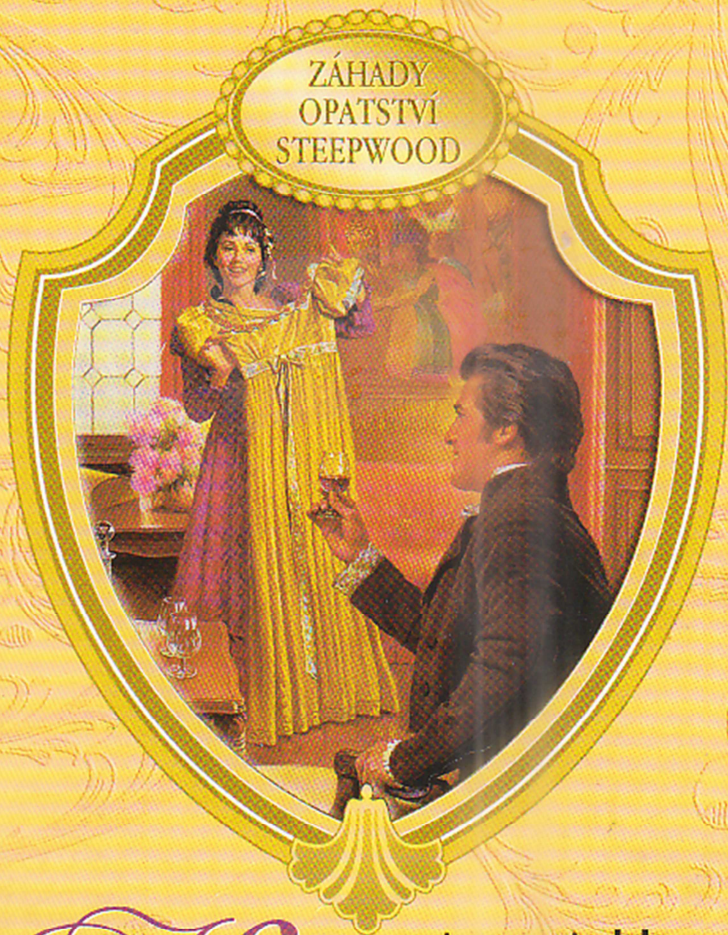

HARLEQUIN®

Historická romance®

ZÁHADY
OPATSTVÍ
STEEPWOOD

Anne Ashleyová
*Hraběnka
a podkoní*

86 Z 06/03

Název originálu: A Noble Man

První vydání: Mills & Boon, 2001

Překlad: Jana Poláková

Odpovědný redaktor: Růžena Skálová

© 2001 by Harlequin Books, S.A.

© For the Czech Republic edition by Arlekin – Wydawnictwo
Harlequin Enterprises Sp. z o.o., Warszawa 2003

Vydavatel: Arlekin – Wydawnictwo Harlequin
Enterprises Sp. z o.o., Warszawa

Tento titul vychází v edici Historická romance
ISSN 1730-3664.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého
díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises II B.V.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami,
žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou chráněny ochrannou známkou.

Cover: Studio Q, Warszawa

Sazba: Sdružení MAC s.r.o., Praha

Tisk: LITOGRAFIA ROSÉS, S. A. Barcelona, Spain

CENA 115 Kč / 138 Sk

ISBN 83-238-1186-5

Anne Ashleyová

HRABĚNKA A PODKONÍ

HARLEQUIN®

Čas jen pro mě

Amsterdam • Atény • Budapešť • Hamburk

Londýn • Madrid • Milán • New York

Paříž • Stockholm • Sydney

Tokio • Toronto • Varšava

Steepwoodské skandály

Kniha šestá

Když zhýralý markýz ze Sywellu získal v kartách steepwoodské opatství, zvolil si jeho původní majitel, hrabě z Yardley, smrt. A teď se zasloužil o další skandál, když se oženil s dívkou z nižší společenské třídy, která je tak mladá, že by mohla být jeho vnučkou! Po krátké době mladá markýza beze stopy zmizela a očekává se, že se objeví další skandál, i když nikdo netuší, jak bude překvapivý.

Čtyři vesnice v okolí steepwoodského opatství jsou na nohou, nejen kvůli záhadám na opatství samém, ale také díky událostem, které se v nich začnou dít...

PRVNÍ KAPITOLA

Hrabě z Yardley upíral mlčenlivý, bezmocný pohled na lesklé havraní kadeře své dcery. Z toho, jak lady Sophia skláněla hlavu a spínala ruce, by každý jiný usoudil, že je naplněna pokornou kajícíností, on se však nenechal zmást ani na chvíli. To tedy rozhodně ne! Je si naprosto jistý, že zahlédl, jak jeho dcera blýskla svýma nádhernýma zelenýma očima a jak se sakramentsky snaží, aby potlačila uličnický, vyzývavý úsměv.

„Takže poslední nabídku kategoricky odmítáš?“ opakoval ještě jednou důrazně. Jen s námahou v sobě dusil vztek. Každá jiná mladá žena by překypovala radostí, kdyby pouhé dva týdny po svém příjezdu do města dostala čtyři nabídky k sňatku. Ale jeho Sophia musela být výjimkou!

Prudce se otočil na podpatku, přešel k oknu; i upřel nepřítomný pohled někam ven z okna knihovny. „Mohla bys mi alespoň laskavě vysvětlit, proč se ti lord Vale tak strašně nelíbí?“

„Tak se to nedá říct, tatínku,“ horlivě ho ujišťovala jeho neposlušná dcera. „Já ho vlastně ani pořádně neznám, abych si o něm mohla udělat úsudek.“

„Co ti v tom případě brání, abys ho poznala líp?“

Sophia konečně zvedla hlavu. V očích jako by jí ještě stále hrál ten pobavený úsměv, který jí zahlédl ve tváři, když jí oznámil poslední nabídku k sňatku. „Kromě toho, že mu už dávno minulo čtyřicet, je to jediný džentlmen, kterého znám, co se může dívat z kočáru oběma okny najednou.“

Ozval se jakýsi zvuk, který silně připomínal potlačovaný smích. Sophia se podívala směrem k otci, na jeho dokonale vzpřímená záda a stříbřité vlasy. Na džentlmena, který jen před několika týdny oslavil jedenasedmdesáté narozeniny, vypadá skvěle. „Tys stejně nečekal, že ji přijmu, že ne, tatínku?“

Ne, nečekal to, ale v žádném případě jí to nehodlal přiznat.

„Asi jsi zapomněla, že když jsem požádal o ruku tvou matku, byl jsem podstatně starší, než je dnes lord Vale.“

„Já vím, ale tys vypadal tak skvěle! A to platí pořád... A taky jsi nešilhal na levé oko.“

„Nezkoušej na mě ty svoje finty, holčičko,“ vyštěklo jeho lordstvo ve snaze nedovolit svému nejmilejšímu dítěti, aby si ho obtočilo kolem malíčku, jak se jí to bohužel tak často daří. „Tak dobře. Chápu tvé zdráhání, pokud jde o nabídku lorda Valea. Ale proč odmítáš mladého Farleye?“

Sophia zvedla jemně tvarované obočí. „Mám dojem, žeš ještě nikdy neviděl ctihodného Cedrica Farleye, tatínku... Jinak bys věděl, že je určitě náměsíčný.“

Jeho lordstvo bylo opět nuceno vyvinout nejvyšší úsilí, aby zachovalo klid a nedalo najevo své pobavení. Jeho dcera si nebere žádné servítky. „A můžu se tedy zeptat, co máš proti Pelhamovi a Neubertovi?“

„Jsou to krejčovské figuríny!“

„Můj ty bože!“ Jeho lordstvo si vyděšeně přikrylo oči dlaní. „Kam jen chodíš na ty výrazy?“

Výrazně pozvednutým obočím dala jeho dcera jasně najevo, že podobnou otázku považuje za naprosto zbytečnou. „Slyším je od mužských členů této domácnosti. Kde jinde?“

Hrabě přešel dlouhými kroky zpátky ke svému psacímu stolu. Cítil se najednou trochu nesvůj a vůbec z toho neměl radost. „Musím si vzít na paškál toho tvého povedeného bratříčka, až ho zase jednou uvidím. Budu mu muset vysvětlit, aby si v tvé přítomnosti dával víc pozor na pusu.“

„Mám spolehlivé zprávy, že Marcus tady bude každou chvíli a že se ve městě zdrží asi dva týdny. Musím ti však, tati, připomenout, že bys k němu byl velice nespravedlivý, kdybys mu něco vyčetl,“ bránila svého nepřítomného nevlastního bratra. „Sám totiž používáš ty nejotřesnější výrazy, i když je můžu slyšet.“

V prvním okamžiku se chtěl ohradit, pak si to ale rozmyslel a místo toho vzal do ruky dopisy, které mu v posledních dvou týdnech poslali ti čtyři nešťastní nápadníci. Zamával jimi nad hlavou.

„Nemysli si, že odvedeš moji pozornost od povinností, ty malá intrikánko.“

Tento chabý pokus o důtku se však naprosto minul účinkem. Jeho svěhlavá dcera se na něho usmála ještě zářivěji. Tentokrát už jeho lordstvo nedokázalo ovládnout rozmrzelost. „Jak se zdá, bereš manželství na lehkou váhu, Sophie. Musím ti však připomenout, že je to velmi vážná věc. Špatně zvolený partner může být příčinou velkých nesnází pro všechny zúčastněné. Já nedovolím, aby sis zvolila špatného manžela, jestli bude v mých silách tomu zabránit. To je moje rozhodnutí.“

Na chvíli se odmlčel, aby se ujistil, zda ho dcera pozorně poslouchá. „Nikdy jsem se netajil skutečností, že až se vdáš, hodlám na tebe převést velkou částku peněz. Mám však určitou podmínku. Jestli se vdáš bez mého souhlasu, pak si radši najdi hodně bohatého muže, aby tě uživil, protože ode mě v tom případě nedostaneš ani penny.“ Opět se na chvíli odmlčel a přitom mrštil o stůl dopisy odmítnutých nápadníků. „Vyjádřil jsem se dost jasně?“

„Naprosto jasně, můj pane. Říkáš, že si můžu vzít, koho chci, pokud bude dost bohatý a z naší společenské vrstvy.“ Sophie půvabně vstala z křesla u krbu. Oči jí však zlověstně zaplály a z tváří jí zmizel šibalský úsměv. „Jak vidím, čeká mě těžký život. Protože já radši zůstanu chudá a vdaná za opravdového muže a hodnotného člověka, než navěky spojena s nějakým prázdným žvanilem, kterého zajímá jedině to, jestli má elegantní kravatu.“

Jeho lordstvo dokázalo být stejně tvrdohlavé jako jeho umíněná dcera, když se pro něco rozhodlo. A v této věci lord nehodlal ustoupit.

„Doporučoval bych ti jít nahoru do svého pokoje a vážně se nad celou věcí zamyslet,“ poznamenal neústupně.

Poslušně zamířila ke dveřím, v půli cesty se však ohlédla. Oči se jí stále blýskaly, ačkoli jeho lordstvo si nebylo tak úplně jisté, zda to bylo hněvem, nebo nějakým uličnictvím. Nejspíš obojím. „Udělám, jak si přeješ, tatínku, ale jen na chvíli. Maminku by určitě nepotěšilo, kdybych přišla pozdě na svůj vlastní ples.“ Pronesla tuto záměrně provokativní poznámku a pak opustila místnost. Co jsem komu udělal, přemýšlel otec, že mě Bůh potrestal takovou paličatou holkou!

Hraběnka se objevila ve dveřích předního salonku právě včas, aby zahlédla dceru mířit ke schodům. Okamžitě zaznamenala trucovitý výraz na její hezké tváři, a ještě než vstoupila do knihovny a uviděla manžela nasupeně hledět z okna, bylo jí jasné, že rozhovor se nejspíš neodvíjel tak, jak si její manžel přál.

„Předpokládám, že opovrhla i Valeovou nabídkou, stejně jako předešlými třemi,“ poznamenala a posadila se do křesla, které před chvílí uvolnila Sophia.

„Máš naprosto nemožnou dceru!“ vyštěklo jeho lordstvo. Což byla dostatečná odpověď.

„Když ti nevyhoví, tak je to vždycky moje dcera. Jinak je to tvoje sladká, malá Sophia.“

Přestože byl hluboce rozmrzelý, neubráníl se úsměvu. Jeho manželka měla pravdu. Otočil se a upřel pohled na ženu, která vnesla do jeho života klid a spokojenost, a jako už mnohokrát předtím opět blahorečil osudu, který před mnoha lety zkřížil v daleké Indii jejich cesty.

Na rozdíl od jeho první ženy Danielle nebyla Marissa žádná velkolepá kráska, dokonce ani za mladých let. Jeho lordstvo však oceňovalo mnohé její dobré vlastnosti, jež se osvědčily ve všech životních zkouškách, v nichž by jí pouhá krása nebyla k ničemu. Byla mu vždycky oddanou ženou a milující mámou jejich dětí. I když se jí nepodařilo navázat mateřský vztah k Marcusovi, jedinému dítěti z jeho předešlého manželství, jeho nejstarší syn se nikdy netajil svou hlubokou úctou k nevlastní matce.

Posadil se do křesla u krbu naproti manželce. Povzdechl si. Musí zanechat vzpomínek a věnovat se přítomnosti. „Bojím se, miláčku, že jsem to všechno nějak zpackal. Sophia nechce o Valeově nabídce ani slyšet.“

Paní hraběnka se lehce pousmála. „Snad nechceš říct, že tě to překvapilo? Je mezi nimi tak velký věkový rozdíl! Kdyby nebyl tak bohatý, nebylo by na něm nic zajímavého. Mám však obavy, že zrovna velikost majetku není nic, čím by na tvoji dceru zapůsobil.“

„Ano, tím se ani netajila.“ Hrabě stáhl šedivé obočí. Bylo vidět, že ho rozmrzelost neopouští. „Stejně jí to okázalé pohrdání majetkem a postavením naočkovali v té zatracené škole. Neměli jsme ji tam dávat,

Marisso! Ta osoba Guardingová je známá buřička a mate dětem hlavu nesmyslnou rovnostářskou výchovou.“

Hraběnce zahrál na rtech opět její typický shovívavý úsměv. „Jistě si vzpomínáš, jak jsme se oba shodli na tom, že Sophii prospěje rok nebo dva mimo domov. A jestli ti můžu připomenout, ty sám jsi trval na tom, abychom ji nezapsali do žádného luxusního lycea v Bathu, odkud by celé dlouhé týdny nemohla ani na skok domů. Proto jsme přece vybrali tu internátní školu paní Guardingové. Není od nás příliš daleko a má dobrou pověst. A co se tam naučila –“ Paní hraběnka natáhla ruku po vyšívání a mlčky se chopila jehly. „Od paní Guardingové nepochytila nic, co bys ty sám do všech svých dětí už dávno nevložil. Odmala jsi je všechny čtyři vedl k tomu, aby se chovaly laskavě a spravedlivě ke všem, kteří měli v životě méně štěstí než ony. Právě proto od nás zatím neodešel žádný sluha. Nemyslíš, Thomasi?“

Proti tomu nemohl nic namítnout. „Máš pravdu, miláčku,“ přikývl. „Skutečně zastávám názor, že k dobrému a věrnému sluhovi se člověk musí chovat zdvořile. To ale neznamená, že bych si přál mít za zetě zrovna komorníka.“

Paní hraběnka zvedla obočí.

„Jak tě to mohlo vůbec napadnout? O nic takového přece nejde.“

„U té tvé zatracené dcery člověk nikdy neví. Kdyby si něco takového vzala do té své paličaté hlavy...“ odseklo jeho lordstvo, opět překypující vztekem. „Zrovna mi oznámila, že ji nic nemůže přinutit, aby si vzala někoho z naší vrstvy. Prý bude radši žít v bídě, s nějakým bezvýznamným chudákem. Věřila bys tomu?“

Hraběnka chvíli mlčky hleděla na svého muže. Zřejmě se mezi otcem a dcerou odehrálo víc, než se zpočátku domnívala. „Jak mohlo Sophii napadnout, že by mohla být někdy chudá? Je přece dědičkou. Nerozhodl jsi, že ona bude dědit tvůj majetek?“

Jeho lordstvo poprvé viditelně zneklidnělo.

„Jen s tou podmínkou, že se vdá za někoho, s kým budu souhlasit,“ zamumlal. Už litoval, že jí něčím takovým vůbec vyhrožoval.

Dalo se přirozeně očekávat, že dívka zvyklá od prvního okamžiku, co se narodila, kdykoli prosadit svou, se začne bouřit, když bude mít poprvé v životě pocit, že ji chtějí omezovat. Ale co jiného může on

jako otec udělat? Jemu jde přece jenom o její štěstí! Proč to jen nedokáže to paličaté děvče pochopit?

Unaveně se opřel zády o opěradlo křesla. „Namouvěru nevím, co dělat, Marisso. Je mi jednasedmdesát, nebudu tady věčně. Ani na chvíli nepochybuju, že kluci si poradí dobře i beze mě. Ale kdo se postará o moji malou Sophii, až tady nebudu?“

Paní hraběnka neměla náladu na podobné depresivní řeči.

„Marcus se určitě neztratí, až přijde jeho čas. O tom nepochybuji. Ale to ještě pěkných pár let nebude zapotřebí.“ Jasně slyšela tlumené, posměšné odfrknutí. „Jsi vůči Marcusovi nespravedlivý, můj milý, jestli jen na chvíli pochybuješ o tom, že nebude dobře vykonávat svoje povinnosti. V posledních letech skvěle řídí tvoje statky na severu. Vím, že někdy je s ním těžké pořízení, je příliš nepřístupný. Ale pod drsnou slupkou je to velmi citlivý člověk. A je hluboce oddaný mladším dvojčatům a zvláště Sophii.“

Jeho lordstvo se, ke své velké lítosti, nikdy nedokázalo sblížit se svým nejstarším synem. Nicméně musel připustit, že jeho žena má pravdu. „Nezapomínej však, miláčku, že i Marcus se jednou ožení a založí rodinu. Pak nebude stát o další břemeno a nebude se mu chtít dohlížet na vrtošivou nevlastní sestru.“

„Občas je strašně tvrdohlavá,“ připustila paní hraběnka. Jako pokaždé, i teď Sophii bránila. „Není ale žádný větroplach, věř mi. Hlavu má ještě plnou romantických dívčích snů, ale určitě si všechno dvakrát dobře rozmyslí, než spojí svůj život s nějakým mužem. O tom jsem upřímně přesvědčena.“

Hrabě se zatvářil rozpačitě, hraběnka však měla větší důvěru ve zdravý rozum své dcery. „Nech to na mně, drahoušku,“ řekla svým mírným hlasem. „Promluvím si s ní.“

Zbytek odpoledne se hraběnka zabývala posledními přípravami na ples. To ale nebyl hlavní důvod, proč nezašla za dcerou a nepromluvila si s ní o manželství. Neudělala to jednoduše z toho důvodu, že nechtěla věci ještě víc zkomplikovat. Sophia by si mohla myslet, že na ni oba rodiče naléhají, aby ještě do konce sezony ulovila co nejvýhodnější partii.

Přitom nic nemohlo být vzdálenější pravdě. Hraběnka chápala manželovy starosti o budoucnost jediné dcery a také si cenila jeho

opatrnosti a rozhodnutí vyhnout se pokud možno nápadníkům, kterým jde jen o její peníze, i když o tom příliš nemluvil. Neviděla však sebemenší důvod, proč by si Sophia nemohla klidně a bezstarostně užívat své první plesové sezony v Londýně.

V tomto duševním rozpoložení, plná pochopení a vstřícnosti, vstoupila hraběnka do dceřiny ložnice. Zručná komorná právě vplétala do Sophiiných elegantně načesaných havraních vlasů hedvábné květiny. Paní hraběnka, na rozdíl od své často až příliš temperamentní dcery, pokaždé své emoce dokonale ovládala. Přesto se v jejích šedých očích blýskla pýcha, když se pozorně zadívala na svoji dokonale upravenou dceru.

„Vypadáš kouzelně, drahoušku,“ řekla svým tichým hlasem a kývnutím hlavy propustila služku.

I když byla Matka příroda k Sophii nepochybně štědrá a obdařila ji roztomilou tváří a dokonalou postavou, dívka nebyla kupodivu ješitná. Vrhla na sebe do zrcadla lhostejný pohled. „Šaty jsou hezké,“ řekla bez nějakého valného nadšení. „Docela se mi líbí, ale radši bych je měla v tmavě modré nebo rudé barvě. Madam Félice říkala, že k mé pleti jdou nejlíp výrazné barvy.“

„Ach, to je ta madam, co se nikdy nemýlí. Znáám ji,“ odpověděla hraběnka. „Já jsem však staromódní osoba, a tak se mi na mladých dívkách líbí jenom pastelové barvy. Až se vdáš, pak budou výrazné barvy velice vhodné i pro tebe.“

Zachytila, jak se na ni v zrcadle upřel zkoumavý pohled její dcery. Usmála se. Její manžel zřejmě Sophii správně nepochopil, pomyslela si. Neměla vůbec žádné obavy, že by se jejich dcera zahodila s nějakým bezvýznamným chudákem. Pokud ovšem na ni nebudou vyvíjet nátlak a ona na truc neprovede nějakou hloupost.

„Neboj se miláčku, nechci s tebou mluvit o sňatku,“ ujišťovala ji. Tušila, co se odehrává v té hezké hlavě. „Umím si představit, že pro dnešek máš už podobných řečí dost.“

Sophia si ulehčené vydechla. Její klidná a rozvážná matka se dokáže vždycky neomylně vcítit do pocitů jiných lidí. Kdyby to taky dokázala jako ona! Místo toho podědila vášnivou a tvrdošjnou povahu Cleevů. Bohužel.

„Ještě nikdy jsem neslyšela tátu říct něco tak nerozumného. Myslí si, že můžu být šťastná jen s někým, kdo má peníze a titul.“

Hraběnka mlčela. Až příliš dobře chápala ni snadné postavení svého manžela. Jak může milující otec vysvětlit své milované dceři, aniž se dotkne jejích citů, že o ni můžou mít muži zájem jen ze zistných důvodů, pro její peníze?

„On nám přece vštěpoval,“ pokračovala Sophia, „že i sluha může mít v sobě tolik vznešenosti jako kterýkoli vévoda. Asi jsem byla velmi dobrá žákyně, protože já bych se radši vdala za dobrého, poctivého muže, bez ohledu na jeho společenské postavení, než za otitulovaného džentlmena jen proto, abych mohla žít v přepychu.“ Vrhla na matku zpytavý pohled. „Chápeš mě, mami?“

„Lip, než si myslíš. Chceš prostě říct, že hledáš muže, kterého budeš milovat a ctít, a navíc takového, který bude na oplátku milovat a ctít tebe.“ Usadila se na čalouněné lehátko, natáhla ruku k dceři a počkala, až si k ní přisedne. Pak pokračovala: „Tvůj otec si přece nepřeje nic jiného. Jde mu jen o tvé štěstí, Sophie.“

Udělal by všechno na světě, abys neopakovala chybu, které se dopustil jednou v životě sám.“

První manželství hraběte bylo téměř zakázané téma, prostě se o něm nikdy nemluvalo. Sophia se přesto za poslední léta něco dozvěděla od starších sluhů a rodinných přátel. Věděla tudíž, že její otec svého sňatku s krásnou Danielle trpce litoval.

„Já vím,“ špitla. „Ještě jsem ale nepotkala muže, s kterým bych dokázala být šťastná po celý život. Takoví ti lordi Valesové asi nejsou zrovna můj ideál, mami.“

„Ani mně se nikdy nelíbili postarší dandyové,“ přiznala se hraběnka a něžně plácla dceru po ruce. „Není žádný důvod, abys přijala nabídku k sňatku, když o ni nestojíš. Jsem si jistá, že dříve nebo později potkáš nějakého pohledného mladého džentlmena, kterému se povede získat si tvoje srdce. Do té doby se tím nemusíš trápit.“

To se snadněji řeklo, než provedlo. I když Sophii matčin chápavý postoj poněkud povzbudil, trápila se dál. Nerada se hádala se svým otcem, zároveň však nedokázala přijmout jeho pohled na věc. Cožpak to byla její chyba, že se od jejího příchodu do města ucházeli o její ruku už čtyři džentlmeni? Ani jednoho z nich v tom určitě nijak

nepovzbudila. Pokud ovšem džentlmeni nepovažují za dostatečný důvod ucházet se o ruku dívky skutečnost, že ji jednou vyzvali k tanci.

Vždyť je to směšné, řekla si v duchu. Vstala a vyprovodila matku ze své ložnice. S těmi zhrzenými nápadníky promluvila sotva pár slov, tak co je probůh přesvědčilo, že by pro ně byla ideální manželkou?

Nebyla tak malicherná, aby se domnívala, že láska na první pohled neexistuje jen proto, že ji sama nikdy nezažila. Rovněž si dobře uvědomovala, že pány často okouzlí hezká tvářička. Zároveň se ale neubránila myšlence, že některým příslušníkům opačného pohlaví připadá možná proto tak přitažlivá, že se otec rozhodl přepsat na ni padesát tisíc liber, jen co se provdá.

U vchodu do plesového sálu zahlédla otce, připraveného vítat první hosty. Ústa, jež jistý švihák okouzlený její krásou prý označil za nejsladší v celém Londýně, se jí zvlnila v něžném a zároveň uličnickém úsměvu. Výhrůžka, že ji vydědí, jestli se vdá bez jeho souhlasu, jí může nakonec dobře posloužit. Když se rozšíří zvěst, že vlastně není dědičkou, mladíci ji už nebudou žádat tak překotně o ruku. A když bude mít štěstí, neozve se už ani jeden. Pak si bude moct v klidu užívat své první plesové sezony v Londýně bez dalších hádek se svým otcem.

Ta myšlenka se jí zahnízdila v hlavě a už ji neopouštěla. Nedalo jí žádnou námahu uskutečnit svůj plán. Stačilo tu a tam utrousit slovíčko dvě před vnímavým posluchačem, a ostatní už šlo samo. I když sezona ještě úředně nezačala, v Londýně bylo dost lidí z vyšších společenských vrstev, kteří ochotně přijali pozvání účastnit se yardleyovského plesu. Mezi čtyřmi stovkami hostů bylo i dost zoufalých matek, jejichž dcery nepatřily právě mezi největší krasavice. Dalo se očekávat, že někteří bezmezně milující rodiče budou celí žhaví, aby mohli podat dál nepříznivé zprávy týkající se nebezpečné rivalky, zvláště když to zvyšuje šance jejich vlastního potomka získat vhodnou partii.

Večer pokračoval k velké Sophiině spokojenosti. Její plány vycházely. Čím dál tím víc lidí na ni vrhalo dlouhé, zamyšlené pohledy. Nebyla tak pošetilá, aby si třeba jen na chvilku myslela, že každý té zprávě uvěří, ani nepředpokládala, že její domnělá chudoba odradí všechny džentlmeny, aby jí udělali nabídku k sňatku. Pro

všechny případy však dbala na to, aby se stejnému pánovi nevěnovala víckrát než jednou.

Přesto nebyla ani na chvíli sama. Večer už značně pokročil, když se jí konečně povedlo opustit taneční parket a vyhledat svoji dobrou přítelkyni Robinu Percevalovou, která také byla poprvé uvedena do londýnské společnosti.

„Je to opravdu skvělý ples,“ prohlásila Robina, když naprosto vyčerpaná Sophia klesla vedle ní na prázdnou židli. „Tolik lidí namačkaných v jedné místnosti jsem snad ještě v životě neviděla. Taneční večírky, které u nás připravuje tetička Eleanor, jsou nic ve srovnání s tímhle.“

Na Sophii to neudělalo takový dojem. Na rozdíl od Robiny, která žije poklidným životem na faře v malém tržním městečku Abbot Quincey, v pěší vzdálenosti od venkovského sídla rodiny Cleevů, se Sophia od svých šestnácti let zúčastnila mnoha velkých večírků. „Příšerná mačkanice, ne? Musíš si na tyhle sešlosti zvyknout, Robino. Mám důvěryhodné informace, že Večírek je považovaný za úspěšný, jen když si na něm lidi šlapou na nohy.“

Chvíli se rozhlížela po přecpaném plesovém sálu a lovila v paměti, kdo že je ta podivně známá tvář. „Je mi líto, že tvoje sestřenice Hester nemohla přijít. Ale její bratr Hugo je tady. Už jsem s ním tancovala.“

„Tetička Eleanor a Hester prý přijedou do města až někdy v dubnu.“ Robina se neubránila úsměvu. „Kdyby to nechala na Hester, tak ta by sem vůbec nejezdila. Je úplně jiná než Hugo. Nemá ráda život ve městě. Nejradši by ani nevycházela ze svého podkrovního pokojíku. Často se tam zavře na celé hodiny. Nikdo nemá tušení, co tam provádí. Neuvěřitelné, jak můžou být dva sourozenci rozdílní.“

Podívala se na hezký profil své přítelkyně a úsměv jí zmizel z tváře. Znaly se skoro od narození a odjakživa byly nejlepší kamarádky, proto příliš dlouho neváhala. „Myslím, že bys měla vědět, jaké nepěkné věci se tady o tobě dnes večer povídají.“ Zaznamenala rozpustilý úsměv, který přelétl Sophii po tváři, a okamžitě jí bylo všechno jasné. „Žes to byla ty, kdo rozšířil tu pomluvu, žes chudá jako kostelní myš? Co tě to posedlo?“

Sophia věděla dobře, že farářova dcera nikdy nezklame důvěru lidí, proto neváhala a všechno jí vylíčila. „Tak to vidíš,“ pokračovala

poté, co jí zhruba popsala svůj dnešní rozhovor s otcem. „Musela jsem něco udělat, abych zarazila ty směšné nabídky k sňatku. A ty řeči nejsou úplně nepravdivé. Táta mi přece pohrozil, že když se vdám bez jeho souhlasu, tak mě vydědí.“ V jejích očích se objevil vzdorovitý výraz. „A jestli mám být upřímná, v téhle chvíli mám sto chutí to udělat.“

Robina mlčky seděla a snažila se vstřebat její slova. Učili ji, že závist je hříchem, ale neubránila se, aby v ní privilegované postavení její přítelkyně nevyvolávalo určité podráždění. Obě žily v naprosto rozdílném prostředí. Sophia si mohla dovolit odmítat nápadníky, zatímco ona bude muset velice pečlivě zvažovat každou nabídku, která jí bude případně učiněna. Důvodem nebyl její původ; oba její rodiče pocházeli ze šlechtických rodin. Perceval bylo starobylé a vážené jméno, to však nic neměnilo na skutečnosti, že byla jen dcerou venkovského duchovního s malým, ubohým věnem. Její rodiče žili spokojeně, nebyli však žádní boháči. Docela určitě si nebudou moci dovolit zaplatit nejstarší dceři ještě jednu plesovou sezonu v Londýně, když tři mladší už také čekají na uvedení do společnosti. Robina proto cítila, že bude její povinností přijmout jakoukoli rozumnou nabídku k sňatku, která se naskytne. Ale jak by si přála, aby se i ona mohla vdávat z lásky!

„Je to jenom pár dní, co jsem vypadla z venkovského klidu na naší faře,“ poznamenala hořce, „a už mi hrozí, že se nakazím nebezpečně lehkovážným kouzlem a opojnou atmosférou velkoměsta.“

Sophia se upřímně rozesmála. „Moje vážná přítelkyně zbloudila ze správné cesty...? A co, nebo kdo ji z ní svedl?“

„Někdy ti to vysvětlím. Jestli dobře vidím, zrovna přichází jakýsi džentlmen, aby tě požádal o tanec.“

Lord Nicholas Risely opravdu mířil k nim. Vysoký, štíhlý a pohledný, stálý oblíbenec hostitelek významných společenských večírků. Všude byl zván a pokaždé se dostavil v bezvadném obleku, s uhlazenými způsoby. Byl to syn vévody, i když jen mladší, a jako takový byl považován za velice žádoucí partii.

Za normálních okolností by tato skutečnost sama o sobě přiměla Sophii, aby ho zařadila na seznam mladíků, jimž se musí co nejdůsledněji vyhýbat. Neudělala to však, a dokonce mu dovolila, aby

se zapsal do jejího tanečního pořádku. Měla totiž důvěryhodné informace, že lord Nicholas Risely si prozatím manželku nehledá.

Spokojeně ho následovala na taneční parket. Neunikl jí zvláštní pohled, jakým si ji přeměřil, když se připojili k jedné tančící skupince. „Něco vás trápí, mylorde,“ poznamenala. „Určitě si neděláte starosti kvůli tanci. Jste přece skvělý tanečník.“

Naštěstí si tanec zrovna vyžadoval, aby se oddělili od sebe, a lord Nicholas získal příležitost zformulovat si odpověď. Už dvakrát potkal Sophii Cleevovou a docela se mu líbila. Byla veselá a chytrá, úplně jiná než většina afektovaných slečen, jež každoročně zaplavovaly svatební trh. Kdyby nebyl tak spokojený se svým staromládeneckým životem a nerozhodl se, že v něm ještě nějakých pár let setrvá, byla by Sophia přesně tím typem dívky, který by se mu zamlouval.

Byla taky velice pohledná. Žádná atraktivní krasavice v klasickém slova smyslu, ale rozhodně hezká natolik, aby přiměla několik jedovatých starých drben s dcerami na vdávání, aby o ní začaly šířit zákeřné pomluvy v naději, že roztomilá lady Sophia tím ztratí na přitažlivosti. Bylo to celé tak nízké, tak špinavé, že rozhodně nehodlal opakovat jejich slova a napomáhat tím podobným matkám dohazovačkám.

„Nic mě netrápí, lady,“ ujišťoval ji, když je taneční kroky opět svedly dohromady „Jsem naprosto spokojený. Lepší to být ani nemůže. Nádherný ples a já mám tu čest tančit s nejkrásnější ženou.“

„Jste nesmírně galantní, lorde Nicholasi! Kdyby mi to řekl některý jiný džentlmen, okamžitě bych byla ve střehu. Ale vím, že s vámi mi nic nehrozí.“

Jak to safra myslí? uvažoval v duchu, když se zase vzdálili od sebe, a když opět tancovali bok po boku, hned se jí na to zeptal.

„Váš dobrý přítel Freddy Fortescue mě ujistil, že se zatím nehodláte vzdát svého staromládeneckého života. Proto můžu klidně poslouchat vaše komplimenty, aniž by mi hrozilo, že za nimi bude následovat nabídka k sňatku.“

Nicholas zamžikal. Ta dívka s ním mluví nanejvýš upřímně. Najednou si nebyl zcela jistý, jestli mu to tak trošku nevadí. I když by ho ve snu nenapadlo požádat tuhle žábu, nebo kteroukoli jinou o to,

aby se za něho vdala, přesto bylo poněkud ponižující slyšet, že jeho nabídka by ani tak nebyla vítána.

Sophia okamžitě zaznamenala jeho rozmrzelost. „Nechtěla jsem se vás dotknout, mylorde,“ uklidňovala ho a oslnivý úsměv poněkud povzbudil pošramocené sebevědomí mladého džentlmena. „Já totiž taky nespěchám, abych se vzdala své svobody, a když už tak jednou udělám, určitě ne za příslušníka nejvyšších vrstev.“

Chvilku měl pocit, že to určitě nemyslí vážně, že je to nějaký její špatný žertík. Pak si ale vzpomněl, jak mu kdosi během večera prozradil, že nepřijala nabídku lorda Valea. Onen džentlmen nebyl na večírku přítomen, aby mohl tu zvěst potvrdit či vyvrátit, a každý se ledy mohl jen dohadovat, zda jeho nepřítomnost souvisí s tím, že se urazil, když ho odmítli, nebo se už dřív zavázal někde jinde.

„Abyste to pochopil, lorde Nicholasi, mě prostě nepřitahují muži, co mají majetek a postavení,“ řekla Sophia. Připadalo jí, že by jí mohlo pomoci, když o sobě rozšíří podobné tvrzení. „Jsem rozhodnuta vdát se za poctivého muže bez ohledu na jeho společenské postavení.“

„Lepší je komorník než markýz a podkoní je lepší než vévoda,“ zažertoval. „Váš otec vám k tomu jistě řekne pár slov, lady Sophie.“

„Už se stalo,“ informovala ho bez zaváhání.

„Ale jeho výhrůžka, že mě v tom případě vydědí, mě nemůže odradit.“

Mladý lord vážně zapochyboval o jejích slovech. Odvedl ji zpět k její přítelkyni a pospíchal ochutnat některé z vynikajících lahůdek, které na plese servírovali. Právě ulehčil jednomu sluhovi od sklenice šampaňského, když mu na rameno dopadla kostnatá ruka a pánovitý hlas se ho zeptal: „Tak co, Risely, je pravda, co se říká?“

Otočil se za hlasem a spatřil před sebou nejobávanější místní matrónu, která si ho měřila zkoumavým pohledem zpod vysoce zdviženého obočí. Kdyby to byl někdo jiný, nejspíš by neodpověděl, ale ignorovat Sally Jerseyovou se nevyplácelo. „Těžko říct, madam, ať se na to dívám z kterékoli strany. Je to dost nepochopitelné, co říkáte? Hrabě z Yardley je přece do své dcery celý pryč, nemyslím si tedy, že by ji mohl vydědit.“

Nad těmi slovy jen nesouhlasně mávla vychrtlou rukou. „Nezajímá mě ten nesmysl. Nevím, kdo si ho mohl vymyslet. Mluvím o

Sharnbrookovi. Nedávno jsem potkala tvoji sestru. Jen zřídka se objeví ve městě. Říkala, že prý už několik měsíců nemáte od bratra zprávy.“

„Ach tak, to je pravda,“ potvrdil, jako kdyby ho to nijak nevzrušovalo. „Před šesti měsíci jsme od něho dostali dopis. Napsal, když se dozvěděl o otcově smrti. Prý se vrátí do konce roku domů. Nevím, co tak důležitého ho zdržuje na Jamajce.“

„Řekni mu, až se vrátí, aby se nezahrabal v tom svém velkolepém sídle po předcích. Potřebujeme ho v Londýně na večírcích. Taková skvělá partie! Všechny mladé dámy se budou předhánět, aby ho získaly.“

„No, to snad ne... Ne úplně všechny,“ zamumlal a koutkem oka zachytil postavu krasavice s havraními vlasy, kterou opět někdo vedl na taneční parket.

DRUHÁ KAPITOLA

Lord Nicholas Risely opustil plesový sál mezi prvními. Nejedno obočí se překvapeně zvedlo, když se vlídně loučil s hostiteli. Do společnosti začal chodit před dvěma roky, ale už si stihl získat pověst velice přátelského mladého muže s nevyčerpatelnou energií. Ve společenské sezoně zřídka kdy zatoužil po své pohodlné posteli dříve než ve tři hodiny ráno. Dnes večer ovšem všechno nasvědčovalo tomu, že ztratil zájem o společenský život, ačkoli yardleyovský ples probíhal velice příjemně.

Nečekal, až mu sluha zavolá drožku, a vykročil sám do studené noci. Nijak přitom nedbal na nebezpečí v podobě různých pobertů, kteří číhali v této elegantní čtvrti po nocích na chodce, a svižně kráčel ke svému malému, ale pohodlnému londýnskému domovu.

Ačkoli během rozhovoru s lady Jerseyovou se mu povedlo předstírat vznešený nezájem, tento krátký rozhovor oživil jeho obavy o bratrovu bezpečnost, které ho v posledních týdnech trápily čím dál víc. Ve svém posledním dopise z Jamajky Benedict jasně napsal, že má v úmyslu vrátit se do rodné země někdy během podzimu. Od té doby uběhlo skoro půl roku, a on se víckrát neozval.

Něco ho pochopitelně mohlo přinutit změnit plán na poslední chvíli a odjezd odsunout. Také je možné, že dopis, v němž tyto změny oznamoval, se ztratil. Nicholas však nemohl úplně vyloučit ani další možnost, jakkoli se na ni snažil nemyslet, že sedmému vévodovi ze Sharnbrooku se přihodilo nějaké nenadálé neštěstí.

Dlouhé cestování po moři bylo nebezpečným dobrodružstvím i za dobrých časů, natož v posledních bouřlivých letech. Vynikající britské válečné loďstvo ovládalo světová moře, ale jeho skvělí námořníci nemohli sřežít každou píď vodní hladiny. Hrozba, že odněkud zaútočí francouzské plavidlo, byla vždy aktuální. Nicholase však ještě víc zneklidňovalo pomyšlení na divoké vichřice, které v zimních měsících řadí podél pobřeží, zvedají na moři obrovské vlny a často jsou příčinou námořních katastrof. Atlantský oceán je nedozírná vodní plocha. Jestli loď ztroskotala ve velké vzdálenosti od pobřeží, ještě dlouho potrvá, než ji prohlásí za ztracenou.

Pokoušel se cestou domů příliš si tyto strašné možnosti nepřipouštět. Svého bratra, kterého neviděl už déle než půl desetiletí, měl velice rád, a neměl ani chuť vzít místo něho na sebe povinnosti hlavy rodiny. Byl více než spokojený se svým bezstarostným staromládeneckým životem, a i když se nepovažoval za nějakého lehkomyšlného hejska, při pouhém pomyšlení na povinnosti, jež plynou z vedení rozsáhlých rodinných majetků v Hampshiru, nemluvě o mnoha statcích rozesetých po celé zemi, se mu dělalo nevolno.

Vytáhl z kapsy klíč a odemkl dveře. Nikdy nemohl předem tušit, kdy se přesně vrátí domů, proto nežádal na svém komorníkovi, aby na něho čekal. Docela ho překvapilo, když svého komorníka a sluhu v jedné osobě našel podřimovat v pohodlném koženém křesle v hale.

„Co se děje, Figgins? Proč nejsi už dávno v posteli, chlape?“ zeptal se, když sebou sluha při zvuku zavíraných dveří trhnul.

Figgins téměř celý svůj život sloužil a byl zvyklý na různé způsoby šlechticů. Netrpělivý tón jeho mladého pána ho nijak nevyvedl z míry.

Ačkoli se považoval za komorníka lepší sorty, po smrti svého předešlého zaměstnavatele se celkem s chutí ujal role děvčete pro všechno v této malé, ale zato velice elegantní domácnosti. Pracoval pro lorda Nicholase už dva roky a s čistým svědomím mohl prohlásit, že se ještě nikdy nedopustil žádného společenského prohřešku – až do dnešního večera.

Vyskočil z křesla a s mírnými obavami v očích se zadíval k salonu. „Cítil jsem to jako svoji povinnost za těchto..., no, okolností, pane, abych počkal vašeho návratu. Musím vás o něčem informovat.“

„O čem, smím-li se zeptat?“ popoháněl ho Nicholas, když jeho dokonalý služebník zaváhal a vrhl další pohled na zavřené dveře salonu.

„O tom, pane, že na vás dnes večer někdo čeká.“

Nicholas, který si mezitím svlékl plášť, se konečně pozorněji zadíval na svého sluhu. Nebylo nic neobvyklého na tom, když se nad ránem vrátil domů a na gauči v salonu spal některý jeho přítel. Nechápal tudíž, proč Figgins celou věc tak dramatizuje.

„Ano? A kdopak to je? Harry Harmond?“

„Ne, pane. Někdo, koho jsem ještě nikdy neviděl.“ Figgins, jenž zřídka kdy projevil náznak nějakých emocí, si nyní dovolil mírný,

samolibý úsměv. „Vždycky jsem byl pyšný na to, jak dobře dokážu odhadnout lidský charakter a velice přesně určit společenské postavení člověka. A že dokážu rozeznat, když někdo něco jenom předstírá.“ Úsměv z jeho rtů vzápětí zmizel. „Tentokrát jsem však nucen přiznat, že z toho člověka, který se tady objevil nedlouho po vašem odchodu, pane, a který se nyní pohodlně roztahuje v salonu, jsem upřímně zmaten. Jeho zevnějšek je, jak bych to řekl, spíš není... nijak dokonalý, ale jeho mluva a způsoby jsou nepochybně způsoby džentlmena. Proto usuzuji, pane, jelikož ten muž tvrdošíjně odmítá uvést své jméno, že jde o nějakého vašeho dávného přítele, jehož snad postihly nějaké finanční potíže.“

Několik minut se Nicholas nezmohl na nic lepšího než zírat na sluhu s otevřenou pusou. „A tys ho pustil dovnitř? Propánákrále, chlape! Pomátl ses na rozumu?“

Nicholas nebyl žádný nelida a ochotně by pomohl kterémukoli příteli, který by to potřeboval, nehodlal se však nechat zneužívat nějakým vychytralým individuem, kterého snad ani nezná.

„Proč jsi ho vlastně pouštěl dovnitř? Ten darebák už určitě upláchl. I s mým nejlepším stříbrem. To je tedy pěkné nadělení!“

„Nic takového, pane. To neudělal,“ odpověděl Figgins s naprostým klidem. „A můžu vás ujistit, pane, že bych mu nikdy nedovolil vkročit do domu, natož mu nabídl večeři a sklenici vína, kdyby mi neřekl, že má zprávy o vašem bratrovi.“

„Opravdu?“ Nicholas o tom hluboce pochyboval. „Doufám, že jeho zprávy budou stát za to jídlo a pití, co už spořádal na můj účet,“ prohlásil, energicky otevřel dveře a rázně vstoupil do salonu, kde se v nejpohodlnějším křesle jeho domácnosti klidně rozvalovalo jakési ošuntělé individuum. „Jinak mu budu muset pomoci kopancem najít dveře ven.“

Na hezkých rtech návštěvníka se rozlil jemný, mdlý úsměv.

„Dovoluji si tě upozornit,“ řeklo to individuum, aniž otevřelo oči, „že nevítáš zrovna příliš zdvořile někoho, koho jsi několik let neviděl, milý bratře.“

Nicholas se málem skácel. Už podruhé toho večera zůstal stát s otevřenou pusou, neschopen jediného slova. Návštěvník konečně

otevřel modré planoucí oči a jediným plyným skokem se postavil na nohy.

„Benedict?“ zamumlal Nicholas a váhavě vykročil směrem k němu. „Panebože, Bene!“ zvolal posléze. „Jsi to ty!“

Figgins, který postával v otevřených dveřích, se pyšně vypjal. Díval se, jak se oba muži srdečně vítají. Měl dobrý pocit z toho, že ho jeho instinkt nezklamal a že ten převelice vítaný host, vyšší než jeho bratr a viditelně širší v ramenou, je tím, za koho jej od prvního okamžiku považoval – skutečným džentlmenem.

Taktně zakašlal, aby upozornil na svoji přítomnost. Bratři se od sebe odtrhli. „Přejete si, abych servíroval brandy, můj pane?“

„Ano, samozřejmě,“ odpověděl Nicholas, ještě stále zmatený z nenadálého příchodu svého sourozence. „A dohlédni na to, aby to byla ta nejlepší, Figgins. Tohle si zaslouží malou oslavu.“

Když se sluha vzdálil, Nicholas chvíli pobíhal po salonu a zapaloval další svíce. Pak si přisedl k bratrovi ke krbu. Neubránil se úsměvu, když viděl, jak Benedict vrší další polena na vydatný oheň v krbu. Britské klima mu už zřejmě nesedí, což nebylo nic překvapujícího po tak mnoha letech v cizině. To však nebyla jediná změna, jež se s ním udála.

Nikoho, kdo by ho nyní viděl poprvé, by nenapadlo, že Benedict byl kdysi považován za šviháka, jakýž by v eleganci odívání mohl soutěžit i se samotným Krásným Brummellem. Nicholas si dobře pamatuje, jak svého bratra nejednou přistihl sedět před toaletním zrcadlem a trpělivě a zdlouhavě si vázat složitou nabíranou mašli na krku. Teď tady sedí, kolem krku má uvázaný nevkusný rudý šátek, na dlouhých nohou kalhoty z hrubé, podomácku tkané látky a jeho širokou hrud' těsně obepíná poněkud ušmudlaná a velice pomačkaná košile. S hřívou zlatavě hnědých vlasů, které mu spadají skoro až na ramena, vypadá jako nějaký pobuda. Týdny neholená brada jeho vzezření nijak nevylepšuje.

„Z tvého nesouhlasného pohledu,“ poznamenal Benedict, když se jeho výrazné modré oči setkaly s bratrovým zamračeným, zkoumavým pohledem, „usuzuju, že se ti můj zevnějšek nelíbí.“

„Propána, Bene! Vypadáš jako nějaký vagabund.“

„Jsem rád, že to neslyší ta těžce pracující osoba, která mi propůjčila tento oděv,“ odpověděl Benedict trpce. „Tvá slova by se ho velmi dotkla. Jsem přesvědčený, že tohle byla jeho nejlepší košile. I když musím přiznat, že nemůžu říct s úplně čistým svědomím, že by mi tyhle šaty věnoval,“ opravil se. „Byl to obchod. Vyměnil jsem je za svůj oděv. A velmi rád. Po tolika týdnech na moři jsem už byl unavený a znužený svými vlastními šaty.“

„Chceš snad říct, žeš vyměnil všechny své šaty za tyhle... tyhle odporné hadry?“ Nicholas mu nevěřil ani slovo. „Určitě mě máš za totálního hlupáka, když si myslíš, že ti tohle spolкну.“

„Ale je to tak, bratře, jako že tady sedím,“ ujišťoval ho Benedict. „Až na to, že jsem mu dal jenom ty šaty, které jsem měl právě na sobě. Protože jiné mi nezbyly. O všechno mě obrali piráti.“

Nicholas opět nevěřícně zíral. „Piráti? Kde by se dnes vzali piráti?“

„Bohužel, potkali jsme je dva dny po vyplutí z Port Royalu.“ Benedict se musel usmát, když uviděl nevěřící pohled svého bratra. „Plavba přes Karibik je něco jiného než výlet na člunu po Temži, milý hochu. Je to stále nebezpečné místo. Skrývá se tam spousta lidí různých národností, kteří prchají před zákonem. Pirátství je ještě stále docela rozšířený druh sportu, věř mi.“

„A co se vám stalo?“ pobízel ho Nicholas. Vypadal najednou jako dychtivý školák a Benedict měl pro něho pochopení.

„Kapitán naší lodi, taková soucitná křesťanská duše, nedokázal proplout bez povšimnutí kolem plavidla, které signalizovalo, že je v nesnázích. Vydal rozkaz, aby naše loď zastavila. Okamžitě se k nám zahákovali, a než si kapitán a posádka uvědomili, co se děje, už jsme měli na palubě hordu zabijáků. Kapitán lodi, posádka i hrstka pasažérů, všichni se výborně oháněli svými zbraněmi, a netrvalo dlouho, darebáci byli nuceni stáhnout se zpět na své plavidlo. Předtím nás však ještě obrali o nějaké potraviny a cennosti, včetně mého lodního kufru, ve kterém jsem měl uloženo nejen šatstvo, ale i celý svůj majetek.“

Takže mi zbyly jenom šaty, které jsem měl zrovna na sobě. Umíš si představit, že když jsme zakotvili v Liverpoolu, byl jsem skutečně rád,

že se jich můžu konečně zbavit. I když to bylo výměnou za tyhle hadry, co mám teď na sobě.“

Nicholas pro to měl pochopení. Usmál se, vzápětí ho však něco napadlo. „Jak se ti ke všem čertům povedlo dostat se do Londýna bez peněz? Snad ne pěšky?“

„Díkybohu, nemusel jsem jít pěšky, i když by to nebylo o moc horší, než cesta obyčejnou drožkou. Na Jamajce jsem si zvykl obejít se bez přílišného pohodlí, ale sedět čtyři hodiny v povozu, kde je cítit lidský pot, cibule a jiné nepříjemné pachy, to bylo i na mě příliš.“

Jeho mladší bratr se málem svíjel smíchy, když viděl jeho utrápený výraz. „Měl jsem u sebe kapesní hodinky, které jsem pak prodal za polovinu jejich skutečné ceny. Přisahal bych, že chlapík, co si je v Liverpoolu koupil, byl přesvědčen, že jsou kradené.“

„O tom nepochybuju,“ odpověděl Nicholas, když se konečně ovládl. „Nikdo by v tobě nepoznal šlechtice.“

„To není tak úplně pravda,“ poopravil ho Ben. „Tvůj důstojný komorník, pokud se nemýlím, můj převlek prohlédl.“

Ohlédl se a tvář se mu rozzářila. Dveře se právě otevřely. „Tady je, vyzbrojený další porcí lahodného jablkového koláče.“

„Říkal jsem si, že byste ho možná ještě rád ochutnal, vaše milosti,“ prohlásil Figgins a položil táč s jídlem a s brandy na stůl u křesla svého pána. „Budou si pánové ještě něco přát?“

„Ano. Připrav postel ve volném pokoji a přines některou z mých nočních košil.“ Figgins se vzdálil a Nicholas obrátil pozornost opět k bratrovi. „V domě na náměstí Grosvenor je jenom nejnutnější personál. Od otcovy smrti ho nikdo nepoužívá.“

Marně pátral po náznaku lítosti v bratrově hezké tváři. Přesto věděl, že Benedict otce hluboce miloval. „Odešel klidně, ve spánku. Netrpěl,“ ujistil ho.

Benedict odpověděl jen tichým: „To jsem rád,“ a pak rychle změnil téma a začal se vyptávat na sestru.

„Connie nic nechybí. Malinko přibrala od té doby, cos ji viděl naposledy. Jenže v jejím věku to není nic zvláštního,“ pokrčil rameny. „Rozšířila řadu potomků o tři další. Teď mají pět malých capartů. Což vypovídá něco i o našem švagrovi, Lansdownovi. Opravdu si ho moc

vážím. Chudák chlap, musí mít trpělivost světce, aby to s naší ztřeštěnou sestřičkou vydržel.“

Benedict se ochotně chopil další porce jablkového koláče a plné sklenice brandy. Neubránil se úsměvu. Constance se zřejmě ještě stále chová k Nicholasovi, jako když byl malý nezbedný školák. Není divu, že to v něm vyvolává odpor. Rozhodl se, že si svůj dojem nenechá pro sebe.

„Hodně ses změnil, Nicku.“ Chvilku si prohlížel jeho módní oblek. „Oblékáš se jako pravý dandy.“

„Člověk na sebe musí dbát, bratříčku.“ Nicholas pohlédl na nevkusnou ozdobu na bratrově krku a opět se zachmuřil. „Dobře, žes přišel rovnou sem. Aspoň tě nikdo neviděl v těchhle hadrech. Musíme dbát na dobré jméno rodiny,“ poznamenal legračně nafoukaně. „Zítرا vstaneme brzy a zajdeme ke krejčímu... Nebo hned k několika.“

Příštího jitra Benedict zjistil, že pod brzkým vstáváním si bratr představuje něco úplně jiného než on sám. Když tedy spořádal vydatnou snídani sestávající ze šunky, vajíček a rohlíků s máslem, které zalil několika šálky čerstvě mleté kávy, a Nicholas stále nejevil známky, že by byl ochoten opustit pohodlí své ložnice a začít nový den, rozhodl se strávit čas čekání procházkou po velkoměstě a podívat se, co všechno se během jeho nepřítomnosti změnilo.

Vyкроčil do zářivého, slunečného jitra. Dusivá mlha, jež zakrývala město často i v tomto ročním období, se naštěstí zvedla. Svižnou chůzí se rychle dostal na konec ulice, která ústila do rušné hlavní třídy, plné množství lidí chvátajících za svými denními povinnostmi.

Tuhle část města znal nejlépe. Na elegantních ulicích a náměstích se vřdycky procházely hezké dívky v bílých zástěrkách a černých taftových čepcích a ze džberů nabízely mléko. Jejich volání se mísilo s pokřikem ostatních pouličních prodavačů, kteří se také snažili prodat své zboží. V těchto místech kdysi spokojeně marnil čas a peníze, navštěvoval přátele a oddával se mnoha příjemným zábavám, jaké může nabídnout hlavní město mladému džentlmenovi, který má peníze a dobré společenské postavení. Tohle všechno před pěti lety opouštěl jen s velkou lítostí.

Jasně si vzpomíná, jak byl zatrpklý, když mu otec nařídil, aby odjel na Jamajku, ujal se tam rodinné plantáže a naučil se vážit si

vydělaných peněz. Neloučili se v dobrém, na obou stranách zaznělo mnoho kousavých obvinění. Neuplynula však dlouhá doba, jen několik měsíců, než si Benedict uvědomil, že otec udělal dobře, když ho poslal z domova. Většina pozdějších dopisů, které si pak v době jeho nepřítomnosti vyměnili, byla našťastí plna něhy a porozumění. Nyní už litoval jenom toho, že se nevrátil do Anglie včas, aby ještě naposledy otce uviděl.

Léta strávená na Jamajce ho dokonale změnila. Už nebyl tím bezstarostným, povrchním flákačem, jehož jedinou touhou a ctižádostí bylo udělat dojem ve společnosti a jenž rozmařile utrácel obrovské částky peněz, aniž pomyslel na to, z jakých zdrojů vzešly, a na ty, z jejichž těžké práce pocházely. Teď byl starší a snad i moudřejší. Věřil, že dokáže zaujmout otcovo místo a vykonávat své povinnosti hlavy rodiny odpovědně a s pochopením. Strih saka, barva kravaty a boty lesklé jako zrcadlo už pro něho neměly žádný význam. Povzdechl si. Hodlal se však zařídit podle bratrovy rady a obléct se, jak náleží jeho stavu, než se opět vrátí do elegantní společnosti. Do světa, do něhož, popravdě řečeno, neměl moc chutí se vracet.

Pocítil zápach hniјících odpadků a další podobně nepříjemné pachy. Přinutily ho, aby se porozhlédl, kam se zatoulal. Aniž si byl vědom, zašel příliš daleko na východ, do té části hlavního města, kde se většina lidí z jeho vrstev nikdy, nebo jen zřídkakdy ocitla. Rozdíl mezi bohatstvím a chudobou nemohl být očividnější. Žádná přepychová sídla, žádní malí chlapci, kteří by uklízeli ulice, žádné dámy ani džentlmeni na procházce v parádních oděvech. Není divu, pomyslel si, sundal si šátek z krku a podržel si ho před nosem a ústy.

Z přeplněných chatrčí se šířil puch, všude se válelo smetí a špína. V odpadcích kolem se hrabaly hladové děti oblečené v cárech nebo úplně nahé. Ani se neodvážil pomyslet, jaké to tady musí být za teplejšího počasí. Není divu, že v těchto částech města nepřetržitě řádí tyfus, říkal si. Pro ty ubožáky, co tady živoří, jsou nemoci a hlad každodenní samozřejmostí, patří k životu, z něhož není úniku.

Věděl, že je vrcholem bláznovství zdržovat se v těchto odpudivých místech, kde na každém kroku číhá neřest a zkaženost, a přesto se nemohl odtrhnout, tak ho to prostředí zaujalo. Ubohost, uprostřed níž se ocitl, ho natolik upoutala, že než se vrátil do blahobytnější části

města, bylo už skoro poledne. V bratrově bytě ho čekalo nepříliš zdvořilé přivítání.

„Kde kčertu vězíš celou tu dobu?“ napadl ho Nicholas. „Figgins říká, žeš odešel před dvěma hodinami.“

„To je pravda.“ Benedict si k němu přisedl a nalil si šálek čerstvé kávy. „Čekal jsem, až se vzbudíš, a zatím jsem si prohlížel naše hlavní město.“

„Objevil jsi něco nového?“

„Nejbližší okolí jsem si moc neprohlížel. Ale Whitechapel, Bethnal Green, Shoreditch a Smithfield mi připadaly zajímavé.“

„Propánakrále, Benedicte!“ Nicholas si začínal dělat starosti, jestli léta strávená pod žhavým tropickým sluncem nemohla mít neblahý vliv na bratrův duševní stav. „Co tě to popadlo, že ses vydal zrovna do těchto čtvrtí? Jsou prolezlé neřestí a hříchem. Ani sluhové a posílčci by se neodvážili sami do těchto míst, dokonce ani za denního světla.“ Náhle ho napadla ještě jedna, zneklidňující možnost. „Můj ty bože! Snad sis tam nehlídal ženskou?“

Vévoda zvedl jedno obočí. „Byl bych rád, kdybys mě neměl za totálního hlupáka. Několik nabídek jsem dostal, ale na to, abych je využil, si příliš vážím svého zdraví.“

„Díkybohu!“ hlasitě si oddechl úlevou jeho netaktní bratr. „I když jsem dost překvapený, že ses odtud vrátil v pořádku.“

„Ve svém oblečení jsem vypadal jako jeden z nich, a proto jsem jim nestál za námahu.“

Tato upřímná odpověď vrátila Nicholase k jeho nejdůležitějšímu problému. Chvatně dojedl skrovnou snídani a bez dalšího otálení se pustil do úprav bratrova žalostného zevnějšku.

Výtečně se bavil vyděšenými tvářemi, s jakými slavní krejčí na Bond Street vítali jeho bratra, když ve svých ubohých cárech vstupoval do jejich skvělých salonů. Ale Benedicta jako by se nijak nedotkl chlad, s nímž ho všude přijímali. Projevil obdivuhodnou dávku sebeovládání, i když mu stroze brali míry a otáčeli si ho ze strany na stranu jako nějakou figurínu. Nicholas však brzy přišel na to, že pod vnější maskou sebeovládání se skrývá i železná vůle. Nic a nikdo nemohl bratra přimět, aby si objednal módní pláště těsně

přiléhající k tělu, nebo si zvolil obleky i v jiných než nenápadných barvách.

„Nemáš kapku představivosti! To je ta chyba,“ předhazoval mu Nicholas, když opět vyšli na ulici. „Tuto sezonu se nosí vestičky se žlutočerným proužkem.“

„Určitě, když to říkáš, bráško. Ale já nebudu chodit po městě v něčem, co připomíná to zvířátko, co většinu života sbírá pyl.“

Nicholas ho chtěl opět napadnout, že trpí nedostatkem představivosti a ubohým vkusem, když na druhé straně ulice zahlédl jednoho ze svých kamarádů z nočních toulek. Okamžitě skočil do nejbližší brány, aby se mu vyhnul.

„Ani se nebudu dusit v plášti, ve kterém se nedá dýchat, nebo nosit kalhoty tak těsné, že se v nich budu bát sednout, aby se neroztrhly,“ pokračoval Benedict dál, než si uvědomil, že mluví do prázdna. Rozhlédl se, aby zjistil, kam zmizel jeho sourozenec, a přitom nešťastně vrazil do něčeho hebkého, něžného a dokonale ženského, co se vynořilo z Hookhamovy knihovny.

Nepodařilo se mu zachytit několik knih, jež se vysypaly ze štíhlých rukou a skončily na dláždění chodníku, ale povedlo se mu aspoň zabránit, aby podobný osud nepostihl i jejich majitelku. Natáhl ruku a zadržel ji kolem štíhlounkého pasu. „Je mi to velice líto,“ omlouval se a v duchu si spílal za svou neohrabanost. Právě se snažil pustit svůj úlovek, když dáma najednou zvedla hlavu v módním čepečku a otočila k němu tvář. Nějakou chvíli se nezmohl na nic jiného, než že jen stál jako omráčený, zatímco kráska na něho zamrkala očima pod hustými řasami, v jejichž nádherných zelených hloubkách to šibalsky blýsklo, a na dokonale tvarovaných rtech vyloudila nejsladší úsměv, jaký kdy viděl. Znal celé zástupy krásných žen, ale ještě nikdy na něho krásná tvářička a štíhlá postava nezapůsobily takovým kouzlem. Stál tam jako zhypnotizovaný, jeho mysl a tělesná schránka byly naprosto ochromené. Všechny zvuky a tvary kolem něho se rozplynuly, vnímal jenom tu dívku a silnou touhu nikdy ji nepustit.

Nicholas naopak zřetelně zaznamenal, jaký zájem v kolemjdoucích vyvolává jeho nemotorný bratr. Vynořil se ze své pohodlné skrýše a začal rychle jednat. Špinavého otrhance přitom

nijak nešetřil. „Co tady stojíš jako hlupák?“ okřikl bratra. S důstojnou nevšímavostí přešel hrozivý záblesk, jenž se objevil v jistých mužských očích. „Pomoz služce posbírat knížky!“

Benedict se zdráhavě sehnul, aby učinil, jak mu přikázal, a Nicholas se rychle chopil mladé dámy a vedl ji ke kočáru, který na ni čekal opodál. „Nevím, jak bych se vám omluvil. Snad vám ten neohrabaný trhán neublížil? Doufám, že jste v pořádku?“

„Jistě, pane,“ ujišťovala ho. Pohledem se přitom vrátila k vysokému muži, který podával její služce knížky. „Prosím, nevyčítejte to svému sluhovi. Vždyť to byla i moje vina. Nedávala jsem pozor na cestu.“

Koutkem oka Nicholas zahlédl, že se Benedict blíží, a proto rychle pomohl hezké dámě do kočáru. „Jste příliš laskavá, madam,“ odpověděl a poodstoupil, aby mohla nastoupit i její služebná. Pak neztrácel čas a rychle za nimi zabouchl dveře.

„Proč jsi mě, zatraceně, nepředstavil?“ zeptal se ho Benedict a zdrceně hleděl za odjíždějícím kočárem.

„Co?“ Nicholas se nemohl zbavit dojmu, že dlouhá léta strávená pod karibským sluncem si skutečně vybrala svou daň. „Od okamžiku, kdy jsme vyšli z domu, dělám všechno možné i nemožné, abych neprozradil, kdo jsi! Tobě možná nezáleží na našem jméně, bratře, ale mně ano! Copak si myslíš, že dovolím, aby tě Londýn uviděl v tomhle stavu? Kdyby se prozradilo, kdo jsi, měsíce by to bylo hlavním tématem hovorů ve všech klubech.“

Najal drožku projíždějící kolem, a než se mohl jeho bratr, který mu neustále působil jenom nesnáze, vzpamatovat, rychle ho do ní nacpal. „Nechápu, co to do tebe vjelo, Bene. Byls na svůj zevnějšek vždycky tak pyšný. A teď jako by ti vůbec nevadilo, že vypadáš spíš jako nějaký vandrák než vévoda.“

Benedict poslouchal jeho lamentace jen na půl ucha. Byl cele zaujatý krásným preludem, jenž tak okouzluje jeho mysl.

„Kdo to byl? Znáš ji?“

Nicholas na něho vrhl podrážděný pohled. Opět se v duchu tázal, co se to s jeho bratrem děje. Člověk by ani nevěřil, že někoho, kdo odrazil útok pirátů, dovede odrovnat pár zelených očí.

„To víš, že ji znám. V noci jsem s ní tancoval. Je to lady Sophia Cleevová, dcera hraběte z Yardley.“ Otupělý výraz na bratrově tváři přetrvával dál. Nicholas zvedl oči ke stropu. „Jeden by řekl, žeš v životě neviděl hezkou tvář.“

„Hezkou? To je slabé slovo!“ zavrčel Benedict. „Nádhernou!“

Nicholas chvíli uvažoval nad jeho slovy. „Názory jsou na to různé. Někteří ji opravdu považují za krásku. Jenže tuto sezonu letí blondýnky.“

Na jeho bratra to neudělalo žádný dojem. Vlasý jako len zřejmě nebyly jeho ideálem. „Bože, bože. Zdá se, že ta malá čarodějnice tě lapila do svých osidel,“ poznamenal Nicholas, kterému to nešťastné setkání s hraběcí dcerou připadalo najednou zábavné. „Taky si myslím, že je nejvyšší čas, aby sis konečně našel vážnou známost, bratře. Jestli ti však můžu radit, poohlédni se někde jinde.“

Benedictovi se sevřelo srdce. „Už je vdaná? Nebo zasnoubená?“

„Ne, a ani to není pravděpodobné.“

„Proč? Co tím chceš naznačit?“

„Nemá o vdávání zájem. Alespoň,“ dodal Nicholas, „ne o manželství s někým z našich vrstev. Jestli je pravda, co mi říkala,“ zalovil v paměti, „tak dává přednost společnosti štolbů před vévody.“

„Určitě si z tebe dělala legraci,“ vyprskl Benedict. Ten můj bratr naletí na všechno, pomyslel si.

„Možná,“ připustil Nicholas. „Jen opakuju, co jsem v noci slyšel. Navíc, pokud vím, od svého příchodu do města dostala čtyři nabídky k sňatku a všechny odmítla. Což by naznačovalo, že tady neloví manžela, natož nějaký titul.“ Najednou ho napadlo, jak je to směšné a rozesmál se. „Viděls to přece sám. Věnovala ti před chvilkou víc pozornosti než nějakému šlechtici.“

Jeho bratrovi to zřejmě nepřípadalo nijak zábavné. Mlčky seděl a zasmušile civěl z okénka. „Neplaš se,“ radil mu Nicholas. „Až bude oficiálně zahájena plesová sezona, potkáš spoustu hezkých děvčat.“

„Určitě máš pravdu,“ zamumlal Benedict, avšak v jeho výrazných modrých očích vzplál rozhodný svit. „Jenže já se chci seznámit jen s lady Sophií Cleevovou. Když to tak všechno zvážím, možná pro mě bude výhodné zachovat si inkognito o něco déle.“

„V čem by to mohlo být u všech všudy výhodné?“ zeptal se Nicholas. Byl dokonale popletený.

Benedict přenesl pohled na zmatenou tvář svého sourozence. „Řekls přece, že dává přednost společnosti štolbů... A jestli se já v něčem opravdu vyznám... tak jsou to právě koně!“

TŘETÍ KAPITOLA

Hrabě z Yardley byl v zásadě konzervativní člověk, který nerad měnil své zvyky, a proto jeho pobyt v hlavním městě probíhal pokaždé stejně. Díky tomu dovedl Cardew přesně určit, kde se jeho pán v kteroukoli denní dobu právě nachází. Vstoupil do knihovny a podle očekávání našel jeho lordstvo sedět za psacím stolem. Zrovna pečlivě prohlíželo svou korespondenci.

„Nerad vás ruším, pane,“ oslovil ho, když hrabě přerušil čtení dopisu a podíval se na něho se zpytavě zvednutým obočím. „Ale je tady vrchní štolba a žádá vás o rozhovor.“

Podobně jako celé služebnictvo, i Cardew si svého pána nesmírně vážil. Nevzpomínal si, že by si za těch dvacet let, co je zaměstnán ve funkci majordoma cleevovské domácnosti, pan hrabě nenašel aspoň chvilku času na své zaměstnance. I dnes předem věděl, jaká bude jeho odpověď. „Jistě. Ať vejde,“ ozvalo se jeho lordstvo.

Hrabě věděl s naprostou jistotou, že jeho nejvěrnější sluha Trapp by nežádal o rozhovor kvůli nějaké nicotnosti. Odsunul korespondenci stranou a připravil se vyslechnout jeho zprávu. Vrchní štolba vstoupil, v ruce žmoulal klobouk a vypadal velice nesvůj, jako pokaždé v elegantním prostředí. Nikdy se necítil dobře, když musel na delší dobu opustit stáje. Koně, to byl jeho život. Jeho lordstvo mělo podezření, že je má radši než většinu lidí.

„Pojď dál, Trappe,“ ozvalo se jeho lordstvo, když jeho věrný sluha, který s ním strávil dlouhá léta i v Indii, otálel u dveří. „Co pro tebe můžu udělat?“

„Jdu kvůli mladému Clemovi, sire,“ odpověděl Trapp a váhavě vykročil k psacímu stolu. Nevypadal vůbec jako člověk, který železnou rukou vládne ve stájích, jehož slovo je tam zákonem a jehož úsečné povely udržují mladší podkoní a čeledíny ve stavu trvalého napětí.

„Clemovi nabídli místo správce stájí na jednom velkém panství na jihu, sire. Nerad bych ho ztratil. Je to šikovný mládenec, je s náma už dlouhá léta, ale nemůžu mu v tom zabránit. Je to pro něj ohromný

štěstí.“ Na větrem ošlehané tváři se objevilo něco jako vrásčitý úsměv. „Já se ještě necejtim na odchod, takže mladýmu Clemovi nemůžu vyčítat, že tady nechce do té doby čekat.“

Jeho lordstvo souhlasně přikývlo. „Víš, kdo mu dal tu nabídku?“

„To nevím, sire. Ani Clem to neví. Nebo to možná i ví, jen to nechce říct. Potkal nějakýho člověka večer u Rudýho lva. Prý když o to místo stojí, musí ho hnedka vzít. Dostal čas na rozmyšlenou do dnešního večera.“

Hrabě stáhl stříbřité obočí. Bylo jasné, že s podobným jednáním zásadně nesouhlasí. Tento způsob získávání zaměstnanců považoval přinejmenším za nepřijatelný. V jeho očích to byla přímo krádež. Zároveň však chápal Clemovu touhu zlepšit své postavení. Nebylo by z jeho strany čestné, kdyby mu nedovolil odejít jen proto, že za něho bude těžko shánět odpovídající náhradu.

„Jestli si Clem přeje odejít, pak se s tím musíme smířit,“ odpověděl posléze a pak pokračoval, jako kdyby hlasitě přemýšlel. „Náhradu budeme hledat asi dlouho. Zatím dám zavolat někoho z Jaffrey Housu.“

„Nemusíte se namáhat, sire,“ překvapivě se ozval Trapp. „Čirou náhodou se dneska ráno ptal jeden chlap na práci ve stájích. Rek bych, že byl dlouho někde v cizině. Je opálený jako ořechová skořápka. Prý se vrátil domů, protože mu zemřel jeho starý pán.“

Jeho lordstvo nebylo nijak nadšené. „A víš, kdo byl jeho poslední zaměstnavatel? Má nějaké doporučení?“

„Ne, sire. Cestou domů prý měli nějaké potíže na lodi. O všechny své věci přišel. Aspoň to tvrdí.“

„Hmmm.“ Obočí jeho lordstva nad jeho úzkým, aristokratickým nosem se opět stáhlo. „Víš, co si o tom myslím, Trappe. Nerad zaměstnávám lidi, kteří nemohou předložit doporučení. Zvláště ne cizince.“

„Což, to vím, sire.“ Trapp si přejel rukou po prošedivělých vlasech jako pokaždé, když řešil nějaký zapeklitý problém. „Já to taky nemám rád. Ten chlap se ale v koních sakra vyzná! Klisnička slečny Sophie právě vyhazovala, jak to jen ona umí, když se objevil. Raz dva ji uklidnil, nelžu. Ty němé tváře mají často víc rozumu než většina lidí,

sire. Vždycky říkám, že když někoho maj rádi koně, tak to nemůže být až tak špatnej člověk.“

Je to snad jednoduchá, ale pravdivá životní filozofie, pomyslelo si jeho lordstvo a ještě chvilíčku nad věcí rozvažovalo. „Tak dobře, Trappe. Když jsi ochotný dát tomu cizinci šanci, pak je přijatelný i pro mě. Jestli se neosvědčí, můžu dát zavolat někoho z Jaffrey Housu, jak jsme o tom mluvili.“

Jeho lordstvo dalo svůj souhlas, nebylo však nijak nadšeno tímto neočekávaným zvratem událostí. Byla to opravdu jen náhoda, přemítal a díval se, jak jeho sluha odchází, že hned nato, co jeho podkonímu nabídl někde práci, okamžitě se objevil někdo nový? Tenké rty se mu zkřivily v trpkém úsměvu. Stárnu, pomyslel si, a stávám se podezřivým. A pak obrátil pozornost na jinou záležitost, která ho v posledních dnech velice trápila.

Čím to je, uvažoval, že v poslední době tak očividně poklesl zájem vhodných mladých džentlmenů o jeho dceru? Od onoho plesu nedostal ani jednu písemnou či ústní žádost o Sophiinu ruku. Není takový blázen, aby si myslel, že Sophia bude dostávat nabídky k sňatku každý týden, po celou dobu, co budou ještě ve městě. Ani není zaslepeně milujícím otcem, přesvědčeným, že jeho hezká dcera se musí hned každému líbit.

Navíc nemůže popřít, že se Sophií je občas těžké pořízení. Každý džentlmen, který touží po poklidném životě, by si měl velice dobře zvážít, jestli ji požádá o ruku. Jen muž, který má silnější vůli než ona, může doufat, že se mu podřídí. Ale určitě někde v této rozlehlé zemi žije džentlmen z dobrého rodu, který dokáže udržet na uzdě bujnou kobylku. Jeho lordstvo v to musí pevně doufat a přát si, aby to netrvalo dlouho a tento ideální muž zkřížil jeho dceři cestu.

V té chvíli se otevřely dveře a do místnosti vplul půvabný předmět jeho úvah, v hedvábných šatech levandulové barvy a ve slušivém čepečku. Lehkým krokem přešla místností až k psacímu stolu. Sladký, andělský úsměv na jejích rtech by každého džentlmena přesvědčil, že má poddajnou, měkkou povahu. Chudák bláznivý, byl by na velkém omylu, pomyslelo si jeho lordstvo. A opět v něm začalo hlodat podezření.

„Co jsem provedla, tati, že se tak kaboníš?“ Sophia ho políbila na jemné, stříbrné vlasy, a aniž se ptala o dovolení, usadila se na kraji psacího stolu. „Kdyby někdo uviděl, jak se na mě nepřátelsky tváříš, musel by si myslet, že jsem provedla nějakou darebnost.“

„To není nikdy vyloučeno, miláčku,“ odvětil úsečně, čímž vyvolal její smích. Nakonec se jako pokaždé rozesmál i on. „Kampak máš namířeno po ránu v celé své parádě?“

„Jdeme s maminkou navštívit madam Félice. Musíme tam být za hodinu, mám poslední zkoušku na nový jezdecký oblek. Nesmíme se opozdit, jinak nás odmítne a budeme muset přijít ještě jednou.“

„Ach jo, jak se svět změnil!“ zavzdychalo jeho lordstvo. „Za mých mladých časů by se žádná švadlena neodvážila diktovat šlechtici, kdy k ní má přijít zkoušet.“

„Ale tati, ona není jen nějaká obyčejná švadlena. Každý, kdo něco znamená, chce mít aspoň jedny šaty od madam Félice,“ poučila ho Sophia a hlasem přitom škodolibě napodobila vznešenou hostitelku, jejíž ples den předtím navštívili. „Mně by to bylo jinak jedno, tati, ale teď ty šaty strašně potřebuju. Neseděla jsem v sedle od té doby, co jsme přijeli do města.“

Její nevinná poznámka připomněla jeho lordstvu nedávnou záležitost. Vůbec ho nepřekvapilo, že se Sophia zatvářila sklíčeně, když jí sdělil, že Clem je hodlá opustit i důvod jeho rozhodnutí.

„Je mi to strašně líto, tati, že chce odejít. S ním jsem jezdívala nejradši.“ Lehce seskočila ze stolu a zamířila ke dveřím. Na půl cestě se však zarazila. Napadla ji strašná představa. „Doufám, že teď celou tu dobu, co budeme v Londýně, nebudu muset s sebou brát Trappa? Nemohla bych udělat ani krok, aby hned neutíkal za tebou a všechno ti nehlásil.“

„A co by na tom bylo špatného?“ ohradil se pan hrabě a přitom se potutelně usmíval. Sophia hrdě pohodila hlavou a vznešeně vyplula z místnosti. Hrabě se hlasitě rozesmál.

Nebude od věci, říkal si v duchu, když někdo na tu malou žábu dohlédne. Pak se začal zabývat svými plány na příští týden.

Hrabě měl pevné zdraví, nebyl však už nejmladší, a proto se ještě předtím, než se vydali na návštěvu metropole, rozhodl, že dohled nad svým nejneposlušnějším potomkem předá do rukou své schopné ženy.

Životu ve městě se docela dobře přizpůsobil, cítil však, že už nemá tu výdrž ani chuť vrhnout se do víru společenského života. Ačkoli, pomyslel si, určitě mu nijak neuškodí, když tu a tam doprovodí ženu a dceru na nějaký večírek. V jeho přítomnosti si bude dcera dávat větší pozor na své chování. A nebude na škodu promluvit si ještě jednou s Trappem. Ať tomu novému podkonímu připomene, aby byl opatrný, kdykoli doprovází pánovu dceru. Jestli bude dobré počasí, může se takový výlet na koni opakovat každý den.

Sophia se zdržela zdoluhavých lamentací, když se dozvěla o Clemově odchodu, přesto ji neočekávaná zpráva velice zarmoutila. Clem byl víc než deset let jejím osobním podkoním. Byl vždycky pozorný a spolehlivý, a zároveň jí nechával dostatek volnosti. Během nesčetných jízd na koni v rozlehlých hraběcích oborách v Northamptonshiru se projevil jako dokonalý tělesný strážce i společník. Někdo by mohl říct, že její chování vůči mladému podkonímu bylo příliš uvolněné a důvěrné, ale Sophia si s tím nelámala hlavu. Viděla v Clemovi spíš kamaráda než sluhu. Nedokázala si představit, že by ho mohl nahradit někdo jiný.

Do módního salonu na Bond Street vstupovala proto v pošmurné náladě. V hlavě si promítala minulé výlety na koni, kdy se svým věrným společníkem prozkoumávala vzdálené kouty northamptonshireského venkova. Byla tak ponořená ve vzpomínkách, že nezaznamenala další zákazníky usazené na měkkých sametových židlích ani si neuvědomila, že ji do zkušebny doprovází tolik žádaná majitelka salonu osobně. Uvědomila si to, až když zaslechla hlas s mírným melodickým přízvukem: „Nelíbí se vám nové šaty, slečno? Nebo vás trápí něco jiného?“

Rychle se vzpamatovala a s úlekem si všimla, že na ni krejčová pozorně a bez rozpaků upírá své rozkošné modré oči. „Ale ne, madam, šaty jsou dokonalé.“

„Ne tak docela,“ namítla majitelka salonu, když její profesionální oko zahlédlo drobný nedostatek. „Musíme trošičku poopravit sukni. Doufám, že až je budete mít na sobě, budete vypadat šťastněji, ma petite. Jinak bude po mé skvělé reputaci.“

Takže slavná švadlena má smysl pro humor, pomyslela si Sophia pobaveně, když zahlédla šibalský záblesk v modrých očích. Je možné,

že krejčovou spíš zaskočil, než potěšil její meteorický vzestup ke slávě. Sophia najednou pocítila k této ženě, která pravděpodobně nebyla o moc starší než ona sama, silnou náklonnost.

„Ujišťuji vás, madam, že šaty se mi opravdu moc líbí,“ zopakovala ještě jednou, když si svlékala sukni a snažila se nešlápnout na sametové záhyby. „Jen ráno jsem se dozvěděla poněkud smutnou zprávu. Opouští nás někdo, kdo dlouhá léta pracoval v naší rodině.“

Na švadleniných plných rtech se objevil teplý a chápavý úsměv. „Ten někdo, kdo odchází, bude asi něco víc než jen pouhý sloužící. Hádám správně?“

Sophia přikývla. „Spíš přítel.“

„Tak proč ho nepřemluvíte, aby zůstal?“ navrhla jí madam a přitom pomáhala Sophii do šatů a dlouhého pláště, který pro hraběcí dceru sama šila před týdnem.

„Mohla bych, ale neudělám to.“ Ve velkém, oválném zrcadle zahlédla švadlenin překvapený obličej. „Dělal mi dlouhá léta osobního podkoního a myslím, že byl se svojí prací spokojený, ale teď jde za lepším. Nabídl mi místo správce stájí na nějakém venkovském sídle. Nevím kde.“ Bezmocně mávla štíhlou rukou. „Bylo by ode mě sobecké, kdybych mu v tom bránila.“

Krejčová na ni upřela oči. Nedokázala v nich přečíst, co si myslí, ale jako kdyby v těch výrazně hlubokých modrých tůních zahlédla náznak respektu.

„Nebojím se, petite, že byste nenašli náhradu,“ odpověděla tiše mladá švadlena a podržela závěs, aby Sophia mohla přejít do elegantní čekárny.

„No ne, Sophie. To byla pocta,“ dobírala si ji matka, když vyšly z krejčovství a usadily se v kočáru. Čekala je krátká cesta domů na náměstí Berkeley Square. „Lady Strattanová byla bledá závistí, když se madam Félice rozhodla věnovat se ti osobně. Jaký je to pocit, předběhnout takovou společensky uznávanou dámu, jako je markýza Strattanová? Chudák ženská, teď nebude moct lidem na oči!“

„Víš dobře, že pro mě nejsou podobné věci důležité, mami,“ odpověděla Sophia, ale musela se zasmát nad matčíným kousavým vtipkováním. „Já bych byla spokojená, i kdyby se mnou zkoušela některá její asistentka. Ale věř mi nebo ne, ta slavná švadlena je

ohromně zajímavá osoba,“ přiznala se a pohodlně se zavrtala do měkkého sedadla. „Není vůbec tak stará, jak jsem si myslela. Řekla bych, že nemůže být o mnoho starší než já. A je moc hezká, i když se snaží tvářit skromně a nevychloubá se svojí krásou. Obléká se do jednoduchých šatů a vlasy si ukrývá pod čepcem.“

„Třeba ještě drží smutek, miláčku,“ odpověděla paní hraběnka a zalovila v paměti. „Mám dojem, že někdo říkal, že je vdova.“

„Možná,“ připustila Sophia nepřesvědčivě. „Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby se ukázalo, že nikdy nebyla vdaná. Nebyla by první ženou, která jen předstírá manželství. Naše hospodyně to dělá taky.“

„Máš pravdu,“ souhlasila s ní paní hraběnka. „Služebné s vyšším postavením mají možná pocit, že manželství jim přidá na vážnosti.“

„Stejně jako si švadleny myslí, že když budou předstírat, že jsou Francouzky, zajistí jim to úspěch.“

„Chceš říct, že podezíráš madam Félice, že není Francouzka, drahoušku?“

Sophia mírně zaklonila hlavu a chvíli přemýšlela. „Nejsem si jistá. Ten její drobný přízvuk zní docela důvěryhodně.“

„Měla jsi přece dost příležitosti udělat si vlastní úsudek. Byla jsi ve zkušební kabince strašně dlouho,“ poznamenala paní hraběnka. „Doufám, že nebude třeba šaty příliš upravovat?“

„Ne, jen nějaká drobnost na sukni. Madam Félice mě před odchodem výslovně ujistila, že mi je nechá poslat domů pozítří.“

„Určitě máš radost. Co jsme přijeli do města, ještě jsi nejezdila. Vím, že ti jízda na koni moc chybí.“

„Už mě to ani tak moc neláká,“ prohlásila Sophia. Matka se na ni překvapeně podívala. Zřejmě tu novinu ještě neslyšela, usoudila

Sophia. „Clem odchází,“ oznámila jí. „To znamená, že než se najde náhradník, budu muset strpět Trappovu společnost. Víš stejně dobře jako já, že Trapp je bezmezně oddaný hlavě rodiny. Se vším, co řeknu nebo udělám, poběží okamžitě za tátou.“

Hraběnka nedovedla potlačit úsměv nad tónem uražené pýchy, jenž se ozval za dceřinými slovy. Odvrátila na chvíli tvář k okénku.

Podobně jako její manžel i ona už dávno zaznamenala, že k nim v tyto dny přichází na návštěvu mnohem méně mladých mužů z

předních rodin. Ačkoli nemůže říct, že by ji to nějak překvapilo. Má oprávněné podezření, že ví, kdo se skrývá za těmi hloupými pomluvami, které se rozšířily mezi lidmi už na prvním plese, jež však, bohu díky, pomalu odcházejí na úbytě. V posledních dnech rovněž zaznamenala, že výběr tanečních partnerů její dcery prodělal jisté změny. Mezi oblíbence ještě stále patří věkově i postavením vhodní mladí svobodní muži, ale jak se hraběnka snad oprávněně domnívá, jsou to vesměs mladíci, kteří ještě nejsou připraveni vyměnit svůj staromládenecký život za manželské štěstí.

Paní hraběnka se nezlobila, byla spíš pobavena těmito poněkud dětskými nápady, a rozhodla se nechat si svůj názor pro sebe. Nechtěla dceři vyčítat její uskoky a drobné lsti, kterými se snažila odradit všechny dobré partie. Nyní se však nezdržela poznámky.

„Ale drahoušku, ty bys přece nikdy neřekla ani neudělala nic, co by tvého milovaného tatínka rozzlobilo, ne?“ Na víc se nezmohla, jinak by se celkem určitě hlasitě rozesmála, když viděla, jak Sophia energicky odvrátila tvář a upřela pohled z okna.

Za tři dny obdržel Trapp ve stájích pokyn, že lady Sophia si přeje osedlat a připravit svého koně. Správce konírný přijal její přání se smíšenými pocity. Na jedné straně byl potěšen, že bujná klisnička lady Sophie bude konečně pravidelněji běhat – bylo s ní vždycky mnohem snazší pořízení, když se proběhla na čerstvém vzduchu – na druhé straně pocíťoval určitý neklid, že by měl vzácnou hraběcí dceru svěřit do péče člověka, kterého prakticky nezná. Zamračeně hleděl na široká, rovná záda svého podřízeného, který právě pilně hřebelcoval jednoho z ušlechtilých tažných koní pana hraběte. Ještě stále nevěděl, co si má o panu Benjaminu Rudgelym myslet.

O Trappovi všichni věděli – i on sám to o sobě klidně přiznával, že dokáže být na své podřízené ras, rychle vypění a nikoho moc nepochválí. Na svém novém podřízeném však nenacházel žádnou chybu. Pan Rudgely byl mimořádně pilný, nikdy nic neodbýval, nedělal všechno jen proto, aby měl práci rychle za sebou. Byla radost ho pozorovat, jak jedná s koni, nebo jak s neobyčejnou zručností řídí parádní kočár pana hraběte. Ani na jeho chování nenašel žádnou chybičku, což velice uvítal, jelikož s ním sdílel společnou místnost

nad stájí. Proto nechápal, proč vůči mladému Benovi stále cítí jakousi podvědomou nedůvěru.

Prohrábl si prošedivělé vlasy. Napadlo ho, jestli to není jen jeho podezřívavou povahou, jeho nedůvěrou k lidem, s nimiž pracuje. Ale dokud mu podřízený nedokáže, že mu může opravdu důvěřovat, do té doby je malá dávka nedůvěry na místě, říkal si.

„Nech toho, chlapče, a osedlej kobyliku lady Sophie. Naše mladá paní se chce dopoledne projet,“ oznámil mu. Naštěstí si nevšiml, jak se pár modrých očí radostně blýskl. Jinak by si totiž určitě líp rozmyslel, jestli dovolí pohlednému mladému podkonímu doprovázet jeho mladou paní na projížďce.

„A teď mě poslechni, co ti chci říct, mládenče,“ pokračoval. Posadil se na dřevěnou lavici a chvíli rozvažoval, jak nejlíp popsat občas nevypočitatelně chování mladé lady. „Musíš ji střežit jako oko v hlavě. Laskavěj, ale pevně dohled, rozumíš? Náš pán ji má velice rád a byl by nešťastnej, kdyby se jí něco stalo. Takže buď ostražitý. Pochopils? Někdy je hrozně umíněná.“

Mladému muži jako by zahrál na rtech letmý úsměv. „Já vím, pane Trappe. Přece jsem ji měl za ty tři dny často v rukách.“

„Copak?“ Štolba na něho nejdřív zaraženě zíral, pak se mu ale v hlavě rozsvítilo. „Nemluvím o klisně, ty ňoumo!“ odsekl podrážděně. „Vím, že tu lehce zvládáš. Horší to budeš mít s lady Sophií, jestli bude mít zrovna ty své vrtoly.“

Pohled na široká ramena otřásající se v potlačovaném smíchu Trappovi moc na klidu nepřidal. Opět ho přepadly pochybnosti.

„Jestli se na to necejtíš, chlapče, tak mi to rovnou řekni a já pojedu s lady Sophií sám.“

„Ale ne, klidně pojedu, zvládnou to,“ odpověděl čeledín bez váhání. „Mám už nějakou zkušenost s vrtolišnými ženskými.“

„O tom nepochybuju,“ zamumlal stařec. Najednou ho napadla ještě znepokojivější myšlenka a mlčky a zmateně se zahleděl na nepochybně hezkou, zarostlou tvář před sebou. „Nezapomínej na své postavení, chlapče, žádný hloupý nápady. Slečna Sophia je lady, na to si dej pozor!“ řekl a zase se na chvíli odmlčel.

„Dávám vám na to své slovo, že nebudu čekat víc, než mi dovoluje moje postavení, pane Trappe. Budu se na projížďkách chovat k lady Sophii, jako... jako kdyby to byla moje vlastní sestra.“

„Tak jo, tak jo,“ zamračil se vrchní štolba. Bylo zřejmé, že ho čeledínova slova nepřesvědčila. „Nikdy jsi neříkal, že máš sestru?“

„Asi ne, ale mám. A jednoho bratra. Bydlel jsem u něho tady v Londýně, než jsem u vás nastoupil.“

„Je to divné, mládenče. Vlastně o tobě skoro nic nevím.“ Trapp na něho opět zkoumavě zamžoural. „Proč sis najednou vzal do hlavy, že odjedeš z Jamajky a vrátíš se domů?“

Podkoní odpověděl bez zaváhání. „Byl jsem tam pět let a měl jsem toho už plné zuby. Prostě se mi stýskalo po domově. Sir Simon Fellows může má slova potvrdit. Jestli chcete, můžu mu napsat, aby poslal panu hraběti doporučující dopis.“

„Takže ty umíš číst a psát?“ vyhrkl Trapp a snažil se vstřebat tohle překvapující odhalení a zároveň si zapsat do paměti jméno Fellows, kdyby náhodou někdy v budoucnosti jeho lordstvo projevilo přání ověřit si Rudgelyova slova. „A jak to, že se z tebe stal takovej učenec, smím-li se zeptat?“

Tentokrát mladý muž s odpovědí chvíli váhal. „Můj... můj starý pán chtěl, abych se učil.“

Trappa tohle kupodivu nijak nepřekvapilo, jelikož to nebyl nikdo jiný než sám pan hrabě, kdo se mu kdysi ve svém volném čase věnoval a učil ho číst a psát. Zaráželo ho však něco jiného a hned se mu s tím svěřil. „To tě tvůj starý pán naučil mluvit takhle po panskou?“

Opět měl pocit, že na těch dokonale tvarovaných mužských rtech zahlédl náznak úsměvu. „Děkuji za poklonu, pane Trappe, ale já nemluvím až tak hezky. Starý pán však nestrpěl žádné klení a sprosté řeči, když byly kolem ženy, takže jsem si na to asi zvykl.“

„To by nebylo tak špatný,“ usoudil upřímně velitel stájí. „Dávej si pozor na jazyk, když budeš se slečnou Sophií. Má ve zvyku zapamatovat si slova, který by neměla vůbec slyšet.“ Po krátkém rozhovoru měl Trapp o něco lepší pocit. Svižně vyskočil na nohy. „Nemůžeme klábosit do nekonečna. Hod' sebou, chlape, a sedlej koně, aby na tebe nemusela naše mladá paní čekat.“

Nový podkoní neváhal a okamžitě poslechl bryskní příkaz. Zrovna přivedl koně před dům, když se dveře prudce rozletěly a za chvíli už viděl Sophii, jak lehce sbíhá ze schodů. Náhle se zarazila a na její hezké tváři se zračil užaslý výraz.

„Panebože!“ zvolala. Neskrývala, že ho okamžitě poznala. „Tys můj nový podkoní?“

ČTVRTÁ KAPITOLA

Podruhé v životě pociťoval Benedict Risely, sedmý vévoda ze Sharnbrooku, ono hořce sladké toužení, tu opojnou směs něhy a touhy, jež tryská někde u slabin a rychle se šíří do všech částí těla. Tep se mu zrychloval a motala se mu hlava. Toužil jediné po tom, aby mohl Sophii popadnout do své náruče, odnést do své postele a ukojit ten zemitý žár, který se v něm rozhořel. Přitom jediné, co mohl udělat, bylo dotknout se místo zdvořilého pozdravu svého schlíplého, pomačkaného klobouku, sepnout dlaně a pomoci jí nasednout na koně.

Pak vyskočil na svého kaštanově hnědého koně a klusal v diskrétní vzdálenosti za ní. Jako už mnohokrát, i teď se musel v duchu ptát sám sebe, jestli je jeho počínání rozumné a proč dostal vůbec ten bláznivý nápad sehrát takovou komedii. V postavení podkoního bude moci toto mladé, půvabné stvoření, jež zaujalo jeho smysly jako zatím ještě žádná žena před ní, vidět bohužel jen zřídka. Hodinku denně, když bude mít štěstí.

Ale jestli je pravda to, co mu o ní řekl bratr, pak je toto postavení nejlepší, jaké může vévoda ze Sharnbrooku mít, když chce získat její pozornost. Jeho nová funkce mu poskytuje přinejmenším příležitost lépe ji poznat bez sebemenších vnějších zásahů nebo tlaků ze strany rodiny a přátel. Alespoň si bude moci vyzkoušet, jestli jsou jeho pocity, které ho zaplavily v onen nezapomenutelný okamžik na Bond Street a dnes opět, něco hlubšího než jen prudká fyzická vášeň, kterou jistě odnese čas.

Jasně si vzpomíná, jak trávil dlouhé hodiny nezáživné plavby na cestě domů přemýšlením o tom, jaká by měla být žena, s kterou by se oženil. Riselyovi byli naštěstí zámožná rodina, snad nejbohatší v zemi. Nebyl proto nijak omezován potřebou oženit se s dědičkou. Jeho rodina pochopitelně počítá s tím, že si vybere za manželku dívku bezvadného původu, takovou, která bude vědět, co se od ní jako od vévodkyně ze Sharnbrooku očekává, a jež ho obdaruje syny, kteří ponesou dál jméno rodu.

On si však přál, aby žena, s níž se případně ožení, byla víc než jenom dokonale vycvičenou chovnou klisnou. Přál si, aby mu jeho vévodkyně byla souputnicí a přítelkyní, ženou, jež s ním bude sdílet jeho radosti i starosti, nejen nádhernou okrasou jeho sídla. Je lady Sophia Cleevová touto dokonalou družkou, touto ideální manželkou? Možná nikdy nebude mít štěstí, možná ji nikdy nenajde.

Předmět jeho myšlenek se ohlédl přes rameno, zvedl štíhlou ruku a velitelsky mu pokynul. „Pojď“, nařídila mu, ale z jejích úst ten povel zněl sladce a vábivě. „Jeď chvíli vedle mě. Chci s tebou mluvit.“

Benedictovi to nebylo zapotřebí říkat dvakrát. V mžiku byl vedle ní. Vypadala velkolepě ve strohém, lahvově zeleném obleku. Šíjí jí zdobila záplava jemných kadeří. Opět se musel tázat sám sebe, jestli není jen blázen, kterému popletla hlavu krásná tvářička.

„Jak se jmenuješ?“

„Ben, má paní. Benjamin Rudgely,“ uvedl jméno, které mu vymyslel jeho vynalézavý bratr.

„A co tě přivedlo k tomu, abys hledal místo u nás, Benamine Rudgely?“ V jejím příjemném hlase zazněl jakýsi podtón, který mohl vyjadřovat i nesouhlas. „Snad tě lord Nicholas Risely nevyhodil kvůli té malicherné příhodě na Bond Street?“

Benedict začal horečně přemýšlet. Je tedy přesvědčena, že byl Nicholasovým sluhou. Jeho škodolibý bratříček by se určitě dobře bavil, kdyby to slyšel!

„Jaký lord Nicholas?“ za jeho předstírané ohromení by se nemusel stydět ani herec z divadla Drury Lane.

„Aha, takže on šel jen náhodou kolem?“ usoudila Sophia. Byla ráda, že si celou věc vyjasnila. Chudák lord Nicholas málem hluboce klesl v jejích očích. A přitom s tím neměl vůbec nic společného, jak je vidět. Vzápětí jí však zmizel z tváře provinilý úsměv. Napadla ji totiž ještě jedna podivná věc. „Jak ses tak rychle dozvěděl, že potřebujeme nového podkoního?“

Benedict se ještě při plánování tohoto drobného úskoku rozhodl, že čím blíže se bude držet pravdy, když se ho budou na něco vyptávat, tím snadnější pro něho bude nevypadnout z role. Nebylo nic složitějšího přemluvit bratrova důstojného komorníka, aby si promluvil s

hraběcím podkoním. Figgins pak snadno zařídil jeho „náhodné“ večerní setkání v hospodě.

„Seděl jsem nad korbelem piva v nedaleké hospodě a zaslechl jsem hovor u vedlejšího stolu. Váš podkoní si s někým povídal.“ Cítil, jak ho pozorně pozoruje svýma zelenýma očima. Díval se dál upřeně před sebe. „Nedávno jsem se vrátil z ciziny, paní, a hledal jsem práci. Tak jsem si řekl, nic mi to neudělá, musím se chopit příležitosti a zeptat se ve vašich stájích. Pro případ, že by ten podkoní nabídku přijal.“

Zdálo se, že mu to bez potíží spolkla. „Takže tys byl v cizině, Bene,“ řekla po chvilce. „Copak, že ses vrátil domů?“

„Můj starý pán zemřel, paní.“ Což byla taky pravda, i když bylo divné mluvit o mrtvém otci tímto způsobem. Pokrčil rameny. „Kromě toho jsem na Jamajce strávil pět let. Už se mi stýskalo, chtěl jsem vidět příbuzné.“

„Žijí v Londýně?“

„Bratr bydlí v Londýně,“ odpověděl Benedict, rozhodnut držet se pravdy, pokud to jde. Koutkem oka se letmo podíval na svoji společnici. Zaznamenal přemýšlivý pohled jejích výrazných zelených očí. Nesmí ji podceňovat, uvědomil si.

Až do tohoto okamžiku se mu dařilo podávat svůj příběh tak, aby zněl uceleně a důvěryhodně. Nesmí se však ani na chvíli nechat ukolébat svým úspěchem a zapomenout na svou roli. Už se mu povedlo vyvolat podezření správce konírny, když z něho vypadlo, že umí číst a psát, a přitom ještě hloupě vyzradil jméno jednoho známého plantážníka na Jamajce. Tyto chyby se už nedají napravit. Teď jen nesmí nadělat další a zapomenout na ostražitost, zvláště v přítomnosti této rozkošné osůbky.

„Musíš využít příležitosti, že se naše rodina zdržuje v Londýně, Bene, a navštěvovat bratra,“ navrhla mu Sophia, když pozvednutím jezdeckého bičíku opětovala pozdrav pasažérů z kočáru, který projel kolem. „Já budu asi každý den jezdit, pokud to počasí dovolí, ale ty můžeš občas na hodinku dvě zmizet za svými příbuznými. Pokud ovšem nebude mít Trapp námitky.“

Opět mu poodhalila kousek své jemné, ohleduplné povahy. Benedict hleděl zpřímá před sebe, aby zakryl obdivný záblesk ve svých očích. Nezapomněl, jak na sebe vzala podíl viny při tom

nezapomenutelném setkání na Bond Street. Kolik mladých dam z její třídy by se tak starostlivě zajímalo o pocity někoho, koho omylem považuje za pouhého sluhu?

Určitě je takových jen poskrovnu, tím si byl jist.

„Nesmíš se nechat šikanovat naším hrůzu nahánějícím vrchním štolbou, Bene,“ pokračovala. Nebylo těžké rozpoznat v jejích očích šibalský záblesk. „Občas se chová jako mrzoutský starý bručoun. Čeledíni v Jaffrey Housu z něho mají strach.“

„Jaffrey House?“ opakoval. „To je vaše venkovské sídlo?“

Přikývla.

„Rodinné sídlo v Northamptonshiru. Otec ho dal postavit, když se vrátil z Indie. Já a moji dva bratři jsme se tam narodili. Překrásné místo,“ řekla a pak se trochu zakabonila. „Škoda, že to není cleevovské dědičné sídlo, i když stojí na pozemcích, které kdysi patřily k majetku bývalého hraběte.“

Benedict zalovil v paměti. Matně si vzpomínal, že jeho otec vyprávěl něco o předešlém hraběti, který prý spáchal sebevraždu, když se zruinoval u hráčského stolu.

„A komu teď to sídlo patří?“ Snad to nezní drze od pouhého čeledína. Naštěstí, Sophia si to nemyslela, i když na její tváři zaznamenal opovržlivý výraz.

„Markýzi ze Sywellu. Odpudivá, zpuštěná osoba s odpornými zvyky. Celá léta Steepwood Abbey bezohledně zanedbával, takže dnes je z něho skoro troska. Táta mu za posledních dvacet let mnohokrát nabízel, že sídlo odkoupí, ale neměl úspěch. Naštěstí se mu povedlo skoupit zpátky většinu majetku, který kdysi patřil rodině Cleevů, dokonce i rezidenci ve městě.“

Za podobného rozhovoru dojeli až do parku. Sophia zastavila svoji kobyliku a s předstíraným nadšením se rozhlédla kolem sebe. Do úředního zahájení sezony chyběly ještě více než dva týdny, ale ulice a parky už byly plné bohatých a slavných lidí.

„Jen se podívej, Bene! Není to úžasné, jak se lidé vyšších vrstev tady promenují pro povznesení prostého obyvatelstva?“ Náhle se hlasitě rozesmála, v jejím smíchu se však ozvalo opovržení. „Markýz ze Sywellu je podlý a odpudivý představitel lidské rasy, ale není ničím výjimečný. Mnoho z těch, které tady vidíš, si s ním v ničem nezadají.“

Příště musím vyjet hned po ránu, když vzduch ještě není takhle zamořený.“

Takže Nicholas vůbec nepřeháněl, pomyslel si Benedict a následoval svou paní v uctivé vzdálenosti. Lady Sophia Cleevová opravdu svou třídou značně opovrhuje. Čeká ho mnohem těžší úkol, než si zpočátku myslel!

Hrabě nezměnil své rozhodnutí, že se občas zúčastní nějaké společenské události, a proto doprovodil svoji ženu a dceru na ples pořádaný markýzem a markýzou ze Strattanu. Impozantně vyhlížející matróna možná ještě chovala ve svém nitru nepřátelské pocity vyvolané tím, že jistá majitelka slavného krejčovského salonu ji před několika dny přehlédla, nedávala to však nijak najevo a důstojně přivítala mladou dámu, která dostala u krejčové přednost. Hraběnka tuto skutečnost nahlas komentovala hned, jakmile se hrabě odebral do místnosti připravené pro hráče karet.

„Ale ženy z našich vrstev by se neměly chovat vulgárně a dávat najevo své city, ne, mami? Víím, že některé to dělají, ale...“ řekla Sophia a očima bezděky vyhledala mladou ženu, jejíž manžel měl po příchodu do města neskrývanou milostnou aféru s nechvalně známou kurtizánou, „...jiné je dokází docela dobře ukrývat.“

Paní hraběnka sledovala očima dceřin pohled. Také se k ní dostaly klepy o vášnivé aféře lorda Rochforda a cítila upřímný soucit s jeho hezkou ženou, která se na veřejnosti chovala naprosto bezchybně. „Ne všechna manželství dopadnou takhle špatně, Sophie.“

„Já víím, mami. Ale stejně si myslím, že velká většina dam, co tady dnes večer jsou, musela někdy mlčky strpět nějaký poklesek svého manžela. Já bych při své povaze asi nedokázala být tak tolerantní.“

Hraběnka usoudila, že bude rozumnější změnit téma. Když zahlédla svoji přítelkyni a sousedku lady Elizabeth Percevalovou s dcerou, popadla Sophii a odvedla ji k nim.

„Jsem tak ráda, že jste přijaly pozvání na dnešní večer,“ vítala ji Robina, když se její matka začala plně věnovat hraběnce. „Neviděla jsem tě celou věčnost. Cos dělala celý ten čas?“

„Ale nic zvláštního,“ odpověděla Sophia a jaksi velkoryse přehlédla skutečnost, že od svého plesu netrávila jediný večer doma.

„Tomu nevěřím,“ namítla Robina. Cítila se najednou mnohem uvolněněji, jako pokaždé, když byla v Sophiině přítomnosti. „Kdekoli jsme s mámou byly, slyšely jsme mluvit o tobě. Není to tak dávno, někdo nám vykládal takovou hloupou klevetu... Prý se chceš vdát za některého sluhu svého otce.“

Přestala se však smát, jen co zahlédla záblesk v zelených očích. Viděla ho už mnohokrát, proto přesně věděla, co znamená. „Ach Sophie! To tys sama rozšířila tu hloupou pomluvu, vid’? Tvůj otec se bude strašně vztekat, až na to přijde!“

„Ano, taky si myslím,“ souhlasila s ní Sophia. Nemohla popřít, že hrabě k ní byl vždycky shovívavý, mnohem víc než k jejím bratrům. A bylo jí jasné, že jeho trpělivost není nekonečná, ani když jde o ni.

„Neumím se vždycky chovat tak, jak bych měla, bohužel. Na rozdíl od tebe. Víím, že všichni lidé v našem kraji si myslí, že jsem rozmazlená a zkažená. Což je ovšem naprostá pravda,“ připustila s bezelstnou upřímností, jež byla součástí jejího šarmu.

„Nesnáším, když mě někdo omezuje, Robino. Víím, že je to chyba, a snažím se ji překonat. Snad mě omlouvá to, že jsem neřekla, že se chci vdát za sluhu. Řekla jsem, že obecně mám radši společnost služebných než společnost privilegovanějších členů vyšších vrstev.“

Na chvíli se odmlčela a prohlížela si postavy namalované na svém vějíři. „Je to zvláštní, ale dnes se to opravdu potvrdilo. Odpoledne jsem byla jezdit se svým podkoním a poprvé, co jsme přijeli do města, jsem se cítila dokonale spokojená.“

Robina na tom neviděla nic divného. „Nu co,“ pokrčila rameny. „To se dalo čekat. Víím, že Clem máš spíš za kamaráda než za sluhu.“

„Nedoprovázel mě Clem,“ odpověděla Sophia a upřela nepřítomný pohled do plesového sálu. Její představivost jí vykouzlila před očima postavu vysokého, dobře stavěného muže, s bujnou hřívou dlouhých a pevných zlatavě hnědých vlasů a pronikavým pohledem modrých očí. „Clem od nás bohužel odešel a teď bude řídit stáje na nějakém jihoanglickém statku, myslím.“

Robinu to nesmírně překvapilo, ani nevěděla, co na to říct. Obyvatelé čtyř vesnic v jejich opatství byli zvyklí vídat dceru hraběte z Yardley klusat na koni po northamptonshireském venkově ve společnosti jejího spolehlivého podkoního. Celá léta byl Clem

Sophiiným věrným společníkem. Musí to být nezvyklý pohled, vidět po Sophiině boku někoho jiného.

„Určitě jsi smutná, žes ho ztratila,“ řekla Robina po delší odmlce a v hlase jí zazněl soucitný tón.

„To ano,“ přitakala Sophia a trpce se usmála. „Ale i když jsem rozmazlená holka, nejsem až tak sobecká, abych zabránila někomu, koho mám ráda, aby si polepšil. Náš vrchní štolba bude sloužit ještě několik let, než půjde na odpočinek, a Clem je velmi schopný člověk. Klidně může řídit stáj. Ale musím se ti přiznat, že jeho náhradník na mě udělal velmi dobrý dojem,“ sdělila a chvíli si prohlížela dva džentlmeny, kteří spolu seděli na opačné straně sálu. Zakroutila hlavou. „Je ti to tak divné. Když jsme spolu mluvili, ani jsem si to neuvědomila. Až když jsem se vrátila domů a přemýšlela, o čem jsme si při jízdě povídali, tak mi došlo, že to vůbec nebylo jako rozhovor s nějakým sluhou.“

Robinu to opět nijak nepřekvapilo.

„I s Clemem sis vždycky ráda povídala,“ připomněla jí.

„Máš pravdu. Ale tohle vypadalo trochu jinak. Skoro se vším, co řekl, jsem musela souhlasit. Hlavně s jeho názory na naši třídu.“ Rozesmála se. Jak je to absurdní, že ji podkoní poučuje, jak se správně chovat. „Je to opravdu legrační. Možná je to tím, že si v jeho společnosti připadám naprosto volná.“

Robině to vůbec nepřipadalo legrační. „Vím, jak to myslíš. U mnoha lidí, často i u sluhů, má člověk stále pocit jako při raportu.“ Od srdce si povzdechla. „Já vím, že naši mě chtějí dobře provdat. Ani nevíš, jak ráda bych si vzala někoho, s kým bych se cítila příjemně, kdo by stále nesledoval, jestli se chovám, jak se patří, a přijal mě takovou, jaká jsem!“

Sophiin pohled se automaticky zatoulal k dámě sedící po pravici její přítelkyně. Vůbec nepochybovala o tom, že Robina prožila na farnosti v quinceyském opatství šťastné dětství. Ale nejspíš nebylo lehké vyhovět přemrštěným nárokům lady Elizabeth Percevalové na správné chování.

Lady Elizabeth si ve všech čtyřech vesnicích vysoce vážili. Byla vždycky dokonalou společnicí a pomocnicí těžce pracujícího a laskavého faráře quinceyského opatství. Stejně jako její manžel i ona

neúnavně pracovala ve prospěch chudých a potřebných. Nikdy se nechovala povýšeně a navštěvovala i ta nejchudší obydlí, když bylo zapotřebí postarat se o nemocného nebo umírajícího. Bylo v ní však něco panovačného, něco, co lidem stále připomínalo její vznešený původ a skutečnost, že mluví s dcerou vévody.

Sophia věděla, že lady Elizabeth vychovávala své dcery úzkostlivě podle velice přísných měřítek, které od ní převzaly. Zvláště Robinu, která byla nejstarší, a tudíž se od ní očekávalo, že půjde příkladem svým mladším sestrám. Určitě to nebylo nic lehkého vyhovět tak vysokým ideálům, přemítala Sophia. Opět přelétla pohledem po velkém a nyní už naplněném plesové sálu. Nakolik asi za ta léta potlačili přirozeně něžnou a sladkou povahu její přítelkyně, uvažovala, a co všechno opět vytryskne na povrch, jestli se drahá Robina někdy aspoň na chvíli vysvobodí z přísného matčina dohledu?

„Robino, nevíš náhodou, kdo je ten tmavo– vlasý džentlmen, co sedí na druhé straně sálu vedle lorda Byrona? Myslím, že jsem ho ještě nikdy neviděla.“

Robina měla pozoruhodnou paměť na jména a tváře, takže jí mohla hbitě odpovědět. „To je sir Lucius Crawley. Nedávno přijel do města. Ale,“ dodala polohlasem, „něco s ním není v pořádku. Jenom jednou jsem s ním chvíli mluvila na jakémsi večírku a máma mi hned nařídila, abych to už nikdy neopakovala.“

„To je vzrušující!“ Sophii se zatřpytily oči, jako pokaždé, když se chystala vyslovit nebo udělat něco, co se nesluší. „Je to určitě nemravné!“

Robina se spontánně rozesmála, čímž si vysloužila mírné pokárání od své škrobené malinky, ale v té chvíli se objevilo vysvobození v podobě jejího stejně úzkostlivého bratrance. Objevil se Hugo Perceval a požádal ji, aby ji směl doprovázet v dalším kole venkovských tanců.

Sophia sledovala, jak odcházejí na parket, a zároveň zaznamenala, jak nesmírně přitažlivý sir Lucius Crawley vstal ze židle a volným krokem se vydal přes celý sál směrem k ní. Jestli má v úmyslu požádat ji o tanec, bude zklamán, jelikož v téže chvíli se jako odnikud vynořil lord Nicholas Risely a zdvořile ji vyzval k tanci.

Sophia nezaváhala ani na chvíli, protože mladý lord stál vysoko na její stupnici bezpečných obdivovatelů. Pokaždé jí připadal

zábavný a jeho chytré poznámky byly úlevou po naučených zdvořilostních frázích, které si musela vyslechnout od ostatních džentlmenů. Byl taky studnicí klepů a vždycky ji dovedl pobavit nejčerstvějšími novinkami. Co on nevěděl o slavných i neslavných, kteří se pohybovali v nejvyšší společnosti, to jistě nestálo za řeč. Proto ho okamžitě vyzpovídala, aby se dozvěděla něco o nápadně hezkém muži, který ji na plesu zaujal.

„Crawley už je ve městě?“ Nicholas nedokázal potlačit mírné překvapení. Ohlédl se a okamžitě poznal baroneta, který měl, řečeno velice mírně, dost pošramocenou pověst. „Takže už je zpátky. Obvykle nepřijíždí před zahájením sezony. Z toho hádám, že zase přemýšlí o manželství.“

„Zase?“ opakovala Sophia zmateně.

Nicholas by si ze všeho nejvíc přál zjistit, jak si vede jeho bratr, protože ho neviděl ani o něm neslyšel od té doby, co se začal vydávat za podkoního.

Viděl však, že náhlá změna tématu konverzace by působila podivně, a navíc byl na rozpacích, jak nadhodit téma čeledínů ze stáje. Proto se rozhodl radši uspokojit poněkud nevhodnou zvědavost lady Sophie a povědět jí něco o siru Luciovi.

„Ano. Před pár lety si vzal bohatou dědičku, aby zachránil rodinné sídlo. Zatížil ho hypotékami, jak mi bylo řečeno. Dostal se do pěkné bryndy.“ Pokrčil rameny. „Prostopášný hejsek, to je sir Lucius, moje milá. Určitě si neodepře žádnou zábavu, jak by se řeklo.“

Sophia už měla zkušenost, že člověk se dozví mnohem víc, když neprojevuje příliš velkou zvědavost. Taký věděla, že džentlmeni volí slova mnohem volněji, když nejsou neustále přerušováni dotazy o tom, jak to vlastně miní. Zapsala si tudíž barvitá slova lorda Nicholase do paměti a jen stručně poznamenala: „Jeho první žena asi zemřela.“

„Při porodu, jestli mě paměť neklame. Rok po svatbě porodila mrtvé dítě. Šťastně se jí zbavil, mám-li vyjádřit své mínění,“ poznamenal bezcitně vůči tragickému konci mladé ženy. „Je všeobecně známé, že si ji vzal jenom kvůli penězům. Což potvrdil, když se několik týdnů po svatbě vrátil ke svému starému způsobu života.“

Sophia byla zklamaná, i když ji to příliš nepřekvapilo. Její zájem rychle uvadl. Jestli je pravda to, co jí lord Nicholas řekl, pak je sir I Lucius sobeckým zhýralcem, který nebere na nikoho ohled a ztělesňuje všechno to, čím tak opovrhuje na své vlastní společenské třídě.

Za normálních okolností by se baronetem už dál nezabývala, ale když dozněly poslední tóny písně a páry začínaly odcházet z tanečního parketu, sir Lucius stál opět před ní. Zřejmě se nenechá snadno odradit od svých záměrů. Lordovi Nicholasovi nezbývalo, než je představit. Pak se rozloučil se Sophií a zanechal ji napospas výrazným modrým očím, posazeným hluboce v úzkém, ale přitažlivém mužném obličejí.

Nemohla se ubránit srovnání těchto očí, jež na ni shlížely s poněkud výsměšným výrazem a bez mrknutí, s jiným párem hlubokých modrých očí, které ji dnes občas tak pronikavě a obdivné pozorovaly. Všimla si docela dobře, že Ben Rudgely si ji nepokrytě prohlíží, ale aspoň ji pohledem nesvlékal jako tento. Měla pocit, jako kdyby ji svlékl donaha a nemilosrdně prozkoumával její vnady. Možná chce odhalit nějakou vadu.

Vyměnili si několik zdvořilostí a pak se připojili k párům na tanečním parketu. Musela se v duchu usmát. Mnoho žen určité přitahuje tmavá, pohledná postava sira Lucia a jeho vyzývavý pohled. Jí však jeho úsměv připadal studený a rty příliš úzké. V celém svém chování měl nádech čehosi temného. Žena, která by své štěstí chtěla vložit do rukou tohoto muže, by byla blázen.

Alespoň v tomto se dokonale shodla se svým otcem. Přestože hrabě v posledních několika letech jen zřídkakdy navštívil hlavní město, sledoval, co se děje ve společnosti. Donesly se k němu i zvěsti o zkažené reputaci sira Lucia. Nebyl proto nijak nadšen, když se vrátil z karetní místnosti a našel svoji milovanou dceru ve společnosti této osoby s prašpatnou pověstí.

Rychle si zjistil, kde se zrovna nachází jeho žena, okamžitě ji odtáhl stranou a důrazně jí dal najevo svou nespokojenost. Žádal po ní vysvětlení, proč dovolila dceři věnovat se muži s tak špatnou nálepkou, jakou má sir Lucius Crawley.

„Těžko jsem s tím mohla něco udělat, miláčku,“ vysvětlovala mu hraběnka svým klidným způsobem. Stejně ho podezírala, že všechno

od začátku pozorně sledoval. „Šel za Sophií, když byla ještě na parketu s lordem Nicholasem Riselym.“

„Risely?“ To jméno na chvíli odvedlo jeho pozornost. Ten vysoký mladý blondák, který tančil se Sophií jako první, mu byl hned něčím povědomý, pomyslel si. „Ze sharnbrookského rodu, ne?“

„Ano, mladší syn. Sophia ho má docela ráda.“

„Opravdu?“ zrodila se v něm naděje, ale hraběnka ji rychle zamítla slovy, že Sophia vidí v mladším synovi zesnulého vévody pouze kamaráda.

„Je to roztomilý dareba, sama ho mám velmi ráda,“ pokračovala, „ale k Sophii se vůbec nehodí. Je příliš mladý. Byla bych ti moc vděčná, kdyby ses nepokoušel zaranžovat jejich sblížení.“

„Ani ve snu by mě nenapadlo do něčeho zasahovat, miláčku,“ ujistil ji, ale paní hraběnku příliš nepřesvědčil. Jen skepticky zvedla obočí.

„Můžeš mi tedy vysvětlit,“ zeptala se ho, „proč sis najednou vzal do hlavy, že nás dnes večer budeš doprovázet? Ne snad proto, abys dohlížel na dceru? Jestli mě nepovažuješ za dostatečné garde, Thomasi, tak ti doporučuji najmout nějakou vhodnější dueňu,“ navrhla mu rovnou s naprostým klidem. Jeho lordstvo přesto zaslechlo za jejími slovy tichou výčitku.

„Uklidni se, miláčku,“ konejšil ji. „Víš dobře, že bych svoji dceru nikomu nesvěřil, jen tobě. Jen... jak bych to...“

„Prostě si děláš starosti o blaho naší jediné dcery,“ dokončila místo něho a usmívala se, i když byla přesvědčena, že si její manžel dělá zbytečné starosti. „Miluju Sophii stejně jako ty, Thomasi. Na rozdíl od tebe však více důvěřuji jejímu úsudku. Věřím, že dříve nebo později potká džentlmena, za kterého se ráda provdá, takového, který se bude líbit i nám.“

Do té doby ti však radím, nech naši chytrou dceru být a dovol jí, aby si užila své první plesové sezony.“

PÁTÁ KAPITOLA

Druhý den ráno Sophia vstala brzy. Byla rozhodnuta vyjet dříve, než se park zalidní frajířky a šviháky a než se tam džentlmeni zbláznění do sportu začnou předvádět na koních nebo na svých závodních kočárech. Měla radost, když služka roztáhla závěsy a za oknem se ukázal krásný den.

Hodila do sebe snídani a rychle si natáhla jezdecký kostým. Byla přesvědčena, že pocit nedočkavého vzrušení, jehož byla plná, tryská z její prosté radosti z toho, že bude mít celý park prakticky pro sebe. Proto si nedovedla vysvětlit, proč jí náhle, jen o několik minut později, poklesla nálada na bod mrazu, když jí její nový podkoní na její zářivý úsměv a srdečný pozdrav odpověděl pouhým pokynutím hlavy.

Jelikož Sophia nebyla kupodivu vůbec domýšlivá, ani ve snu by ji nenapadlo, že pouhý pohled na její osobu by mohl změnit sebevědomého džentlmena v roztouženého tupce, který všechen svůj volný čas tráví zíráním do prázdna, toužením po okamžiku, kdy ji bude moct nazývat svou, a který po nocích sní o tom, že ona leží v jeho náručí a ochotně se poddává jeho laskání. A pak se ráno vzbudí a zjistí, že je sám...

Rovněž by ji nikdy nenapadlo, že ten muž, který se před ní sklání a spíná dlaně, aby jí pomohl vystoupit do sedla, musí vyvinout veškeré úsilí, aby ovládl své city a touhy. Uvědomovala si jediné to, že se jí zdánlivá nevšímavost jejího nového podkoního jaksi podivně hluboce dotkla. Shlédla na jeho skloněnou hlavu a napadlo ji, jak se mohl včera ještě tak dokonalý společník změnit přes jedinou noc na nevrlého noumu, který se nedokáže donutit k tomu, aby ji alespoň pozdravil.

Uplynulo několik vteřin a Sophia se ani nepokusila položit své štihlé chodidlo do jeho dlaní. Ben k ní tázavě zvedl hlavu. „Změnila jste rozhodnutí, mylady? Nechcete se dnes projet?“

„Není to divné?“ poznamenala sarkasticky. „Na totéž jsem se chtěla zeptat já tebe.“

Narovnal se a vztyčil se vedle ní. Tvářil se ostražitě. „Nějak vám nerozumím, má paní.“

„Opravdu?“ Sophia nebyla tak úplně přesvědčena, že mluví pravdu, jelikož jeho rozumné, výrazně modré oči jí říkaly něco jiného.

Uličnický se zasmála.

„Tak ti to vysvětlím jinak. Myslím, že všeobecně jsem považovaná za velice nenáročnou paní, ale nesnáším, když musím stále něco otloukat o hlavu sluhovi, který liknavě plní i to málo, co na něm požaduju.“

Přesně v tom okamžiku se její klisnička rozhodla dát najevo svou netrpělivost. Benovo tiché ‚Malý vzpurný fracek!‘ ji okamžitě uklidnilo. Sophia si nebyla tak docela jistá, jestli to napomenutí platilo skutečně pro koně. Rozhodla se, že v případě pochybností se přikloní k presumpci nevinu. Nebyla však natolik velkorysá, aby jen tak mlčky přešla i jeho špatnou náladu. Když vyjeli z náměstí, zeptala se ho, proč se mračí.

„A prosím, neurážej mou inteligenci tvrzením, že se nic neděje,“ dodala. „Tváříš se jako kakabus.“

Benedict se neubráníl úsměvu. Jeho malý miláček zřejmě nechodí daleko pro slovo. Ale jak jí má probůh říct, že příčinou veškerého jeho trápení je ona sama a že on je jenom bezmocný chlap?

„Jestli vám, má paní, připadám trochu... rezervovaný, pak to připište na vrub mé nezkušenosti a snahy sloužit co nejlépe. Víte, nebyl jsem vždycky podkoním,“ prozradil jí a utěšoval se tím, že alespoň tohle je pravda.

„Jakou práci jsi dělal?“ zeptala se a on pohotově odpověděl, protože odpověď si předem připravil.

„Míval jsem svého času mnoho různorodých povinností, mylady. Narodil jsem se na venkově a jsem navyklý práci s různými zvířaty, nejen s koňmi.“

„Takže chlapec ze statku, že?“

„No... ne tak docela, mylady. Narodil jsem se na velkém panství v Hampshiru, a když jsem byl ještě mnohem mladší, tak jsem čas od času pracoval i na statku.“

Jak zajímavé, uvažovala Sophia v duchu a přimhouřenýma očima si prohlížela hezký profil s vysokým, inteligentním čelem, mírně orlím

nosem a pevnou linií hranaté brady. Obléká se a někdy i mluví jako venkovský balík, ale určitě to není žádné nemehlo. Venkovští hrubiáni nepoužívají slova jako navyklý‘ nebo ‚rezervovaný‘. V Benjaminu Rudgelym se skrývá mnohem víc, než je na první pohled patrné!

„Co tě přimělo k tomu, že ses vydal do Západní Indie, Bene?“ Zeptala se ho bezstarostným, lehce konverzačním tónem, Benedict v něm přesto snadno odhalil náznak pečlivě skrývaného zájmu. Její zájem byl pochopitelně oprávněný a on se snažil uspokojit ho pokud možno pravdivými informacemi.

„Můj starý pán mi nařídil, abych odjel, mylady. Já jsem si nepřál opustit Anglii,“ přiznal se. Docela jasně si vzpomíná, jaký měl tehdy vztek. „Musím však přiznat, že mi pobyt na Jamajce dal skutečně hodně.“

Benedict se neustále díval zpřímá před sebe, přesto si byl dobře vědom toho, že ho jeho společnice důkladně pozoruje. Čekal další zvědavou otázku, byl proto mírně překvapený, když jen stručně poznamenala, že po svém návratu určitě zaznamenal mnoho změn.

„Tady v hlavním městě ano. Od mého posledního pobytu přibýlo mnoho nových budov. A taky to nové plynové osvětlení, co je ve vaší části města.“ Letmo zachytil nepříliš imponující výjev. „Ale mnohé věci se vůbec nezlepšily.“

Sledovala očima jeho pohled a uviděla, jak soudní sluha žene dvě zubožené děti za roh do postranní ulice. Chudí žili všude, ale nejvíc jich člověk viděl právě v Londýně, kde byla propast mezi třídami nejzřetelnější. Úřady se snažily vypudit žebráky z ulic v této části města, byl to však předem ztracený boj. Bylo jich prostě příliš mnoho.

„Je to ostuda pro toto město,“ zamumlala a vzedmula se v ní vlna sympatií s pronásledovanými dětmi.

„Ostuda pro všechny lidi,“ opravil ji. „Lidstvo má bohužel mnoho podobných ostud.“

V tu chvíli už byli u vchodu do parku a Benedict změnil téma hovoru. Poznamenal, že je příjemné mít park jen pro sebe. Jeho půvabná společnice s ním nadšeně souhlasila. V jejím hlase snadno rozeznal roztoužený tón a věděl přesně, co se odehrává v té její rozkošné umíněné hlavě.

„Škoda že v parku není dovoleno hnát se tryskem!“ Podíval se na ni pobaveně, když se k němu vylekaně otočila. „Jsem jen nízký čeledín, ale i já vím, že dámám je dovoleno jet v hlavním městě jen klidným poklusem.“

„Ještě žes mě na to upozornil!“ zvolala a zvonivě se rozesmála. „Mám štěstí, žes vedle mě a můžeš mě poučit, jak se mám chovat,“ řekla šibalsky a oči jí zvláště blýskly. „Minul ses povoláním, Benjamin Rudgely. Měl jsi dělat gardedámu.“

Málem se udusil potlačovaným vztekem. Jak se opovažuje srovnávat ho s těmi prokletými osobami, co je v mládí tak nesnášel! Její výbuch smíchu nad jeho uraženou pýchou však náhle odezněl. Benedict otočil zrak směrem, kam upírala svůj zneklidněný pohled.

Za dlouhá léta, která strávil v cizině, mu z paměti zmizely tváře mnoha méně významných osob ze společnosti, nedalo mu však moc námahy rozpoznat osamělou postavu, která se k nim blížila na pompézním valachovi kaštanové barvy.

Nikdy by ho nenapadlo popírat, že nikdy nebyl a ani nebude vzorem všech ctností. V mládí rozhodně nebyl žádným světcem. Je mu stydno si to přiznat, ale pitky až do rána a hazardní hry nebyly ojedinělým jevem v jeho životě. Také se nejednou ukazoval ve městě s oslnivou kráskou po svém boku. Vztahy, které nebyly vždy příliš diskrétní, však navazoval výlučně se ženami ze svých vrstev nebo s takovými, které se uměly chovat. Nikdy nesvedl nevinnou dívku a nikdy nenechal žádnou z těch dam, s nimiž měl intimní vztah, trpět v důsledku toho, že se s ním seznámily. Což se nedalo říct o mladých ženách, jejichž jméno bylo spojeno se jménem sira Lucia Crawleye.

Vzpomněl si na jednu zvláště nechutnou historku spojenou s baronetem. Mladá dáma, která v ní vystupovala, byla z dobré rodiny a všude se říkalo, že až se vdá, dostane velice bohaté věno. Brzy po svém příchodu do města však ubohá dívka podlehla ničivému kouzlu sira Lucia a nechala se přesvědčit, aby s ním utekla. Naštěstí měla kolem sebe mužské ochránce. Jejím strýci se po vypjatém pronásledování podařilo dohonit uprchlíky asi dvacet mil severně od Londýna. Věděl, že siru Luciovi jde jenom o její majetek, proto neváhal informovat baroneta, že jeho neterž nezdědí ani penny, pokud se nevdá se souhlasem rodiny. To ovšem celou situaci změnilo. Sir

Lucius se vrátil do města a ubohá mladá žena, které zlomil srdce, o několik dní nato vyskočila z okna horního poschodí strýcovy rezidence. Byla okamžitě mrtvá.

Naneštěstí ona ubohá, oklamaná dívka nebyla jedinou slušnou dámou, která trpěla, protože důvěřovala sobeckému baronetovi. Benedict se na chvíli zastavil, aby umožnil siru Luciovi vmanévrovat svého velkolepého oře vedle Sophiiny kobylinky. Ulevilo se mu, když zaznamenal, že jeho drahá dívka kouzlu pohledného baroneta nepodlehla. Sophii se povedlo, i když s vynaložením velkého úsilí, baroneta srdečně pozdravit a pak poznamenala, jak je překvapena, že ho vidí v parku v tak časnou ranní hodinu.

„Po pravdě, mylady, nemám ve zvyku jezdit v tuto nekřesťanskou hodinu, když jsem ve městě,“ připustil a tmavýma očima hltal každou křivku jejího těla. Sophia byla ráda, že si ráno oblékla ještě další vrstvu šatů. „Naštěstí jsem zaslechl, jak jste se své půvabné přítelkyni zmínila, že hodláte ráno vyjet brzy do parku, a nemohl jsem nechat proklouznout mezi prsty tak nádhernou příležitost poznat vás blíže.“

Takže je schopen snížit se a poslouchat cizí rozhovory, když to potřebuje ke svým záměrům. A co má za lubem? přemýšlela Sophia. Chce ji svést? Ne, to by snad bylo příliš. Určitě je to sukničkář, ale jistě by neriskoval, že ho společnost vyloučí ze svých řad jen proto, že se choval jako blázen a pokusil se zničit hraběcí dceru.

Chvíli ho mlčky pozorovala, přičemž její pohled nebyl tak lichotivý jako jeho. Třeba to lord Nicholas odhadl správně a sir Lucius opět uvažuje o manželství. Možná ji dokonce považuje za vhodnou kandidátku na lady Crawleyovou. Je-li tomu tak, musí ho rychle vyvést z omylu. Za nic na světě by se nesvázala s osobou, z níž by se za několik let, a o tom vůbec nepochybovala, vyklubal zrcadlový obraz toho zkaženého zhýralce, markýze ze Sywellu.

„Lichotíte mi, pane, ale mohl jste si ušetřit námahu. Naše cesty se v příštích týdnech určitě občas zkříží.“

Baronet byl zvyklý slýchat od dámy, které projevil zvláštní pozornost, jinou odpověď, ale neodradilo ho to. Zkušenost mu říkala, že lady Sophia je přes veškeré své sebevědomí naprosto nevinná, pokud jde o jemné umění flirtování. Námluvy v takovém případě považoval navíc za mnohem více vzrušující, než když oběť okamžitě

podlehla. Věděl, že bude prožívat nejvyšší potěšení, když zkontroluje tuto temperamentní malou čarodějnici a podřídí ji své vůli.

„Byla bych vám velice vděčná,“ pokračovala Sophia, přičemž se jí vůbec nelíbilo, že si ji dál prohlíží, jako když se nějaký vyhladovělý pes vrhá na kost, „kdybyste nikomu neříkal, že ráda jezdím v tuto denní dobu, sire. Moje ranní jízda je pro mě posvátná část dne, kdy si můžu užívat trochu samoty.“

Zaslechla hluboké mužské zabublání. Její podkoní nedokázal úplně potlačit smích. Musela posbírat veškerou vnitřní sílu, aby se taky nerozesmála, když viděla, jak se sir Lucius prudce otočil v sedle a vrhl na jejího viditelně pobaveného čeledína zamračený pohled. Věděla, že by mohla Benovi ostře vyčinit, že jede tak těsně za ní a nestoudně poslouchá, o čem si panstvo povídá, neměla však sebemenší úmysl to udělat. Cítila, že dokud je v její blízkosti Benjamin Rudgely, nemusí se sira Lucia Crawleyho bát.

„Pevně věřím, že nepovažujete mou přítomnost za obtěžování, mylady,“ řekl sladce baronet, ačkoli nedokázal plně zakrýt svůj hněv nad urážlivým chováním sluhy. „Pokud se pa– matuju, tak včera večer jste neměla nic proti mé osobě.“

Sophia si v duchu nadávala do hlupáků, že na plesu u Strattanů věnovala siru Luciovi tolik pozornosti. Věděla, že dělá chybu, když s ním jde podruhé na parket, a přesto tu hloupost provedla, jen proto, že při prvním tanci zahlédla na otcově tváři výraz, který jí jasně říkal, že otec s tím nesouhlasí.

S muži neměla příliš velké zkušenosti, to bylo zcela jisté, ale jakási ženská intuice ji varovala, že sir Lucius může být nebezpečný člověk, když se mu někdo znelíbí. Tento muž by jen těžko nesl, kdyby z něj někdo dělal hlupáka. Proto se rozhodla, že bude jistě mnohem lepší otevřeně mu vyjevit své city hned teď a zabránit, aby se v budoucnosti hromadila další případná nedorozumění. Z jakýchsi zvláštních důvodů, které za boha nemohla sama pochopit, si však nepřála, aby se Ben dozvěděl, jak byla naivní, že muži s pověstí, jakou má sir Lucius, dala jakýsi, i když jen slabý podnět k podobným pokusům.

Nacházeli se právě ve velice opuštěné části parku.

„Nechcete se na chvíli projít?“ navrhla, zachytila uzdu o větev stromu a lehce seskočila na zem, než jí mohl Ben nebo třeba sir Lucius pomoci.

Ponořila se pod klenbu větví a nevšimla si nesouhlasného pohledu v páru ostrážitých modrých očí. Ale sir Lucius ho určitě postřehl a bylo pro něho velkým zadostiučiněním, že mohl čeledínovi nařídit, aby zůstal u koní.

Sophia se zastavila pod robustním jilmem a čekala, až se k ní připojí.

„Dlužím vám omluvu, sire,“ šla hned k jádru věci. Její slova zněla mnohem sebejistěji, než se ve skutečnosti sama cítila. Původně nechtěla odejít tak daleko a zneklidňovalo ji, že se příliš vzdálila od Bena.

„Omluvu, moje drahá?“ Sir Lucius udělal krok blíž, v očích se mu třpytilo uspokojení a ještě něco mnohem víc zneklidňujícího, co se Sophia ani neodvažovala pojmenovat. „Prosím vás, za co? Nijak jste mi neublížila,“ sladce zavrnl. „Právě naopak, věřte mi.“

Sophia instinktivně ucouvla, ale za zády už měla kmen jilmu. Co se před chvílkou jevilo jako jednoduchý úkol, nabylo děsivých rozměrů. Sir Lucius není žádný holobrádek, jehož vášně je možné zchladit několika pečlivě zvolenými slovy. Je mistrem v umění flirtování, mužem, kterého letité úspěchy u žen přivedly k přesvědčení, že může nelítostně štvát svou kořist, když má dostatečné důvody domnívat se, že jeho pokusy nakonec nejsou až tak nevíтанé. A neposkytl mu nerozumně již postačující důvod, když ho sama vylákala na toto opuštěné místo?

Vzápětí potvrdil její nejhorší obavy. Udělal ještě jeden krok blíž k ní a jednou štíhlou rukou se opřel o kmen stromu vedle její hlavy. Pak sklouzl pohledem níž a začal si nestydatě prohlížet její živůtek. Nikdy, ani v dětství, nebyla zbabělá a udělalo by jí velice dobře, kdyby mu mohla vlepit jeden pořádný políček. Ani na okamžik nezapochybovala, že za těchto okolností by jí neuvěřil, kdyby tvrdila, že je jí naprosto lhostejný. Začala horečně přemýšlet, jak vyklouznout z této zapeklité situace, když zřetelně zaslechla, jak v blízkosti zapraskala větev.

Sir Lucius zaslechl zvuk také a prudce se otočil. Na rozdíl od Sophie však nepocítil žádnou úlevu, když uviděl, že asi metr za jeho zády stojí podkoní. Bylo to znát na jeho hlase, když se skřípavě zeptal sluhy, co si to dovoluje.

„Neřekl jsem ti, abys hlídal koně?“ procedil skrz sevřené zuby.

„Ano,“ potvrdil Benedict uctivě. Sophia si všimla, že ho baronetův projev nepřátelství nijak nevyvedl z klidu. Jestli na sobě dal vůbec něco znát, pak to bylo jen mírné podráždění, patrné, když se krátce podíval jejím směrem. „Rád bych vám ale připomněl, že nejsem váš lokaj, a proto nejsem povinen přijímat od vás rozkazy.“

Pak se vše odehrálo tak rychle, že se Sophia nezmohla na nic jiného, jen prudce vydechla překvapením a úlekem. Sir Lucius tiše zaklel a zvedl svůj jezdecký bičík. Ben však snadno odrazil ránu, která mířila na jeho rameno, a vteřinu nato pěstí silně udeřil baroneta do brady. Ten se okamžitě svezl k zemi.

„Co se tady ksakru děje?“ dožadoval se informace jakýsi autoritativní, a zároveň velice povědomý hlas. Sophia zkoprnělá tím, co se právě odehrálo, nevěřila vlastním očím. Směrem k nim rázně kráčel její starší bratr.

Kdyby měla tu moc a dokázala se učinit neviditelnou, určitě by jí využila. Tušila, že Marcus nepotřebuje žádné vysvětlení. Stejně by mu ho ani nebyla schopna poskytnout, protože měla pocit, že se jí jazyk přilepil na patro.

Sledovala, jak bystrým pohledem přelétl z Bena, který byl nejen připravený, ale taky ochotný zopakovat svůj předešlý výkon, na sira Lucia. Ten se poněkud omámený zrovna pokoušel vstát.

„Dovolte, abych vám pomohl, Crawley,“ nabídl mu Marcus svou ruku, ale sir Lucius ho podrážděně odstrčil.

„Musím vás informovat, Angmeringu,“ poznamenal, když konečně stál na vlastních, setřásal si listí z kabátu a snažil se upravit svůj poněkud neuspořádaný zevnějšek, „že váš otec by si měl pečlivěji vybírat své sluhy.“

„To je možné,“ odpověděl Marcus a podíval se opět krátce na podkoního. „Přesto mi dovolte poznamenat, Crawley, že my nemáme ve zvyku své lidi bičovat. Jak jsem mohl vidět, tento muž reagoval v sebeobraně. Proto doporučuji, abychom na celou tuto nešťastnou

příhodu zapomněli a rozešli se svou cestou, než přilákáme pozornost primitivních zevlounů.“

Z vyděšeného výrazu sira Lucia, který se krátce ohlédl za sebe, Sophia pochopila, že její chytrý bratr mluví pravdu. Baronet měl vášnivou povahu, možná se mu dokonce i zamlouvalo, jakou reputaci si za dlouhá léta získal svými milostnými výkony, ale zcela jistě by neriskoval vyloučení ze společnosti jen kvůli tomu, že se nechal okukovat v choullostivé situaci na veřejnosti. Před několika minutami tady ještě nikdo nebyl. To už však dávno neplatilo, protože stezkou k nim přijížděla skupinka jezdců.

„Jistě, máte pravdu, Angmeringu.“ Baronet se vrhl k zemi a hrabal se v listí, kde se dosud válel jeho klobouk. Zvedl ho a vrhl neskrývaně mstivý pohled na podkoního. „Doufám, že na to zapomenou stejně rychle jako vy,“ pronesl ještě, krátce jim pokynul a vzdálil se.

„Čekám, že mi vysvětlíš, co to všechno mělo kčertu znamenat?“ otočil se Marcus ke své sestře. Neuniklo mu, že se jí viditelně ulevilo.

Byl o deset let starší než ona, ale Sophia se ho nikdy nebála. Vrhla na něho zpod přivřených víček zkoumavý pohled, který jasně napovídal, že se začíná vzpamatovávat a že není dvakrát nadšena jeho nevybíravými způsoby. Pak se otočila k Benovi, který byl vzhledem k okolnostem nadále pozoruhodně klidný. „Vrať se na náměstí Berkeley Square. Bratr mě jistě bezpečně doprovodí domů. A Bene,“ dodala ještě tiše, když se obrátil k odchodu, „děkuji.“

„Kdo k čertu je tenhle chlápek, Sophie?“ otázal se Marcus okamžitě, sotva se Ben vzdálil z doslechu. „Je to podivné, ale někoho mi připomíná. Za boha si nemůžu vzpomenout koho.“ Potřásl hlavou, jako kdyby chtěl ty myšlenky zapudit. „Proč s tebou není Clem?“

„Clem od nás odešel, teď pracuje pro někoho jiného. Tohle je můj nový podkoní Benjamin Rudgely.“

„Opravdu?“ To jméno Marcusovi nic neříkalo. „Benjamin Rudgely nebude tvým podkoním příliš dlouho, jestli se bude chovat dál tímhle způsobem,“ upozornil ji. „Sluha nemůže počítat s tím, že si udrží místo, když bude srážet k zemi své pány.“

Nechápala proč, ale vůbec se jí nezamlouvalo, když někdo označoval jejího nového podkoního za sluhu. Okamžitě dala najevo svůj nesouhlas. „Už nechci slyšet podobné výhrůžky, Marcusi. Proč

by měl Ben přijít o místo kvůli této nešťastné příhodě? Přece jsi sám viděl, co se stalo!“

„Viděl jsem dost,“ potvrdil Marcus, když se vraceli ke koním. „Jen mi nejde do hlavy, proč k tomu došlo.“

„Kvůli mé hlouposti. Protože jsem se Crawleymu včera večer příliš věnovala. Docela určitě jsem ho však nepozvala, aby se mnou dnes jezdil,“ dodala spěšně, když jí pomáhal nasednout na koně. Jasně zachytila káravý pohled v jeho tmavých očích, který na ni vrhl, když se vyšvihl na svého ušlechtilého hnědáka. „Nevím proč, ale asi byl přesvědčený, že jeho přítomnost není nevítaná. Snažila jsem se vymyslet nějaký způsob, jak mu ohleduplně sdělit, že zhýralci nejsou můj typ, když se náhle objevil Hen.“

Rozhodla se být spravedlivá a dát siru Luciovi výhodu presumpce nevin. „Nemyslím si, že by mě chtěl tady v parku svést, nemůžu však popřít, že jsem byla ráda, když jsem uviděla Bena. A teď na celou tu nešťastnou příhodu zapomeňme, Marcusi. Nic víc si nepřeju.“

Chvíli se tvářil, jako kdyby k tomu chtěl něco poznamenat, pak si to zřejmě rozmyslel a mlčky cválali k východu z parku. Po chvíli mlčení se ho Sophia zeptala, kdy přijel.

„Pozdě v noci. Bydlím u kamaráda, Lawrence Petershama. Zdržíme se tady jen pár dní, pak pojedeme na jeho venkovské sídlo v Hampshiru a budeme chvíli lovit a rybařit.“

Sophii to zklamalo, i když nijak nepřekvapilo. Pozorně se na bratra podívala. Marcus nikdy nebydlel v jejich londýnské rezidenci na náměstí Berkeley Square, když se tam zdržoval hrabě. Dával v tom případě přednost hotelu nebo bydlení u přátel. V posledních letech se zřídka objevoval i v jejich sídle Jaffrey House. Nemohla se zbavit pocitu, že dokud se bude bratr při každé příležitosti vyhýbat otcově společnosti, ještě hlouběji se v něm zahnízdí pocit zášti, kterou v sobě nosí, protože je přesvědčený, že hrabě špatně zacházel s jeho matkou.

Hrabě kategoricky odmítal mluvit o svém předešlém manželství a ani paní hraběnka, byť mu byla nesmírně oddaná a nikdy nezklamala jeho důvěru, neprozradila dětem žádné podrobnosti. Sophii se proto nepovedlo shromáždit všechny potřebné informace a pochybovala, že by na tom Marcus byl lépe.

V hlavě se jí začaly honit vzpomínky z dětství. Velice živě si vybavila jeden krásný letní den skoro před jedenácti lety. Vyhlédla z okna v nejvyšším patře sídla Jaffrey House a zahlédla bratra, jak míří přes park ke kostelu opatství Steepwood. Lesnaté plochy ho odjakživa něčím přitahovaly a často se v toulal v přírodě, když chtěl být sám se svými myšlenkami.

Sophii nikdy, ani v dětství, nelákal ani stepwoodský kostel, ani les v jeho okolí. Během staletí se kolem něho nashromáždila spousta strašidelných historek. V posledních letech odrazovaly většinu mladých žen od toho, aby se samy vydaly do těchto končin, hlavně různé povídačky o prostopášnostech, jichž se dopouštěl markýz ze Sywellu. Sophia nebyla vždycky dvakrát nejposlušnějším dítětem, ale v tomto případě dodržela přísný zákaz svých rodičů a ani jednou se neodvážila jít sama na pozemky opatství. Pod ochranou svého bratra se však ničeho nebála. Proto onoho letního dne před mnoha lety unikla doзору své guvernantky a pospíchala za ním.

Marcus byl mladík velice uzavřený. Vůbec ho nepotěšilo, když viděl, jak za ním přes park utíká jeho malá sestra. Když k němu konečně doběhla, dal jí své pocity neomaleně najevo.

Nařídil jí, aby se okamžitě vrátila domů, jenže Sophia měla vzdorovitou povahu a neuposlechla. Následovala prudká hádka, při níž Marcus vyslovil nějaká nepříliš lichotivá slova o jejich otci. Sestra se do něj na oplátku pustila, bušila do něj malými pěstmi, kam jen dosáhla, a vykřikovala urážky na jeho matku. Marcus ji pevně chytil za ruce, a když se nakonec uklidnila, uzavřeli spolu dohodu: Marcus už nikdy neřekne nic urážlivého o jejich otci a Sophia na oplátku nebude mít hanlivé poznámky na adresu jeho mámy.

V následujících letech oba tuto dohodu dodržovali. Sophia nechtěla porušit svůj slib ani dnes, a proto mu neřekla, že nepovažuje za rozumné, aby se otci stále vyhýbal. Jen krátce poznamenala, že doufá, že ho během jeho nedlouhého pobytu ve městě občas uvidí.

„Je to velice pravděpodobné,“ odpověděl, ale pak rychle zchladil její radost. „Protože vidím, že na tebe musí dát někdo pozor, holčičko,“ dodal.

Sophia cítila, jak v ní vře její občas nezvládnutelný temperament. Stále si připadala provinile, necítila se však být odpovědná za to, co se

přihodilo. „Dovoluji si tě upozornit, Mar–cusi, že nepožaduju, ani si nepřeju, abys mi dělal garde,“ zasyčela. Připomínala navztekané kotě. „Cítila bych se mnohem lépe, kdyby se mužští členové naší rodiny přestali plést do mých věcí.“

„Ha!“ vyhrkl Marcus, neboť mu okamžitě došel přesný význam jejich slov. „Takže otec ti konečně domluvil? Bylo načase!“

„Čekala jsem, že budeš mít nějakou podobnou netaktní poznámku,“ odsekla, teď už úplně rozzlobená. „Přeju ti, aby ti taky takhle domluvil a nařídil, koho si máš vzít, až se konečně rozhodneš oženit a usadit se!“

„Takže o to jde?“ Škaredě se na ni zašklebil, ale v jeho očích se blýskla jiskérka sympatií. „Nebud’ nespravedlivá, Sophie,“ domlouval jí. „Přiznávám, že ne vždycky jsem souhlasil s tím, co řekl nebo udělal, ale určitě mu jde jen o tvoje štěstí, v tom jsem si jistý. Nepřeje si, aby se na tebe pověsil nějaký lovec věna.“

„Nejsem zas tak úplně hloupá, Marcusi. To vidím taky. Tobě a tátovi ale uniká, že už nejsem malá a že si umím vybrat manžela sama.“

Bylo vidět, že bratra nepřesvědčila. Dokázala to i jeho další slova. „Považuješ se za nevímjak rozumnou, je mi však líto, holčičko, tvoje dnešní chování ukázalo něco jiného. Žádná žena, která má všech pět pohromadě, by se neprocházela sama v lese s mužem s Crawleyho pověstí.“

Ani se nenadáli a stáli před rezidencí na náměstí Berkeley Square. Sophia nechtěla, aby jí pomohl, a seskočila z koně sama. Musela uznat, že na tom, co právě řekl, bylo jisté zrnko pravdy. Ale to ji ještě víc rozlítilo! Neudržela se a vychrlila mu svůj hněv do tváře, na níž právě zářil arogantní, samolibý úsměv.

„Máš pravdu, Marcusi, v něčem jsem jen naivní malá holka, ale můžeš vzít jed na to, že nejsem tak hloupá, abych se na celý život svázala s podobným neomaleným a drzým otravou, jako jsi třeba ty!“

Marcuse tento, podle něj nepřesný popis jeho povahy částečně rozzlobil a částečně i pobavil. Popadl koně za uzdy a odvedl je do stáje. Jeho malá sestřička se ještě nenaučila ovládat svůj temperament, jak se zdá, a je stále stejně umíněná, jako bývala.

„Potřebuje pevnou ruku. Upřímně doufám, že dostane muže, který se ji nebude bát zkrotit, když to bude potřebovat,“ zamumlal s ponurým uspokojením. Ani si neuvědomil, že své myšlenky pronesl nahlas.

„Správný chlap ji snadno zvládne, sire,“ odpověděl mu pobavený hlas.

„Snad máš pravdu, ale toho chudáka je mi předem líto,“ odpověděl Marcus a automaticky předal opratě novému podkonímu. „Dovede být divoká jako malá šelma, když ji to popadne.“

„To mě nepřekvapuje. Je vidět, že ji zkazili ještě v dětství. Je to určitě chyba hraběte.“

„Uhodils hřebík na hlavičku! Kdyby býval už před lety na Sophii přísnější, tak by z ní nevyrostla taková –“ Marcus se najednou zarazil. Náhle si uvědomil, s kým mluví, a zamračeně se podíval na Bena. „Doporučuju ti, nechat si své rozumy pro sebe, chlape!“ vyštěkl, ale cestou domů se neubránil úsměvu. Ten podkoní je neomalený, ale není to žádný ňouma a Sophii si už také získal.

Otce našel sedět samotného v knihovně. Potřeboval s hrabětem pohovořit o některých podrobnostech týkajících se statků na severu, které řídil, a proto byl rád, že s ním může strávit pár minut mezi čtýma očima.

Pozdravili se srdečně, i když bez nějakých zvláštních citových projevů. Kdyby si mohlo jeho lordstvo vybrat, tak by bylo všechno jinak. Nejradši by svého nejstaršího syna vítal s láskou a otevřenou náručí, jen se bál, jestli by to Marcus přijal. A kdo by mu to mohl taky vyčítat? Jeho lordstvo určitě ne. Kdyby v minulosti otevřeněji mluvil o svém zpackaném prvním manželství, kdyby se nesnažil ušetřit Marcuse další bolesti a neskrýval před ním umíněně pravdu o jeho matce, tak by snad v jeho očích po celá ta léta nepředstavoval ničemu.

Jenže teď už je pozdě věci napravovat, pomyslel si a podal synovi číši vína. Ale jestli se mu ještě někdy v budoucnosti naskytne příležitost získat si synovu lásku, nenechá si ji proklouznout mezi prsty. Mezitím se musí spokojit s úctou, kterou mu Marcus vždycky projevoval, a vracet mu ji tím, že bude pozorně naslouchat jeho plánům a návrhům pro statky na severu Anglie.

Nakonec kývl hlavou na souhlas a svolil, aby Marcus uskutečnil změny, které si přeje udělat. Očekával, že poté se s ním syn rozloučí. Marcus se však neměl k odchodu. Zvedl karafu a dolil si víno. Hrabě viděl, že syn by rád mluvil ještě o něčem jiném, a proto trpělivě čekal, až se opět posadí.

Marcus se posílil hustou rudou tekutinou a přes okraj číše vrhl na otce nejistý pohled. „Znáš mě a víš, že nemám ve zvyku roznášet klevety a nerad strkám nos do věcí, které se mě netýkají, ale považuju za správné, abys věděl o něčem, co se dnes přihodilo v parku, protože se to týká Sophie. Abych byl přesný, jde o incident, do kterého se zapletl jeden z tvých sluhů.“

Okamžitě zaznamenal, že otec ho velice pozorně poslouchá. „Můj přítel Petersham prodává svého hnědáka, a protože já potřebuju jízdního koně, tak jsem si ho dnes vyzkoušel. Docela náhodou jsem přitom v jednom zapadlém koutě parku narazil na Sophii. Ve společnosti sira Lucia Crawleyho.“

Jeho lordstvo nijak neskrývalo, že není touto zprávou nadšeno. „Darebná holka!“

„Řekla, že si s Crawleym schůzku nedomluvila,“ ujistil ho Marcus. Nebylo jeho úmyslem způsobit sestře potíže, jen upozornit hraběte, aby ji hlídal. „A já jí věřím, pane. Sophia má svoje chyby, ale rozhodně nelže. Dokonce se oprávněně domnívám, že Crawley se jí ani nelíbí.“

Hrabě něco zamručel. „Já jsem včera večer neměl ten dojem. Ta malá koketa s ním tancovala dvakrát. Mám podezření, že to udělala jen proto, že dobře věděla, že bych s tím nesouhlasil.“

Marcus se neubráníl úsměvu. Otcí je už sedmdesát, ale hlava mu slouží jako dřív! „Asi máš pravdu. Ale vraťme se k tomu, co ti chci říct. Objevil jsem se na scéně právě ve chvíli, když Crawley zvedal bič na tvého nového podkoního, který baroneta okamžitě jedinou ranou do brady poslal k zemi.“

„Opravdu? Namouvěru!“ Šedé hraběcí oči obdivně blýskly.

„Byl to opravdu obdivuhodný výkon. Vůbec bych se nedivil, kdyby se potvrdilo, že měl někdy něco společného s boxem. Přitom se tvářil, jako kdyby se nic nedělo. Skvělá práce!“ Obdivný třpyt v

Marcusových očích však náhle pohasl. „Neříkám, že to měl udělat, i když můžu potvrdit, že jednal v sebeobraně.“

Hrabě se upřeně podíval na syna.

„Chceš naznačit, že bych ho měl kvůli té příhodě propustit?“

„Ne, pane. To ne.“ Na rtech mu zahrál pobavený úsměv. „Je to neomalený chlapík, ale konal jen svou povinnost, když bránil Sophii. Slyšel jsem, že je u vás jen krátce, ale jestli se nemýlím, už Sophii prokoukl. Toho jen tak snadno neodbyde. Určitě ji bude vždycky dobře hlídat.“

„Cením si tvého úsudku,“ odpovědělo jeho lordstvo laskavě. „Přesvědčil jsi mě.“ Chvilí syna mlčky pozoroval a zaznamenal znepokojený výraz v jeho očích. „Něco tě trápí, Marcusi?“

„Nejsem si jistý. Myslím si, že Crawley nepodá proti podkonímu žalobu za napadení, protože tam byli svědci a vypadal by jako hlupák. Ale je to pomstychtivý ničema... Měl velice podivný výraz v očích, když odcházel.“

ŠESTÁ KAPITOLA

Marcus v žádném případě nebyl sám, kdo si všiml nenávistného pohledu v těch tvrdých modrých očích. Benedict taky zahlédl ten pomstychtivý záblesk. Jelikož sir Lucius byl všeobecně známý svou zpusťou povahou, Benedict očekával, že přinejmenším napíše hraběti z Yardley rozhořčenou stížnost, v níž bude požadovat okamžité propuštění pachatele útoku na svoji osobu.

Jenže přešlo několik dní a nic se nedělo. Benedict nebyl za své chování v parku nijak pokárán. Dokonce ho napadlo, že sir Lucius možná ani není tak podlý lump, jak se o něm povídá. Pak se však přihodilo něco, co jeho dřívější názor na zákeřného baroneta opět potvrdilo.

Vedl jednoho z ušlechtilých lordových koní ke kováři, když měl najednou nepříjemný pocit, že ho někdo pozoruje. Prudce se otočil a uviděl, jak jakési podsadité individuum ve seržovém kabátu mizí v postranní uličce. Pak stejného ničemu zahlédl z hrubé dřevěné lavice před dílnou, kde seděl a čekal, až kovář podková koně. Onen muž stál na druhé straně ulice a upíral pohled na kovářnu. Toho dne ho spatřil ještě jednou, jak okouní kolem vchodu do stájí. Tentokrát však měl společníka, na první pohled stejného lumpa.

Benedict nepochyboval, že ho sledují. Když mu následujícího večera Trapp, který měl právě neobvykle družnou náladu, navrhl, aby s ním šel na korbeltmavého piva do hospody U Rudého lva, přijal jeho neočekávané pozvání s radostí. Považoval to za vhodnou příležitost ověřit si, zda se o něj skutečně někdo zajímá.

Už bylo šero, když vyšli ze svého pokoje nad stájemi, ale přesto byl ještě dostatek světla, aby se Benedict přesvědčil, že se ve stáji neskryvají žádné zákeřné stíny. Vyšli na hlavní ulici a zamířili na východ k hospůdce, oblíbené mezi čeledíny a vozky. Tady už Benedict nedokázal určit, jestli jim někdo nejde v patách. Londýn nikdy nespal, zcela určitě ne v tuto roční dobu, a ulice byly ještě plné lidí. Nemohl rozeznat, jestli je někdo nesleduje.

Nakonec si toho všiml i bystrozraký Trapp a jako první zapředl hovor o tom, že Benedict se stal předmětem jakéhosi podivného zájmu jiné osoby. Pohodlně se usadili v přátelské hospůdce, Trapp popadl do ruky korbel zaslouženého piva a oslovil svého společníka.

„Poslyš, chlapče,“ spustil, když si lokl piva a otřel ústa hřbetem ruky. „Víš, že ten chlap, co stojí tamhle, tě sleduje?“ Pokynul rukou směrem k odpudivě vyhlížejícímu vandrákovi, kterýže opíral o pult. „Už dlouho pozoruju, že jde za námi. Kámoš, ne?“

Benedict pohlédl k výčepu a zaznamenal, jak se k nim muž hbitě otočil zády. I když mu nemohl vidět do tváře, byl si jist, že to není ani jeden z těch vandráků, co se předešlého dne poflakovali kolem stájí. Proto mohl zcela po pravdě prohlásit, že ho v životě neviděl.

Zdálo se, že Trapp po těchto slovech ztratil další zájem o muže a přešel na jiné téma. Oznámil Benedictovi, že lady Sophia bude ráno opět vyžadovat jeho služby. „Vidím, že tě to potěšilo, chlapče,“ řekl, když si povšiml záblesku, který se v krátké, nestřežené chvíli objevil v očích jeho společníka.

Benedict to ani nepopíral. „Abych byl upřímný, pane Trappe, docela jsem se v posledních dnech nudil. Nebylo příliš mnoho práce. Já jsem nejradši, když se můžu neustále něčím zaměstnávat.“

Štolbovi na tom nepřišlo nic divného. „Vím, jak to myslíš, chlapče. Já mám podobnou náтуру. Paní hraběnka přestala jezdit asi před deseti lety. Jeho lordstvo ještě občas vysedne do sedla, ale jen na venkově, ve městě ho to ani nenapadne. Jen lady Sophia jezdí pravidelně. Ale řeknu ti,“ pokrčil rameny, „nemáme si na co stěžovat. Můžeš vzít jed na to, že dokud jsme ve městě, tak nebudeme mít mnoho takovýchto večerů, kdy si panstvo nikam nevyjede, raději zůstane doma. Takže ti radím, nepromarni ho.“

Benedict přikývl a byl si jist, že za normálních okolností by si večera jak se patří užil. Nepamatoval se, že by někdy v životě strávil večer v obyčejné hospodě, lokal tmavé pivo a kolem něj seděli jen samí čeledíni. Radost z tohoto zážitku mu však kazil chlap, který se opíral o pult a už několikrát se ohlédl směrem k němu.

Ted' už neměl žádné pochybnosti, že se o něj opravdu někdo zajímá. Ale kdo? Kdo by se zajímal o obyčejného podkoního? I když nemůže úplně vyloučit, že někdo, třeba přítel z minulosti, prohlédl

jeho přestrojení, když venku cvičil některého z ušlechtilých koní hraběte z Yardley. V tom případě by však nebylo nic jednoduššího, než se ho přímo zeptat. Proč by mě nechával sledovat? ptal se sám sebe v duchu. Popadl korbel a posílil se jeho obsahem. Ne, v tom bude něco víc, napovídal mu jeho instinkt. Určitě něco nekalého.

„Až se vrátíme do Jaffrey Housu, budeme pořád v jednom kole, uvidíš,“ pokračoval Trapp. Benedict na chvíli zahnal znepokojivé myšlenky a věnoval mu svou pozornost. „A v létě, když budou chlapci doma ze školy, nebudeme vědět, kam dřív skočit! Nejradši by ve stáji i spali.“

Z rozhovoru, který vedl před několika dny se Sophií, Benedict věděl, že Sophia má své dva bratry, dvojčata, velice ráda. Sám se na ně už těšil. Nechce se však s nimi setkat v přestrojení za podkoního, pokud se tomu bude dát vyhnout. Už to byla chyba, že se v tomto postavení seznámil s jejím starším bratrem. Lord Angmering nebyl žádný hlupák a Benedict ani na chvíli nepochyboval, že Marcus v něm snadno pozná vévodu ze Sharnbrook, jestli ho ještě jednou uvidí. Pak bude muset svoji totožnost odhalit. Zatím má však ještě spoustu jiných starostí.

Opět se ohlédl k nálevnímu pultu a uviděl, jak se na něj upírá pár nepřátelských očí. Ten ničema byl dost chatrně oblečený a škaredě se mračil. Působil dojmem člověka schopného udělat za peníze cokoli, třeba i vraždit. Kdo ho však tak nenávidí a cítí vůči němu takovou zášť, aby si kvůli tomu najal zabijáky? Kdo by ho chtěl vidět mrtvého? Trpce se usmál. V hlavě se mu vynořilo jedno jediné jméno.

Jestli je jeho předpoklad správný a sir Lucius Crawley si najal skupinu zabijáků, aby ukojil svou touhu po mstě, pak do nevyhnutelného střetu s nimi nesmí zatáhnout Trappa, rozhodl se. Tento muž, skoupý na slovo a tvrdě pracující, si rychle získal jeho úctu. Nepochyboval, že kdyby k něčemu došlo, určitě by neutekl z boje, ale Benedict byl rozhodnut tomu předejít, jestli to bude jen možné.

Hodil do sebe zbytek piva, popadl prázdné korbele a odnesl je k pultu. Trapp na něj udiveně vzhlédl, když se vrátil jen s jedním pivem a ani se neposadil na své místo.

„Copak? Necháš mě v tom samotného, chlapče?“ zeptal se a neskřýval své zklamání.

„Díky, pane Trappe. Jedno je pro mě až až,“ zalhal. Bylo to nejlepší doma vařené pivo, jaké okusil za dlouhá léta, a za normálních okolností by tady spokojeně proseděl celý večer. „Vrátím se a podívám se na koně. Jen tady poseďte a dejte si ještě jedno.“

Trapp se ho nesnažil přemlouvat. Od přírody byl samotář a vůbec by mu nevadilo, kdyby musel sedět nad svým pivem sám. Všiml si však, jak se ten lotr s krysíma očkami odlepil od pultu a vyšel za Benem z hospody.

Neměl důvod nevěřit Benovi, že toho chlapa nezná. Pocítil neklid. Jakýsi šestý smysl ho varoval, že tady není všechno, jak má být. Ten chlápek se mu prostě už na první pohled nezamlouval – zaručeně pěkný padouch! Byla by to zvláštní náhoda, že odešel z hospody přesně ve chvíli, kdy odtud vyšel Ben.

Trapp nechal pivo na stole a spěchal za nimi. Ben se naštěstí vracel do stájí stejnou cestou, jakou přišli, takže brzy zahlédl jeho vysokou postavu, jak dlouhými kroky kráčí v nevelké vzdálenosti před ním. Naneštěstí zahlédl i cizince, který se k Benovi zezadu rychle blížil.

Rovněž tedy zrychlil krok a brzy zkrátil vzdálenost, která ho dělila od obou postav, když se přihodilo to, čeho se nejvíc obával: náhle se jako odnikud vynořili dva muži a s pomocí chlapa, který Bena sledoval už v hospodě, ho odtáhli do postranní uličky. Na ulici bylo rušno, oběma směry neustále proudily spěchající povozy. Chodců však bylo málo a nikdo kromě něj si té příhody nevšiml. A když, tak zřejmě neměl zájem se do něčeho míchat.

Trapp se rozběhl jako zelektrizovaný. Na muže, jemuž minulo padesát, vyvinul nebyvalou rychlost. Dorazil na začátek úzké uličky a zahlédl, jak se Ben statečně snaží setrást tři robustní útočníky. Vzápětí se však svezl k zemi.

V té chvíli se na Benedicta, mírně omráčeného po tvrdém pádu, snesla palba nemilosrdných kopanců a ran. Pak naštěstí jeden z útočníků vypadl ze rvačky. Koutkem rychle otékajícího oka Benedict zachytil, že jeho zachránce ušetřil lumpovi, který se za ním plížil z hospody, ničivý úder. V tom okamžiku sebral poslední síly a jednal. Mrštíval velkým balvanem do svalnaté nohy nejbližšího darebáka.

Útočník se svalil na záda a sténal bolestí. Byl vážně zraněn, nemohl už představovat žádné nebezpečí.

Marcus správně předpokládal, že nejnovější otcův zaměstnanec svého času trénoval box. Benedict byl velkým přívržencem tohoto sportu, a proto mu nedalo příliš mnoho práce vypořádat se s dalšími dvěma mizery. Rychle se vyhrabal ze země a zasadil tvrdou ránu muži ve frýzovém kabátě, který se okamžitě skácel k zemi. Nemilosrdně mu stiskl umouněný nákrčník a přitlačil mu hlavu do dlažby. Muž bezmocně lapal po dechu.

„Kdo ti zaplatil, abys mě zabil?“ zasyčel Benedict a bez lítosti dál svíral svou oběť kolem krku.

„Zabít ne,“ zaskřehotal muž a bezvýsledně se snažil odtrhnout od sebe pevné prsty, aby si uvolnil krk a mohl se nadechnout. „Jen si vás trochu podat.“

„Kdo to je?“

„Přisahám, že nevím, pane. Nikdy předtím jsem ho neviděl. Především, nebo kdy to bylo, se objevil U Tří fretek a sháněl někoho, kdo by tu práci pro něj zmáknul.“

Benedict by z toho darebáka nejradši vytrásl duši, ale převážil v něm zdravý rozum. Uvolnil sevření. „Popiš mi ho! Jak vypadal?“

„Takovej černě ohozenej, nedomrlej chlápek.“

To nemohl být sir Lucius, ale stejně nebylo pravděpodobné, že by sám šel shánět zabijáky. „Sluha?“

„Jo, vypadal na to.“ Najatý ničema zvedl ruku k hrdlu, ale choval se rozumně a nepokusil se o útěk. „Pověď mi, kde vás najdu a jak vypadáte. Chtěl, abysme vás špehovali, ne? Ve vhodnou chvíli jsme vám měli dát ponaučení. Nemohli jsme to odkládat dlouho, jinak by nám nedal zbytek prachů. Chtěl rychlou práci, ne?“

Benedictovi se na nateklých a krvácejících rtech podařilo vyloudit hořký úsměv. Chytil svého zajatce za klopky obnošeného frýzového kabátu a vytáhl ho na nohy. „Takže vyděláš pěkný balík, ty lumpe.“

„Jo?“ Chlap se na něho podíval zmateně. V očích měl zároveň nedůvěru, ale i slabou naději. „Nezavoláte na nás strážníky?“

Benedict neodpověděl, jen se mlčky ohlédl do prázdné ulice. Jakýmsi šestým smyslem zaznamenal, že muž s raněným kolenem se

už dávno odkulhal, další jeho společník ve zločinu peláší, co mu nohy stačí, a že Trapp se urputně žene za ním.

„Kdybych to udělal, tak si nebudeš moci vyzvednout zbytek své špinavé odměny, co?“ odpověděl posléze. „Přitom ses o ty... krvavé peníze tvrdě zasloužil.“

„To tedy jo.“ Když se usmál, vypadal ten nevysoký, ale podsaditý ničema ještě odpudivěji.

Několik zubů, o které nepochybně přišel při své nekalé práci, mu chybělo, a zbylé měl černé a zkažené. „Jsou těžké časy, pane, práce je málo. Člověk musí vzít, co se mu namane.“

„Práce?“ opakoval po něm Benedict, jehož ničemova slova nijak nedojala. „Někteří lidé udělají všechno, jen když za to dostanou zapláceno. Abych nezapomněl, ještě jsi mi neodpověděl. Jsi si jistý, že dostaneš svoje peníze?“

Z výrazu mužovy tváře se dalo jasně vyčíst, že si tím zdaleka jistý není. „Říkal, že pozítří přijde zas ke Třem fretkám. A to mu radím, aby tam byl!“

„Nebude, věř mi,“ ujistil ho Benedict a tvářil se spokojeně. „Ale dostaneš své peníze, jestli uděláš, co na tobě budu chtít...“

Druhý den ráno vyšla Sophia z domu těsně před polednem. Po nešťastné příhodě se sirem Luciem dbala o to, aby nikdy nešla jezdit ve stejnou dobu dva dny po sobě. Doufala, že tímto způsobem se jí podaří vyhnout příštím možným potížím s eventuálními nápadníky. Bratrův doprovod byl navíc jistotou, že nešťastný incident z Hyde parku se už nebude opakovat. Jezdil s ní několik dní a Sophia měla z jeho společnosti velkou radost. Dokázal být velice milým společníkem, když si na tom dal záležet. Nemohla však popřít, že by ráda lépe poznala i svého záhadného podkoního.

Proto byla velice zklamaná, když ji před domem čekal starý a věrný sluha jejího otce, vrchní štolba. Hned se ho zeptala, kde je Ben a proč ji nemůže doprovázet.

Těžko říct, jestli Trappa její nedostatek nadšení nad jeho společností zarmoutil nebo ne, ale nedal na sobě nic znát. „Měl nějakou nehodu, mylady, a proto jsem pro dnešek převzal jeho povinnosti.“

Sophia okamžitě zaznamenala slušivý černý monokl pod okem správce stájí. „Vidím, žes byl taky zraněn, Trappe. Co se probůh stalo? Vypadáš, jako kdyby ses zapletl do pěkné rvačky.“

„Do rvačky?“ opakoval po ní a tvářil se při tom jako nevinátko. „Jak si o mně můžete něco takového myslet? Já že bych se vyžíval ve rvačkách? Já jsem mírumilovnej člověk, mylady.“

Sophia zvedla pochybovačně obočí a dovolila mu, aby jí pomohl do sedla. „Nikdo tě nemůže považovat za mírumilovného člověka, Trappe, kdo tě někdy slyšel, jak vztekle křičíš na čeledíny v Jaffrey Housu.“ Neslyšela pořádně, co zamumlal v odpověď, ale nepožádala ho, aby jí to zopakoval. Zajímala se jen o to, co se přihodilo Benovi a proč ji nemůže doprovázet.

„Moc rád by s vámi jel, mylady, ale řekl jsem si, že by si měl odpočinout.“

Sophia se ze všech sil snažila udržet na uzdě své podráždění, i když jí to dalo hodně námahy. „Ještě stále jsi mi neodpověděl, Trappe. Ale určitě mě oblažíš odpovědí, až budeš mít lepší náladu.“

Trapp pochopil její sarkasmus. Neubránil se však úsměvu. Jediná dcera jeho pána mu vždycky připomínala malého teriéra – zvědavá a umíněná a neochotná vzdát se své kořisti, kterou už drží v zubech.

„Titus měl nějaké námitky proti kryse, která navštívila jeho kotec, a vyhodil kopytem. Mladý Ben stál v tu chvíli zrovna za ním a dostal ránu přímo do prsou. Chudák kluk!“

Titus byl neklidnějším ze všech ušlechtilých kočárových koní jejího otce. Nikdy ho nic nevyvedlo z míry. Když ho obtěžoval štěkající pes, zastříhal ušima a nic víc, to bylo všechno. Sophia proto nemohla jeho vysvětlení považovat za věrohodné. „A Ben pod tou ránou zavrával a uhodil tě loktem do oka.“

„Tak nějak to bylo, paní,“ potvrdil Trapp. Tentokrát však nezachytil posměšný tón jejího hlasu. Sophia se jen tiše usmála a už se na nic dál nevyptávala. Svým mlčením ukolébala otcova oblíbeného sluhu ve falešném pocitu bezpečí.

Docela dobře se jí dařilo předstírat naprostý nezájem a už se o této záležitosti nezmiňovat. Nezeptala se ani na to, jaká zranění její podkoní utrpěl. Udělali jedno poklidné kolo kolem parku, během něhož se občas zastavila a prohodila pár slov s několika známými včetně lady

Elizabeth a Robiny, a pak se vrátili na náměstí Berkeley Square. Poté, ještě stále v povolné a vlídné náladě, následovala Sophia štolbu až do stájí.

„Odvedu tam vašeho koně sám, mylady,“ ujišťoval ji Trapp, když jí pomáhal sesednout.

„Vím, pro tebe je to hračka,“ odpověděla s klamně sladkým úsměvem, i když jí dosavadní trpělivost už docházela. „Jedno však pro mě neumíš udělat. Nedokážeš mi odpovědět na otázku, proč mě vlastně Ben nemohl dnes doprovodit,“ prohlásila, a než mohl říct nebo udělat něco, aby jí v tom zabránil, už byla na schodech vedoucích do patra nad stájí.

Ben ležel na své úzké posteli, naprosto nedostačující pro muže jeho rozměrů, a listoval ve starém výtisku listu Morning Post. Skutečnost, že dovede číst, jí nikdy nepřipadala jako něco neobvyklého, jelikož už před časem dospěla k závěru, že její osobní podkoní je mimořádně nadaný člověk.

Benedict si uvědomil, že někdo vešel do místnosti. Docela přirozeně se domníval, že je to Trapp, proto se neobtěžoval vstát ani promluvit. Trapp sice začínal být v poslední době hovornější, přesto se ještě často stávalo, že celé hodiny nepromluvil jediné slovo. Až když zachytil vůni ženského parfému, jež byla v tomto v pokoji nepochybně něčím cizím, obtěžoval se Benedict složit ruce s novinami a ohlédnout se.

„Mylady!“ Z radosti, že ji nečekaně vidí, zapomněl na chvíli i na své rány. Pokusil se vstát, ale zraněná žebra mu ostrou bolestí připomněla, že na to je ještě brzy.

Sophia byla okamžitě vedle něho. Na chvíli jemně položila dlaň na široké rameno, aby ho přiměla zůstat na posteli. Nebylo potřeba slov. Důkazy, že se porval, byly naprosto jasné: dlouhý šrám nad levým okem, poraněný a oteklý dolní ret a škrábance na prstech.

Bylo naprosto vyloučené, že by ho takto zřídil správce stájí. Věděla, že s Trappem je občas těžké pořízení, ale nikdy se neuchyloval k fyzickému násilí, aby prosadil ve stájích dokonalý pořádek podle svých představ. Snad jen jednou nebo dvakrát ho přistihli v Jaffrey Housu, jak čte levity některému z čeledínů, který se

vyhýbal práci. Ben však nebyl žádný zahaleč. A díky své výšce a síle, nemluvě o věku, by Trappa v mžiku přemohl.

„Co se ti stalo?“ zeptala se laskavým, přesto rozhodným hlasem. Chtěla znát pravdu. „Prosím tě, nepodceňuj mou inteligenci a neopakuj tu směš nesmyslů o Titovi.“

Co jí to jen probůh Trapp namluvil? uvažoval Benedict. Zaslechl zvuk těžkých kroků na schodech a horečně si přál, aby si korunovaná hlava stájlí pospíšila a nabídla mu nějaký návod, jak se zachovat.

Když se včera večer vrátili do svého pokoje a Trapp upracovanými rukama, které kupodivu dovedly být velice laskavé, ošetřil oběma v boji utržené rány, rozhodl se Benedict svěřit se muži, který mu tak statečně přišel na pomoc. Jméno sir Lucius Crawley Trappovi nic neříkalo. Prohlásil, že mstivému baronetovi přeje, aby sklídl za své mrzké jednání spravedlivé ovoce, ale upřímně souhlasil s Benedictovým rozhodnutím, že čím méně lidí bude incidentu vědět, tím líp.

Na oplátku přistoupil Benedict na to, že se bude držet v ústraní, alespoň dokud se nezahojí důkazy rvačky na jeho tváři. Pečlivě promyšlený úskok byl ovšem naplánovaný bez toho, aby vzali v úvahu nepředvídatelné chování a velice umíněnou povahu dcery pána domu.

„Čekám na vysvětlení,“ prohlásil předmět jeho úvah a netrpělivě ťukal jezdeckým bičíkem o faldy své sukně. Benedict si nebyl jistý, jestli má větší touhu ji políbit, nebo jí pořádně zatřást, nebo obojí.

Konečně dorazil Trapp, ale mnoho užitku z něho Benedict neměl. Na jeho tázavý pohled jen bezmocně rozhodil rukama, což byl dostatečný důkaz, že nemá mnoho zkušeností v jednání s neukázněnými ženskými bytostmi, alespoň ne s těmi dvounohými. Benedictovi nezbyvalo, než zvládnout situaci sám. Rozhodl se, že vzhledem k okolnostem bude nejjistější vyjít s pravdou ven.

S potížemi se postavil. Považoval za lepší stát s ní tváří v tvář. „Je pro mě bolestné, z různých důvodů, že vám musím oznámit, že já a pan Trapp jsme se včera večer zapletli do rvačky.“

„To vidím i já,“ odsekla. Vůbec ji nepobavil jeho pokus celou věc zlehčit. V té chvíli měl Trapp pocit, že by se patřilo, aby taky něco řekl. Pocítil náhlý nával inspirace.

„Napadli nás tři lotři, paní– Chtěli nás obrat o peníze. Ale nepovedlo se jim to, protože tady mladý Ben a já, oba jsme se bránili. Odtáhli jako spráskaná štěnata.“

Ben na něho ohromeně pouličil oči. Vypadal při tom nesmírně komicky. To jen prohloubilo Sophiiu nedůvěru.

„Je to jistě odsouzeníhodné chování, Trappe, člověk však musí cítit určitou sympatii s těmi ničemy,“ poznamenala suše. „Museli to být naprostí zoufalci, když si k něčemu takovému vybrali právě vás dva... Zoufalci, nebo úplní hlupáci! Kdyby se jim povedlo, co chtěli udělat, čekal by je asi dost hubený výdělek. Dva sluhové, co si vyšli na pivo, asi moc nevynesou, že?“

Trapp se bezradně podíval na svého podřízeného, jako kdyby u něho hledal radu jak dál. Ale žádná nepřicházela. Benedict upíral pohled na Sophii a v očích se mu zračilo pobavení a taky náznak obdivu.

„A teď pravdu, proč vás ti muži napadli?“ zeptala se a obrátila se k němu.

„Šlo jim skutečně o peníze, mylady,“ ujistil ji. „Dostali za to zaplacené, aby to udělali.“

„Proč? Někdo vás nenávidí?“ Zdálo se, že tomu nemůže uvěřit. Obratem by tu myšlenku zavrhl, kdyby jeho přikývnutí nevypadalo tak upřímně. „Musím se přiznat, že tě skoro neznám, ale ani na chvíli by mě nenapadlo, že by sis mohl nadělat nějaké nepřátele. Víš, kdo připravil ten útok?“

Nepokusil se odpovědět.

„Ať to byl kdokoli, kdo ty muže najal, musel k tomu mít dost prostředků,“ pokračovala umíněně. „Skutečně tě nic nenapadá, kdo by to mohl být?“

Opět mlčel, ale ani nemusel nic říkat, protože Sophiiu najednou došlo, kdo to byl. Zaplavil ji mocný nápor protichůdných pocitů. Na předním místě mezi nimi byl ostrý pocit studu, protože věděla, že nebýt jí, k ničemu takovému by nedošlo. Uvědomovala si, že její dětinské chování, její pokusy zmařit otcovy plány provdat ji za nějakou výhodnou ‚partii‘, měly za následek zranění nevinného člověka.

„Crawley,“ zamumlala a začal v ní vřít hněv. „To mohl být jedině on. Ať shnije jeho černá duše!“

„Dovoluji si poznamenat, že určitě tady nebude navěky,“ odpověděl Benedict se zatrpklým úsměvem na rtech, ale Sophia se už nedala zastavit.

„Tak dlouho čekat určitě nebudu,“ oznámila a v jejím hlase znělo tvrdé odhodlání. „Crawley je hulvát nejvyššího stupně a já se osobně postarám, aby za to, co ti provedl, draze zaplatil.“

Chvilí panovalo ticho, pak se do ticha ozvalo: „Nechte to být, mylady!“

Znělo to nepochybně jako příkaz. Trapp jen vyděšeně zalapal po dechu. Sophia upřela na svého podkoního, který najednou projevil tolik panovačnosti, pohled plný hněvu i překvapení zároveň. Bylo vidět, že není zvyklá, aby s ní kdokoli, natož nějaký sluha, takto jednal. To však Benedicta neodradilo.

„Nepřeju si, aby za mě bojovala žena,“ pokračoval stejným velitelským tónem. „V této chvíli nejsem v takovém postavení, abych mohl žádat patřičné zadostiučinění, ale paměť mám dobrou, takže na chování sira Lucia Crawleyho tak rychle nezapomenu. Zatím bude v zájmu nás všech nechat věc uležet.“

V Sophiině tváři se zračil hněv a odpor. Benedict ji pozorně sledoval. Zaznamenal i krátký záblesk obdivu a nakonec váhavý souhlas.

Pak se Sophia prudce otočila a udělala několik kroků ke schodišti.

„Dobře, Benjamine Rudgely, udělám, jak si přeješ,“ vyštěkla přes rameno. A byla pryč, bez dalšího vysvětlování. Trapp opět lapal úžasem po dechu.

„Ať se propadnu!“ zvolal, když se mu opět vrátila řeč. „Nevěřil bych, kdybych to neviděl na vlastní oči.“ Podíval se na Bena a v očích měl počínající obdiv. „To je zázrak, co se ti povedlo, chlapče! Slečna Sophia byla vždycky umíněná žába, ve všem muselo být po jejím, a teď souhlasila, ani nemrkla.“

„Ne tak docela, pane Trappe,“ namítl Benedict. „Pokud se nemýlím, tak to pro ni nebylo tak jednoduché.“ Mírně se usmál a složil své bolavé tělo opět na postel. „Je umíněná a rozmazlená, ale ani na chvíli nepochybuji, že své slovo dodrží.“

SEDMÁ KAPITOLA

Mladá žena, která zaujala Benedicta jako žádná jiná před ní, nezklamala jeho důvěru. Potvrdilo se mu to o dva dny později, když byl náhle předvolán, aby se dostavil do rezidence.

Jelikož půl hodiny předtím Trapp odvezl hraběte a hraběnkou v lehkém kočáru na projížďku, Benedict měl oprávněné tušení, že ví, kdo ho potřebuje vidět. I když se na to duševně připravil, přece se mu zrychlil tep, když v určenou hodinu vstupoval do knihovny. Jeho kráska s havraními vlasy seděla za mahagonovým psacím stolem, zcela pohroužena do psaní jakéhosi dopisu.

Byl zklamán, když se na něho neusmála, jen mu pokynula, aby se posadil na židli naproti stolu. Nenechal se však zdeprimovat. Vypadala zcela soustředěná na dopis, který psala, proto se snažil ji nerušit. Prohlížel si místnost obloženou ze všech stran knihami.

Na rozdíl od Trappa ho elegantní prostředí vůbec nerušilo. Plné police knížek a známá vůně kůže a kvalitního starého brandy mu živě připomněly knihovnu v Sharnbrook. Ani na chvíli nezapochoyboval, že oddaní sloužící se i za jeho nepřítomnosti dokonale starají o celý dům i s jeho interiérem. Určitě obalili nábytek ve většině místností do holandského plátna. Už se nemohl dočkat, až jim nařídí, aby ho odstranili, a ujme se svých různorodých povinností, k nimž byl připravován od svého narození.

Vrátil se v myšlenkách zpět do přítomnosti a vrhl pohled přes stůl. Osoba, kvůli níž odložil svůj návrat do sídla svých předků, už dokončila psaní dopisu a velice pozorně si ho prohlížela.

„Zdá se, že tvá zranění se hojí docela rychle,“ poznamenala Sophia. Rty už neměl nateklé, i když rána nad levým okem byla ještě viditelná. „Doufám, že tě Trapp v tomto stavu příliš nehoní.“

Benedict ji rychle ujistil, že vůbec ne, ba naopak, dostává jen samé lehké práce. „Abych řekl pravdu, mylady, čím dříve budu moci vykonávat všechny své povinnosti jako dřív, tím budu spokojenější.“

„Jestli chceš, můžeš mě zítra doprovázet na projížďce. Bratr dnes odjíždí z Londýna, takže budu zase potřebovat tvoje služby.“

Benedictovým uším to znělo jako nejkrásnější hudba. Neznamenalo to, že by neměl lorda Angmeringa rád, právě naopak. Vikomt se často zastavil ve stájích, když byl na návštěvě na Berkeley Square, a jeho kousavé poznámky Benedicta pokaždé pobavily. Nemohl však popřít, že mu vikomtova přítomnost v hlavním městě překáží při dvoření rozkošné dceři pana hraběte, takže nemohl zcela upřímně odpovědět, že by Marcusova odchodu litoval.

„I tak by ses ještě neměl příliš hrnout do práce,“ radila mu Sophia laskavě. Když pod jeho hrubou bavlněnou košilí zachytila obrysy obvazu, přepadl ji opět výrazný pocit viny. „Nechci ti způsobit další bolest.“

Chvíli trvalo, než si Benedict uvědomil, že se nezmiňuje o jeho současném psychickém stavu, ale o jeho fyzických zraněních. Málem vydechl úlevou. Ani na okamžik nepochyboval o tom, že kdyby vyšlo najevo, že si vážně myslí na pánovu dceru, jeho dny podkoního v Yardley by byly sečteny.

„Vy na tom, co se přihodilo v parku, nenesete žádnou vinu mylady,“ ujišťoval ji laskavě, ale Sophia nepřipustila, aby byl tak šlechetný a zprostil ji viny.

„Ale mám, Bene,“ namítla. „Je to všechno jenom moje vina. Byla to moje chyba, že jsem vyprovokovala člověka jako Crawley. A tys na to doplatil.“ Neubránila se ironickému úsměvu. „Dovol, abych se chvíli trápila špatným svědomím a cítila se zahanbena. Ujišťuju tě, že při naší povaze mě deprese nebudou trápit moc dlouho,“ řekla zvesela. Sama si ještě neuvědomovala, že prožitá zkušenost změnila mnohé její postoje a chování.

Vzápětí se však zatvářila rozzlobeně a změřila si ho přísným pohledem. „Ale včerejší setkání s Crawleym určitě nepřispělo k mému duševnímu klidu. Musela jsem si dávat pozor, abych se chovala slušně, protože jsem ti dala ten směšný slib.“

„Mluvila jste s ním?“

„Ano, krátce,“ přiznala se. Jeho očividný zájem jí nepřišel nijak divný. „Naštěstí mě ani jednou nepožádal o tanec.“ Náhle se zamračila. „Teď mě napadlo, že jsem ho vlastně ani jednou neviděla tančit. Navíc vypadal, jako kdyby o něčem stále přemýšlel, a brzy z večírku odešel.“

Zdalo se jí, že tahle informace Bena velice pobavila. Zeptala se ho proč.

„Jednoduše proto, děvenko, že mám vážné podezření, že jeho starosti souvisely s mým malým uskokem,“ přiznal se a vůbec si nevšímal, jak překvapeně se zatvářila nad jeho důvěrným oslovením. Vylíčil jí, co podnikl, aby se baronetovi alespoň trochu pomstil.

Sophia s tím naprosto souhlasila a také se jí poněkud ulevilo. Už si nepřipadala tak provinile. „Doufám, že ti lotři, které na tebe poslal, z něho budou tvrdě vymáhat peníze. A že je dostanou!“

„Myslím si, že jim nakonec bude muset vyhovět, už jen proto, aby si zajistil jejich mlčení. Muži jako Crawley možná nevdí maličko pošramocená pověst, ale společnost by mu netolerovala, že si najal zabíjaky, aby dosáhl svých špinavých cílů. Ztratil by tvář, považovali by ho možná i za zbabělce, a to je největší pohana pro každého příslušníka vyšších vrstev.“

Ben měl jako vždycky pravdu. Sophia se nepřestávala divit, kde vzal tak hluboké vědomosti o její třídě. Přemohla ji zvědavost a vyhrkla: „Nepřestáváš mě překvapovat, Bene. Tak dobře znáš pravidla platná v lepší společnosti. Kde ses to všechno naučil? Ze společenské rubriky v novinách, kde jsou samé klepy?“

Byl by spíš překvapen, kdyby dříve nebo později neučinila nějakou poznámku o jeho schopnosti číst. Proto byl na její otázku připraven a tento napůl žertovný výsledek ho nijak nezaskočil. „Jak asi víte, pan Trapp toho moc nenamluví, a tak mi čtení pomáhá zabít čas.“

Sophia chvíli mlčky zvažovala jeho odpověď. Služební s vyšším postavením většinou umějí číst a psát, ale čeledín ze stájí, to je něco zcela jiného. Přesto nemohla říct, že by ji nějak zvlášť překvapilo zjištění, že Ben tyto dovednosti ovládá.

„Tvůj starý pán asi chtěl, aby ses to naučil?“

„Zcela jistě, mylady,“ přikývl Benedict a s klidem se podíval do těch poctivých ženských očí, ačkoli si ještě stále nemohl zvyknout na to, mluvit o svém zesnulém otci jako o „starém pánovi“. „Věřil, že člověk může zlepšit své životní podmínky, jen když získá nějaké vzdělání.“

„Aha.“ Sophia se na něho opět mlčky zahleděla. Jeho odpověď ji plně neuspokojila, ale rozhodla se, že prozatím z něho nebude tahat

další podrobnosti. Jen mávla štíhlou rukou směrem k malému stolku u dveří. „Najdeš tam čerstvé výtisky Morning Postu. A jestli tak rád čteš, tak se porozhlédni po policích. Jestli se ti některá kniha zalíbí, klidně si ji můžeš půjčit.“

Benedict byl dojat velkomyslnou nabídkou. Zrovna chtěl vyjádřit svůj vděk, když vešel lokaj a oznámil své mladé paní, že přišla slečna Percevalová a čeká na ni v přijímacím salonu. Rozhovor byl proto náhle ukončen k velké lítosti nejméně jedné z přítomných osob.

Sophia ujistila Bena, že si může vybírat knížku, jak dlouho bude chtít, pak spěšně vyšla z knihovny a zamířila přes halu do přijímacího salonu.

„Úplně mi vypadlo, že jsme se domluvily na dnešní dopoledne,“ přiznala se rovnou, když vstoupila do elegantně zařízeného pokoje. Její přítelkyně si právě svlékala slušivý hedvábný čepec šmolkově modré barvy ze svých tmavě hnědých loken.

Robina se vůbec netvářila dotčeně, i když si neodpustila malou poznámku. „A na to, proč jsi mě sem zavolala, jsi nezapomněla?“

„Ale ne, určitě ne,“ ujišťovala ji Sophia a usmívala se. „Jenže teď je všechno jinak. Možná sis mohla tuhle procházku ušetřit. Když jsem tě sem volala, myslela jsem si, že tady bude i Marcus, jenže on se dnes rozhodl odjet z Londýna. Víš, jaký je to kočovník.“ Bez–rádně zvedla ruce. „Nikdy se nedá vědět předem, kde bude příští den. Bez něho ti nemůžu předvést ten valčík, ledaže...“

Najednou dostala nápad. Otočila se k lokajovi, který se objevil za ní ve dveřích a nesl tác s lahví likéru a talířkem sladkých mandlových koláčků. „Prosím tě, Cardewe, buď od té dobroty a podívej se, jestli je Ben ještě v knihovně. Když tam bude, vyříd' mu, ať sem okamžitě přijde.“

Lokaj hlasitým odfrknutím projevil svůj nesouhlas. Zásadně byl proti tomu, aby měli do domu volný přístup sluhové, kteří v něm nepracovali. A to dokonce i ti, kteří si ani nedají práci, aby se předem trochu upravili, když je předvolají před panstvo. Neodvážil se však před pánovou dcerou nic namítnout a vyšel z místnosti vykonat, co mu bylo poručeno.

Sophia sice už několikrát Robině o novém podkoním vyprávěla, nikdy se však nezmínila o tom, jak je pohledný. Robina proto málem

zalapala po dechu, když se otevřely dveře a za chvíličku do nich důstojně vstoupil vysoký muž. Zlatavě hnědé vlasy mu volně padaly skoro až k ramenům. Nemohla od něj odtrhnout pohled. Příčinou snad nebyla jeho impozantní výška ani šířka jeho ramen, jako spíš skutečnost, že ani ve svých ošuntělých pracovních hadrech nepůsobil v elegantním prostředí nijak nepatříčně.

„To je dobře!“ poznamenala Sophia a vrhla krátký pohled na knížku a noviny v jeho ruce. „Vidím, že sis vybral. Polož to čtení někam stranou, Bene. Potřebuji tvoji pomoc.“

Benedict se snažil ovládnout a nedat najevo své překvapení. Poslechl její příkaz. „Jak vám můžu pomoci, mylady?“ zeptal se.

I když Sophia už vyrůstala z nezralého dětského chování, ještě stále měla smysl pro rošťárny. „Tak učená osoba, jako jsi ty, Bene, se určitě někdy učila i tančit.“

„Tančit, mylady?“ zopakoval po ní a vrhl opatrný pohled směrem k Robině.

„Ano, tančit. Víš, to je taková hloupá zábava, jíž se oddáváme my, nízcí smrtelníci, když nemáme zrovna nic lepšího na práci.“

Potlačované zachechtání, jež se ozvalo za jejími zády, připomnělo Sophii přítomnost její přítelkyně a to, že pozapomněla na slušné chování. Okamžitě napravila tento nedostatek a vzájemně je představila, jako kdyby byl Ben nějaký džentlmen na návštěvě. Pak přesvědčila trochu zmatenou přítelkyni, aby si sedla za piano.

Robina jí vyhověla s radostí. Nebyla tak nadaná jako její sestra Frederica, nicméně hrála velice slušně a hlavně ráda, když ji o to požádali. Prsty se jí jen malinko zamotaly, když zahlédla, jak si Sophia bezostyšně položila jednu mužskou ruku na pás a druhou držela dál ve svých štíhlých prstech.

I Benedicta to překvapilo. Slyšel přirozeně o novém tanci, který se rychle šířil ve společnosti, ale nikdy ho sám nezkoušel. Měl však velkou chuť se ho naučit, zvláště když mu to umožňovalo určitý – i když bohužel jen krátký – tělesný kontakt s ženou, která, jak byl den ode dne více přesvědčen, je pro něho jako stvořená.

Ani Sophia nebyla lhostejná k lehkému doteku mužské ruky, i když se snažila předstírat, že ji to nijak nevyvádí z míry. Připomněla si vánoční večer, když se Marcus po krátkém přemlouvání uvolil naučit

ji tento tanec, ježž mnozí považovali za velice neslušný. Ale nevzpomínala si, že by vůbec vnímala bratrův dotek, když se s ní točil po salonu v Jaffrey Housu. Teď jí naopak dalo obrovskou námahu, aby mohla myslet i na něco jiného, uspořádat si myšlenky a soustředit se na svůj úkol.

Brzy se ukázalo, že Sophia je výborná učitelka a Ben je nadmíru schopný žák. Po několika drobných přehlédnutích, kdy si málem šlápli na nohy, už kroužili po velkém přijímacím salonu v dokonalém souladu. Až do toho okamžiku, než Sophia nepozorně zachytila špičkou stěvíčku o okraj koberce. Jen bleskurychlá reakce jejího partnera jí zabránila v pádu. Jedna silná paže se jí jako had ovinula kolem štíhlého pasu a chvíli si ji v ochranném gestu přitáhla na hrud' pevnou jako skála. Pak ji jemně postavila zpátky na zem.

Dotek byl velice krátký, trval jen malý okamžik, přesto jí celé tělo zaplavil příval pocitů, které jí vehnaly do tváří krev. Podvědomě ucouvla a krátce se odvážíla vzhlednout do tváře muže, jehož dotek způsobil takovou spoušť v jejím nitru. Jenže on se na ni vůbec nedíval! Upíral pohled na hudební nástroj v rohu místnosti. Až v té chvíli si uvědomila, že piano zmlklo.

„Bože bože! Ten valčík je ale divoký tanec!“ zvolala a snažila se uklidnit zrychlený dech. Sledovala očima Benův mírně pobavený pohled až k Robině, ježž ruce křečovitě visely ve vzduchu nad klávesnicemi. Vypadala při tom velice zamyšleně. „Napoprvé to snad stačilo, co říkáš? Jsem úplně zničená.“

Byla to pravda, právě proto nechápala, proč ji najednou zalil pocit studu. Krátce kývla Benovi, aby odešel, a zamířila k pohovce. Na víc se nezmohla.

Robina si k ní přisedla hned, jak se za Benem zavřely dveře. „Ten tvůj podkoní je opravdu schopný člověk.“

Tiše pronesená poznámka Sophii vůbec nezaznamenala. Naopak, přišlo by jí spíš divné, kdyby její všímavá přítelkyně nezaznamenala, že Benjamin Rudgely je skutečně velice výjimečný muž.

„Víc, než si myslíš,“ odpověděla. Už se jí vrátila sebejistota. V duchu se sama sebe tázala, co ji vůbec mohlo tak vykojet. „Pokaždé, když jsem s ním, dozvím se o něm něco nového. Tuhle jsem přišla na to, že umí číst a psát.“

„Můj ty bože!“ Robina neskřývala své překvapení. „Nemyslíš, že je to dost neobvyklé?“

„Velice,“ souhlasila s ní Sophia. „Jenže Benjamin Rudgely je výjimečný člověk.“

Natáhla ruku k likéru starostlivě postavenému na blízském stolku, nalila dvě skleničky a jednu podala Robině. Pak se opřela zády o pohovku a zamyšleně srkala sladkou tekutinu. „Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby jednoho dne vyšlo najevo, že je levobočkem nějakého boháče.“

Robina byla sice farářovou dcerou, ale nebyla naivní ani se nedala snadno obalamutit. Mlčky upřela pohled na jakési vzdálené místo, jako kdyby si chtěla přivolat obraz hezké tváře, se zřetelnými aristokratickými rysy. Po chvílce souhlasně přikývla.

„O svém posledním zaměstnavateli mluví vždycky jako o ‚starém pánovi‘,“ vysvětlovala Sophia dál. „Mám z toho silný dojem, že mezi nimi existoval hlubší vztah než mezi pánem a sluhou. Kolik lidí by se staralo o to, aby jejich sluhové získali vzdělání? Vím, že můj otec se zachoval podobně v Trappově případě, ale stejně je to velice nezvyklé, ne?“

Její přítelkyně opět souhlasně přikývla. „Myslíš, že ten starý zaměstnavatel mohl být jeho otcem?“

„Je to jedna z možností.“

„A víš, jak se jmenoval?“

„Ne, nevím,“ přiznala Sophia otevřeně. „A ani se to nesnažím zjistit. Když bude Ben chtít, abych to věděla, poví mi to sám. A jestli ne – pak k tomu má určitě nějaký důvod.“

Robina se na ni nedívala už jen se zájmem, přímo ji propichovala očima. „Vidím, že se o svého podkoního opravdu hluboce zajímáš, Sophie,“ poznamenala tiše.

„Ano, myslím, že je to tak.“

„Velice sis ho oblíbila, jak vidím.“

„Ano,“ připustila Sophia. Neměla žádný rozumný důvod lhát. „Ale já jsem měla ráda i Clema, pamatuješ?“

„Ano, to jistě... Dovol mi však připomenout, že Clem byl nízký a dost při těle. Rozhodně to nebyl žádný Adonis. Zato Benjamin Rudgely...“

„Je mimořádně hezký,“ dokončila Sophia větu místo ní. Poprvé v ní tiše zahlaholil jakýsi poplašný zvon. S umíněností sobě vlastní ale nedbala jeho varování. „Taky jsem si toho všimla, Robino. Nejsem přece slepá. Jestli tím chceš naznačit, že se odehrává něco neslušného mezi –“

„Nic takového nenaznačuji,“ rychle ji ujišťovala Robina. „Jen...“ na chvíli se jí v něžných modrých očích objevily vážné obavy, „...tys nikdy nedovedla skrývat své city. Všichni věděli, jak máš ráda svého bývalého podkoního, ale nikdo v žádné ze čtyř vesnic v kraji si o vašem přátelství nic zlého nemyslel. Jenže tohle je Londýn, Sophie, semeniště skandálů a zlomyslných pomluv. Nechci ani pomyslet na ty divoké klepy, co by se začaly šířit, kdybys projevila k novému podkonímu stejné city jako ke Clemovi.“

Sophia chvíli mlčky seděla a snažila se vstřebat, co jí přítelkyně říká. Pak se natáhla pro sladký mandlový koláček a jen odmítavě mávla rukou. Robina dělá z komára velblouda!

Robininy obavy však byly oprávněné, jak se nakonec ukázalo. Stačilo pár dní, aby se Sophia a její pohledný podkoní pravidelně objevovali v parku, a už se vynořily různé dohady a klepy. Mnoho lidí nevidělo pochopitelně nic nevhodného na tom, že mladá dáma a její podkoní jedou bok po boku ponořeni do vzájemného rozhovoru. Jiní, zvláště ti, co se předešlého měsíce zúčastnili yardleyovského plesu, se nepřestávali dohadovat, je-li něco pravdy na klepu, který se v té době šířil. Lady Sophia Cleevová si už od svého příchodu do města skoro vůbec nevšímá džentlmenů ze společnosti, a přitom projevuje bezostyšně hluboký zájem o jakéhosi nízkého čeledína!

Sophia nedbala na skryté pomrkávání ani na zlomyslný šepot, jež si společnost vyměňovala za jejími zády. Jediné, co jí neuniklo, byl přečpaný Londýn. Najednou bylo všude tolik lidí, jako kdyby se jeho obyvatelstvo za noc zdvojnásobilo. Kteroukoli hodinu si vybrala pro svoji každodenní projížďku, nikdy nenašla ulici, v níž by nebyl hustý provoz, nebo takové místo v parku, které by nebylo plné rozmlouvajících hloučků. Při jedné snídani, asi týden po Marcusově odjezdu z města, si na to trpce postěžovala rodičům.

Paní hraběnka se na dceru chápavě usmála. „Mám obavy, drahoušku, že si na to budeš muset zvyknout. Začala plesová sezona a většina lidí tady bude až do jejího ukončení.“

„Já vím, mami, ale připadá mi to, jako kdyby se sem všichni nahrnuli až v posledních dnech.“ Zarazila se, když ji napadla jakási legrační možnost. „Ten nával začal až po Markově odchodu, abych byla přesná. Neměli bychom ho zavolat zpátky? Třeba někteří odejdou, když ho tady zase uvidí.“

Jeho lordstvo, které se zrovna bezmyšlenkovitě probíralo hromadou dopisů, se nad touto zlomyslnou poznámkou neubránílo úsměvu. „Kdyby tě někdo slyšel, neuvěřil by, že máš svého bratra ráda. Přitom opak je –“

Náhle se zarazil a tak zbledl, že se ho hraběnka okamžitě zeptala, jestli se mu neudělalo nevoľno.

„P... prosím?“ otočil k ní doširoka rozevřené oči, jako kdyby ji nepoznával. V okamžiku se však sebral, rychle vyskočil na nohy a shrábl svoji korespondenci. „Nic mi není, miláčku... Ano, jsem v pořádku. Promiňte, dočtu to v knihovně.“

„Doufám, že nedostal nějaké špatné zprávy,“ poznamenala Sophia, hned jak opustil místnost.

„Něco ho rozrušilo, to je vidět,“ připustila hraběnka, ale nechtěla se dohadovat, co bylo příčinou manželova vykojení. Rychle změnila téma rozhovoru a zeptala se dcery, jestli její dopis taky neobsahoval nějakou špatnou zprávu.

„Naopak,“ ujistila ji Sophia. „Píše mi Olivia Road Burtonová. Psala jsem jí minulý týden, ale můj dopis ještě asi nedostala, protože říká, že mě považuje za největší bestii na světě, když jsem na ni tak rychle zapoměla.“

„Mladá dáma,“ odpověděla paní hraběnka a v jejím hlase se najednou ozval chladný tón, „nemá právo kritizovat druhé, zvláště ne poté, co se chovala tak, jak se chovala.“

Sophia se neubráníla úsměvu nad tímto nepřilíš častým projevem zásadního nesouhlasu ze strany své matky.

„Vím, že nemáš o Olivii příliš vysoké mínění. Možná je trochu sobecká a rozmazlená. Ale to jsem já taky, mami.“

„Svatá pravda, dítě,“ souhlasila paní hraběnka a vůbec se nesnažila být ohleduplná. „Přesto jsem přesvědčena, že by sis nikdy nezahrávala s city džentlmena a neslibovala bys mu v jednu chvíli manželství, a v dalším okamžiku ho odmítla. Než začneš slečnu Roade Burtonovou bránit, miláčku,“ pokračovala a přerušila dceru, která se zrovna chystala udělat přesně to, co jí vytýká, „tak ti otevřeně povím, že jsem nikdy neuvěřila té směsi nesmyslů, které rozšiřoval chudák lord Ravensden, aby nás přesvědčil, že vlastně nikdy nebyli oficiálně zasnoubeni a že oznámení v novinách bylo jen hrubým omylem.“

To, co matka řekla, byla naprostá pravda. Sophia cítila, že by bylo úplně zbytečné pokoušet se ukázat přítelkyni Olivii v lepším světle a připomenout matce, že události, které celé příhodě předcházely, dokazovaly něco úplně jiného. Proto jen poznamenala: „Takže džentlmen až do posledního dechu! Proto máš asi lorda Ravensdena tak ráda, vid', mamí? A proto ses radovala, když se rozhodl vzít si Beatrici. Vždycky jsi měla Beatrici radši než její sestru... Jen to přiznej!“

Paní hraběnka nikdy nezalhala, a proto se ani teď nepokoušela její slova popřít.

„A taky si myslím, že Ravensden měl vlastně štěstí, že se Olivie zbavil, když se mu rozhodla dát košem.“

„Máš určitě pravdu,“ přitakala Sophia. „Nemůžu souhlasit s tím, jak to Olivia provedla, ale výsledek byl určitě ke prospěchu všech zúčastněných. Navíc si nemyslím,“ dodala s potutelným úsměvem na tváři, „že máš opravdu Olivii za zlé, že se neprovdala za muže, který ji nemiloval.“

„Možná ne,“ odpověděla paní hraběnka, ale odmítala jít ještě dál a změnila téma hovoru. Zeptala se, jestli jí Olivia napsala nějaké zajímavé novinky.

„Ani ne,“ přelétla Sophia rychle pohledem list papíru. „Prý se vesnice v našem kraji úplně vyprázdnily. Což mě vůbec nepřekvapuje, protože si myslím, že většina obyvatel zaútočila na hlavní město. Včera jsem určitě zahlédla Beatrici na vyjížďce s Ravensdenem a taky jsem viděla lorda Ishama, zamračeného jako nebe před bouřkou, jak se projíždí na koni po parku, ačkoli jsem nezaznamenala, jestli je s ním i jeho Indie. A taky Percevalové, jak víš, už dorazili do města.“

„Ano, vím.“ Paní hraběnka nedokázala potlačit úsměv. „Ten roztomilý Hugo prý řekl, že jeho matka se mnou není příliš spokojena, protože jsme uspořádali tvůj ples, ještě než přijela s Hester do města. Ten milý chlapec však plně pochopil důvody, které jsem k tomu měla. Po oficiálním zahájení plesové sezony bychom jen těžko vmáčkly naši malou událost do hektického společenského kalendáře. Což mi připomnělo,“ řekla po chvíli a posílila se silnou kávou ze svého šálku, „nezapomněla jsi náhodou, že miláček Hugo nás bude příští týden doprovázet na večírek lady Seftonové?“

„Ne, nezapomněla,“ ujistila ji Sophia a usmála se nad matčíným zvykem přidat ke jménu každé osoby, kterou si zvláště oblíbila, nějakou něžnůstku.

Pak podlehla jakémusi zlomyslnému vnitřnímu nutkání a dodala: „Nepřestávám se divit, mami, proč ses nikdy nepokusila prosadit můj sňatek s tím ‚miláčkem‘ Hugem, když si ho tak vysoce ceníš?“

Paní hraběnka zamžikala.

„Právě proto, drahoušku. Nikdy bych se neodvážila zavěsit na krk tomu drahému stvoření takovou malou hubatou čarodějnici. Neměl by vedle tebe chvilku klidu a je to příliš velký džentlmen, aby s tebou jednal tak, jak to občas potřebuješ.“

Sophia se musela rozesmát nad tímto otevřeným, i když ne příliš lichotivým vyličením své povahy. „Asi máš pravdu, mami. Jeho bratr by byl víc na místě.“

„Naopak, zcela určitě ne!“ namítla paní hraběnka a otrásla se při pouhé představě něčeho takového. „Lowell je stejný ztřeštěnec jako ty, navíc mnohem mladší. Ne, ne, moje milá. Ty se musíš vdát za muže, jehož názorů si budeš vážit a jehož rozhodnutí budeš moci přijmout bez výhrad.“

Ujišťuji tě, že kdybych nějakou takovou osobu potkala, udělala bych všechno, co je v mých silách, abych váš sňatek prosadila.“

Sophia soustředila pozornost na jakýsi neexistující bod na protějším zdi. Jaksi nechtěně se jí před očima vynořil obrázek vysokého muže se zlatavě hnědými vlasy a inteligentními modrými očima.

Ben se nikdy nezdráhal vyslovit jemné pokárání, kdykoli během jízdy v parku řekla něco, co se pro ženu nehodilo. Nejednou měla chuť ohradit se proti jeho jemným důtkám. Jak podivné!

Najednou si uvědomila, že matka ji pozorně sleduje. Vyskočila na nohy. „Za takového muže se ráda vdám, jestli ho potkám. O tom nemusíš pochybovat. Teď však jdu radši odpovědět Olivii na její psaní.“

Úplně zapoměla, že její otec se stáhl do knihovny. Vstoupila do místnosti a uviděla ho u okna. Stál tam se skleslými rameny, upíral pohled na náměstí a tvářil se velice vážně. Poprvé, pomyslela si Sophia, vypadá jako starý pán.

Byl zahloubaný do nějakých ponurých myšlenek a nevnímal její přítomnost. Rozhodla se, že tiše vyklouzne z místnosti, když se náhle ozval a zeptal se, co potřebuje.

„Nechtěla jsem tě rušit, tati.“

Velice zřídka používal v rozhovoru s ní takový strohý tón, proto ji jeho slova zarazila. Nebrala si je však příliš k srdci. Stačil pouhý pohled na jeho unavené rysy, aby jí bylo jasné, že ho něco trápí.

„Zapoměla jsem, že jsi tady, tati. Chtěla jsem napsat dopis, ale můžu přijít později.“

„Není třeba.“ Jeho hlas zněl vyčerpaně a v jeho pohybech chyběla obvyklá pružnost. Přešel ke stolu, sebral jakýsi list papíru a strčil si ho do kapsy. „Jdu na chvíli ven, takže tady můžeš klidně zůstat.“

Sophia pocítila neklid. Ustoupila stranou, aby mohl vyjít z místnosti. Viděla, že je stále chorobně bledý a vrásky v obličejí má mnohem výraznější. Vzpoměla si na jeho tvář před několika lety, když se dozvěděl, že jedna z jeho lodí se potopila cestou domů z Indie. Tvářil se takhle vážně několik dlouhých týdnů. Nezdrtila ho ztráta lodi nebo jejího nákladu, ale ztráty na lidských životech. Napadlo ji, jestli se něco podobného nepříhodovalo zase.

V duchu se modlila, aby tomu tak nebylo. Posadila se za psací stůl, otevřela horní levou zásuvku, aby z ní vybrala papír, a přitom náhodou shodila víko z jakési malé krabičky. Za normálních okolností by ho jednoduše opět nasadila na místo, ale její obsah ji tak zaujal, že krabičku vytáhla a prohlédla si ji mnohem pozorněji.

Matně si vzpomínala, že Cardew u snídaň položil k otcovu talíři balík s dopisy. Že by tohle bylo taky v poště?

Byla si jistá, že tuhle hezkou krabičku nikdy u otce neviděla. Ani její obsah. Hedvábná kadeř černých vlasů mohla být klidně otcova.

Věděla, že zamlada mělo jeho lordstvo stejně tmavé kadeře jako ona. Ale ten drobný prstýnek, který ležel vedle vlasů, určitě nemohl patřit jejímu otci.

Byl jemně vypracovaný, nepochybně starobylý, ale velikostí se hodil na štíhlý prst, jako byl její.

Sophia udiveně potřásla hlavou. Nechápala, proč by někdo jejímu otci posílal podobné věci. Určitě to byly pro někoho sladké vzpomínky... Možná na lásku...

OSMA KAPITOLA

Příštího jitra, dvaadvacátého dubna, odjel hrabě z Yardley brzy ráno v najatém kočáru z Londýna, aniž informoval členy své rodiny, kam má namířeno, nebo co je důvodem jeho náhlého odchodu. Neřekl to dokonce ani hraběnce. Byl pryč z města jednu noc a pak se vrátil, rozrušený, jak ho ještě nikdo nikdo neviděl.

Sophia byla znepokojena na nejvyšší míru. Dny plynuly a otec se stále více stahoval do sebe. Málokdy se s ní dal do řeči, když se náhodou potkali, a většinu času se zdržoval o samotě ve své knihovně, za zavřenými dveřmi, aby ho nikdo nerušil.

Neučinil jediný pokus, aby nabídl nějaké vysvětlení své přetrvávající deprese.

Sophia ani její matka neměly chuť vyzvídat, a proto zůstával důvod dramatické změny jeho nálady velkou záhadou. Až do té doby, než Sophia získala informaci z nejneočekávanějšího zdroje. Nevysvětlovala sice jeho současný duševní stav, ale osvětlila, kde se jeho lordstvo zdržovalo během své krátké nepřítomnosti ve městě.

Sophia seděla v prosluněném předním salonku se svojí matkou a přijímala ranní návštěvy, když s překvapením uviděla, jak do pokoje vstoupil otec s jakýmsi dopisem v rukou.

„Cardew omylem zařadil tohleto mezi moji poštu,“ řekl, odevzdal jí psaní a neočekávaně se posadil na jednu ze židlí s vřetenovitými nohami.

Jeho jednání podnítilo v Sophii jiskřičku naděje. Sice s nimi skoro vůbec nemluví, ale aspoň je ochoten jim na chvíli dělat společnost. V posledních dnech se jim úplně vyhýbal. Vrhla letmý pohled na matku, která seděla na pohovce vedle ní a mlčky vyšívala. Ani hraběnka se nepokoušela navázat rozhovor. Sophia tedy následovala jejího příkladu a mlčky obrátila pozornost k dopisu.

Rukopis rozpoznala okamžitě. Ještě než rozlomila pečeť, už věděla, kdo jí píše. Přelétla pohledem obsah psaní. Její zrak upoutal ve spěchu naškrábaný dovětek na konci dopisu, v němž její přítelkyně

Olivia psala, jak byla ohromena, když minulý týden viděla hraběte jet na koni směrem k Steepwood Abbey.

„Bože můj, tati!“ vykřikla Sophia bezděčně. Ani ona nedokázala ukrýt své překvapení. „Proč jsi byl minulý týden v Jaffrey Housu?“

Okamžitě si uvědomila svou chybu. Hrabě hrozivě zrudl ve tváři a vyskočil tak prudce, že málem porazil židli. „Kam jdu a co tam dělám, je jediné moje věc, Sophie!“ prohlásil. „Uděláš líp, když se budeš starat o to, aby sis našla vhodného manžela, místo toho, aby ses pletla do věcí, do kterých ti nic není!“

Hraběnka mistrně ukryla své rozrušení nad jeho výbuchem, který nebyl podle ní vůbec na místě, natáhla ruku a stiskla dceřinu dlaň. Její manžel se zatím vyřítel z místnosti a zbytečně energicky za sebou zabouchl dveře. „Jen klid, klid, dítě,“ konejšila hraběnka dceru. „Nenech se tím zdeptat. Tvůj otec není ve své kůži, jinak by s tebou nemohl takhle jednat.“

Sophia neměla ve zvyku jen tak z ničeho nic plakat, ale teď měla slzy na krajíčku. „Já vím, mami,“ řekla, ale své rozrušení nedokázala úplně skrýt a do ticha zazněl její slabý povzdech. „Lip bych to snášela, kdybych věděla, co tatínka trápí. Nejdřív jsem si myslela, že dostal nějaké špatné zprávy o některé z lodí, ale teď už si nemyslím, že to je důvodem jeho hluboké deprese. Navíc by nám to už jistě dávno řekl.“

Paní hraběnka souhlasně kývla hlavou. Sama si nijak nedokázala vysvětlit, co způsobilo tak hlubokou změnu v chování jejího manžela. „Bohužel, drahoušku, tvůj otec byl vždycky takový. Vždy řešil své věci nejradši sám. Ale nikdy se netrápil příliš dlouho. Bojím se, že dokud ho to nepřejde, nebo dokud nám nezačne víc důvěřovat, budeme muset snášet jeho nálady, jak to jen půjde.“

Sophia opět povzdechla a váhavě přitakala. „Jen doufám, že to nebude trvat příliš dlouho, mami. Každým dnem je to tady nesnesitelnější. I chudák Cardew, když musí projít halou, chodí kolem knihovny po špičkách.“

Lokaj, tentokrát očividně ne po špičkách, vešel do místnosti a oznámil příchod prvních ranních návštěvníků. Za chvíli už vplula do pokoje lady Elizabeth Percevalová následovaná svou dcerou.

Sophia z jakýchsi důvodů, které sama nechápala, byla v těchto dnech mnohem citlivější na nálady druhých lidí. Okamžitě

rozpoznala, že její přítelkyni něco trápí. Jakmile si hraběnka a lady Elizabeth začaly povídat, odtáhla přítelkyni do okenního výklenku a přímo se jí zeptala, co se děje.

Robina nedokázala skrýt úsměv. „Netušila jsem, že je na mně všechno tak znát.“ Okamžitě však zanechala lehký tón a zvažněla. „Nevím ani, jak ti to mám povědět, Sophie. Určitě se ti to nebude líbit, ale myslím si, že bys měla vědět, co někteří podlí lidé povídají o tobě... o tobě a o tvém novém podkoním.“

Zaznamenala, jak její štíhlá přítelkyně v hezkých světle zelených šatech ztuhla. To ji však neodradilo, aby jí neřekla všechno, co cítila, že jí svěřit musí. „Včera večer jsme byly s mámou na malém, dost neformálním večírku u lorda Exmoutha. Přijel s matkou do města minulý týden a vdově jsem se z nějakých záhadných důvodů zalíbila. Je to roztomilá dáma,“ pokračovala Robina s malým odbočením. „Velká osobnost, plná života a nebojí se vyslovit všechno, co má na jazyku. Přitom se nedá říct, že by byla zlomyslná. Od ní jsem poprvé slyšela tu špinavou klevetu.“

„A co přesně ti řekla lady Exmouthová?“ vybízela ji Sophia s nedočkavostí v hlase. Zároveň hodila letmý pohled směrem k matce.

Robina chvíli mlčela. „Protože od příchodu do města jsi neprojevila žádnou zvláštní přízeň žádnému džentlmenovi, objevili se lidi, kteří až příliš ochotně věří, že na těch klepech, co se šířily na tvém plese, by mohlo být něco pravdy. Že skutečně dáváš přednost společnosti... jak bych to řekla... mužů hrubšího zrna.“

„Ach ne,“ zamumlala Sophia. Žaludek se jí zkroutil v bolestivých křečích, cítila vztek a trpkou lítost. Podruhé během pouhých dvou týdnů musela nést důsledky svého neuváženého konání. Nebylo možné popřít skutečnost, že sama je zodpovědná za nynější pomluvy. Bylo jí to vcelku jedno, jen si nepřála, aby se klepy dostaly k uším její milované matky. Zvláště ne teď.

„Neříkám, že nemáš obhájce,“ ujistila ji Robina. Snažila se povzbudit viditelně zkroušenou přítelkyni. „Maminka to všechno odmítla. Jen nad tím mávla rukou a řekla, že tys byla vychovaná tak, abys projevovala uznání sluhům, ať je jejich postavení v hraběcí domácnosti jakkoli nízké.“

Náhle jí vesele blýsklo v očích, což byl náznak její živé povahy, kterou v ní jen málokdo tušil. „A lord Nicholas prý prohlásil, že není ani trochu překvapený, že projevuješ svému osobnímu podkonímu takovou náklonnost. Prý na sto procent ví, že ti ten sluha zachránil život, když jsi jednou na Bond Street málem padla pod kola nějakého kočáru.“

„To že řekl lord Nicholas?“ Rty se jí zvlhnuly v úsměvu. „Mírně přehánění,“ namítla. „Ale jsem mu za to vděčná.“

„Nebyla jsem si jistá, jestli mu můžu věřit, protože jsem si myslela, že kdyby se něco takového přihodilo, určitě bys mi o tom řekla.“ V očích jí opět blýskl ten veselý plamínek. „To mi však nebránilo, abych každému, kdo se zajímal, potvrdila, že je to svatá pravda.“

Sophia cítila, jak v ní napětí polevuje. „Jsi skvělá přítelkyně, Robino. Jedna z nejlepších,“ řekla a jemná líčka její přítelkyně rázem znachověla.

Sophia by s největší radostí projevila své hluboké opovržení nad podobnými klepy, nevšímalá si jich a dál se chovala tak, jak byla zvyklá, jenže věděla, že kvůli matce si to nemůže dovolit. Hraběnka udělala všechno, co bylo v lidských silách, aby byl jejich pobyt ve městě příjemný. I v posledních těžkých dnech, kdy byla nucena snášet málem poustevnický život hraběte, byla stále nevyčerpatelným zdrojem povzbuzení a opory. To nejmenší, co mohla Sophia na oplátku udělat pro ni, bylo nepřidělavat jí další starosti.

Když brzy odpoledne vyšla z domu na svoji obvyklou každodenní projížďku, byla rozhodnuta chovat se nanejvýš odměřeně, jak se slušelo a patřilo na její postavení. Naneštěstí přijala toto rozhodnutí, i když nesobecké, bez toho, aby vzala v úvahu city osoby, jejíž společnost pro ni začala znamenat víc, než si dosud uvědomovala.

Benedict hned, jak ji zahlédl vyjít z domu a zaznamenal napětí v jejím jemném obličejí, vytušil, že něco narušilo klid její duše. Jemné, vychované pokynutí hlavou na jeho pozdrav ho jen utvrdilo v jeho názoru. A když ho nepřizvala, aby jel vedle ní, bylo mu nad jakoukoli pochybnost jasné, že jeho podezření, že něco není v pořádku, je správné.

Jel za ní na náměstí v uctivé vzdálenosti a marně si lámal hlavu nad tím, co udělal nebo řekl, že ji to tak rozčililo. Nic si nemohl vybavit.

Naopak, jasně si vzpomínal, že se včera po dopolední jízdě rozloučili velice přátelsky. Během jízdy mluvili o různých věcech od války ve Francii až po strašné podmínky, v nichž žije londýnská chudina. Byl si jist, že on sám nemůže být důvodem její mrazivé nálady.

Pracoval ve stájích hraběte z Yardley už měsíc a za tu dobu si udělal docela dobrý obrázek o Sophiině povaze. I když byl stále šíleně zamilovaný, zcela určitě nebyl slepý vůči jejím chybám. Ještě stále bývala občas velice impulzivní a často příliš přímočará, ale tyto drobné nedostatky jen zvyšovaly její půvab. Navíc jí sloužilo ke cti, že se nechovala jako nějaká primadona a neurážela se kvůli každé maličkosti. Musí pro to mít nějaký opravdu vážný důvod, řekl si v duchu, proč se k němu chová s takovou okázalou lhostejností.

Neubránil se trpkému úsměvu, když uvažoval o své nezáviděníhodné situaci. Kdyby byl skutečným podkoním, narozeným a vychovávaným pro tohle postavení v životě, tak by nejspíš přijal lhostejné chování své mladé paní bez mrknutí oka. Jenže on je Sharnbrook, jeho žilami koluje pyšná aristokratická krev, a nemůže tedy dopustit, aby si ho nevšímalá mladá žena, jež je předurčena stát se jeho vévodkyní!

V okamžiku, kdy zahlédla, že se vedle ní vynořila vysoká postava, pocítila Sophia, jak v ní narůstá napětí. Nedokázala ho však napomenout, aby jel o krok za ní, i když měla ta slova na jazyku. Jak by se mohla k tomuto muži teď začít chovat jako ke sluhovi, když to dosud nedělala? Nedokázala mu připomenout jeho společenské postavení, když o něm sama nedovedla přemýšlet jinak, než jako o sobě rovném!

Podívala se na něho koutkem oka. Upíral na ni výrazné modré oči, v nichž nebyla ani špetka nějaké uctivé podřízenosti. Byla to možná moje chyba, napadlo ji, že jsem mu dala takovou volnost. Ale v mé situaci je to celkem pochopitelné, hájila se v duchu.

Zřejmě se, uvažovala, jaksi podvědomě utíkala k Benovi jako k náhradě za čistě mužskou společnost, kterou jí celá léta poskytoval, ale v posledních dnech upíral její otec. Nepřipadalo jí to divné, protože Ben byl pozorný posluchač a zajímavý společník, jehož jadrné poznámky ji pokaždé rozesmály. Bylo až s podivem, že na mnoho věcí měl stejný názor jako její otec. Často ji také napadlo, že kdyby neměl

výrazný venkovský přízvuk a kdyby byl vhodně oblečený, tak by docela dobře zapadl mezi džentlmeny v některém klubu, záleželo by jen na jeho politických názorech, v kterém. Byla si rovněž jistá, že ani mnohé slavné hostitelky by nic nenamítaly, kdyby svou návštěvou poctil jejich elegantní salon.

Musela se nad touto představou pousmát. Obrátila se k němu tváří a zjistila, že předmět jejích úvah ji mírně překvapeně pozoruje.

„Díkybohu!“ pronesl žertovně. „Už jsem se bál, že máte úmrtí v rodině. Nebo ještě něco horšího – že jsem upadl v nemilost.“

„Ale ne. To se nikdy nestane,“ ujistila ho laskavě.

Úsměv jí však zmizel z tváře, když bok po boku vjeli do přelidněného parku. Zahlédla, jak se jistá nechvalně známá klepna, která kolem projela v otevřeném kočáře, hihňá a zakrývá si ústa dlaní, když se podívala jejich směrem.

„Ty ohavné klepny, jako je tamhle lady Tockingtonová, mě už opravdu rozčilují. To se tak nudí, nebo nemá nic lepšího na práci, než šířit o lidech zlomyslné pomluvy?“

Benedict při všech projížďkách neustále jedním okem sledoval, jestli neuvidí některého z dávných přátel, který by ho mohl snadno poznat i v jeho přestrojení, i když ho neviděl už více než pět let. Proto už před několika dny zaznamenal, že on a Sophia jsou předmětem nemalého zájmu, a dokázal přesně odhadnout, co se o nich asi povídá. Nevšímat si jich, to byl nejlepší způsob, jak se k celé situaci postavit. Dříve nebo později si pomluvy stejně najdou nový předmět, na nějž vylijí svou zášť. Jeho postavení bylo naneštěstí poněkud vratké, řečeno velice mírně. Byl si celkem jist, že zatím nikdo neprohlédl jeho převlečení, ale nebyl si příliš jistý v tom, že tak bude i v případě, až si ho někdo prohlédne pozorněji. Kdyby ho odhalili teď, mohl by ztratit úplně všechno, čeho dosud tak těžce nabyl.

Otočil pohled na roztomilý profil své budoucí ženy, teď mírně zkrabatělý rozmrzelým výrazem.

„Možná by bylo rozumnější zaměstnat jako váš doprovod pana Trappa, mylady. Aspoň do té doby, než si šeptanda najde nový terč pro své nízké pomluvy,“ navrhl. Trošku ho překvapilo, když okamžitě přikývla na souhlas.

„Za jiných okolností bych si nic nedělala z toho, co se o mně povídá, Bene,“ přiznala se. Byla velice znechucena a rozhořčena, přesto se ale neubránila, aby jí na rtech nezahrál posmutnělý úsměv. „Oblíbila jsem si tě, to je pravda, a je mi jedno, že to lidi vědí.“

Podívala se na něho, ačkoli trochu pozdě na to, aby ještě zahlédla, jak mu při jejích slovech uspokojeně blýsklo v očích. „Teď“ však nemůžu myslet jen na sebe. Ubohá maminka toho má zrovna dost, s čím se musí potýkat, a já jí ještě nechci přidělovat další starosti s nějakými špinavými pomluvami.“

Všimla si jeho mírně nechápavého výrazu a bez dlouhého rozmyšlení se rozhodla, že se mu se svými starostmi svěří.

„Hrabě se v poslední době chová velmi podivně. Takového jsem ho ještě nikdy neviděla. Uzavřel se do nějakého vlastního světa a nás s matkou z něho vyloučil. Chápala bych to, kdyby byl nemocný, a brala bych na něho ohled, ale nevidím, že by měl nějaké zdravotní potíže.“

Benedict neměl nikdy žádné osobní jednání s hrabětem, ale od Trappa se dozvěděl, že jeho lordstvo se na člověka jeho věku těší nejlepším zdraví. Minulý týden mu řekl i o jeho nečekané krátké nepřítomnosti ve městě. Naznačil, že se zřejmě něco přihodilo, kvůli čemu se musel hrabě vzdálit. Benedicta to zneklidňovalo.

Sophia chvíli uvažovala, pak potřásla hlavou. „Docela jasně si vzpomínám, že den před jeho odchodem z města ho něco hodně rozrušilo. Až dnes ráno,“ pokrčila rameny, „jsem přišla na to, že jel domů na venkov.“

„A jaký k tomu měl podle vás důvod?“ zeptal se Benedict. Cesty pana hraběte ho moc nezajímaly. Dělal si spíš starosti o Sophiinu duševní pohodu. Bylo vidět, že ji otcův stav velice zneklidňuje. A všechno, co ji trápilo, mělo pro něj nyní mimořádně velký význam.

„Viděli ho jet na koni k Steepwood Abbey,“ pokračovala důvěrně. „Je možné, že šel na návštěvu k Sywellovi. Ale proč si vzal najednou něco takového a zrovna teď do hlavy, to je pro mě záhadou.“

Benedictovi to taky připadalo podivné. Paměť mu horečně pracovala. „Vzpomínám si, jak jste mi jednou vyprávěla, že váš otec chtěl Abbey koupit. Možná se dozvěděl, že se Sywell konečně rozhodl prodávat, a proto se o něj chtěl ucházet, než ho někdo

předběhne. Sywell nemá žádné blízké příbuzné, kterým by ten majetek odkázal.“

„To není tak úplně pravda,“ opravila ho s mírným úsměvem. „Je tady ještě markýza.“

Benedict se zarazil a málem zalapal po dechu. Kdy se Sywell rozhodl pro manželský svazek? Zřejmě to bylo v době, když byl v Karibiku. Nebo si ho jen jeho milá, se svým známým smyslem pro humor, dobírá?

„To není žert,“ ujistila ho. Bez potíží dokázala sledovat chod jeho myšlenek. „Oženil se se schovankou svého správce, mladou ženou asi tak v mém věku. Klidně by mohla být jeho vnučkou.“

„Můj ty bože!“ zamumlal. Už nepochyboval, že mu říká pravdu.

„Je možné, že po letech, kdy plodil nemanželské děti, zatoužil po manželském potomkovi.“ Pokrčila rameny. „Ačkoli nikdo neví, jestli se mu to povedlo.“

„Velice nepravděpodobné. Příliš dlouho odkládal zplození dědice.“

„Já bych neměla o takových věcech nic vědět,“ prohlásila přímočaře. „I když hádám, že ty bys mě určitě dovedl poučit,“ dodala, když se široká ramena viditelně otřásla potlačovaným smíchem.

„Hádám, že bych mohl, a snad to i udělám, až vás budu považovat za dost velkou, abyste o takových věcech něco věděla.“

Taková familiárnost si vyžadovala přísného pokárání, jenže Sophii to ani nenapadlo. Místo toho se rozesmála, což se jí už několik dní nepovedlo. „Jsi nestydatý darebák, Benjamine Rudgely. Opravdu nechápu, proč mám s tebou tolik trpělivosti. Uleví se mi, až mě bude doprovázet uctivý Trapp.“

Nic však nebylo vzdálenější pravdě a Sophia měla podezření, že ten vysoký muž, který jede na koni vedle ní, to stejně moc dobře ví.

S výjimkou otce neměla z mužů nikoho, v jehož společnosti by se cítila lépe než s Benjaminem Rudgelym. Benedict na rozdíl od mnoha džentlmenů, jež potkávala po večerech, nebyl nikdy nudný a pokaždé měl po ruce nějaké zajímavé téma hovoru. Navíc nechtěl nikdy žádné vysvětlení, když se pokusila o nějakou vtipnou poznámku nebo řekla něco mírně provokativního. Byl to prostě výjimečný společník a snad nejzajímavější příslušník opačného pohlaví, jakého kdy potkala. A to

ji opakovaně nutilo přemýšlet, proč dělá práci, jež zdaleka neodpovídá jeho schopnostem.

Vrhla opět pohled směrem k němu a všimla si, že se rozhlíží kolem a svýma jasnýma modrýma očima podrobně prozkoumává ostatní návštěvníky parku. Ten pohled odrážel všechno, jen ne úctu. Ano, přemítala dál, v jeho chování je jistá hrdost, možná by se dalo říct až povýšenost. Jako kdyby ty bohaté příslušníky vyšší společnosti, kteří se kolem předvádějí v celé své parádě, vůbec nepovažoval za nadřazené. Opravdu měla pocit, že kdyby se zbavil svého venkovského přízvuku a vhodně se oblékl, dokonale by zapadl i do nejvyhlášenějšího londýnského salonu.

Nad tímto nápadem potřásla hlavou. Možná jí jenom upřímný obdiv k muži, který jede vedle ní na koni, zatemnil rozum. I když se jí Ben nikdy nepokoušel svěřit, nemohla se zbavit pocitu, že někdy, a nemohlo to být tak dávno, žil snad v mnohem lepších podmínkách než dnes ve svém pokoji nad stájí, který sdílí společně s Trappem. Měla rovněž silné podezření, že zastával mnohem důležitější funkci, v níž byl zvyklý rozkazy vydávat, a ne je přijímat. Proč tedy probůh přijal místo ve stájích, divila se v duchu, když by dokázal dělat mnohem významnější práci? Dělá to, co dělá, jenom proto, že nemohl po svém návratu do Anglie najít vhodnější zaměstnání, nebo k tomu má nějaký jiný důvod?

Benedict náhle otočil hlavu a zachytil její přemýšlivý pohled. Spatně si vyložil důvod jejího zamyšlení.

„Nechte si poradit, mylady, a netrapte se příliš kvůli otci. Každý má v životě období, kdy má nějaké starosti. Jak jsem pochopil, hrabě patří mezi lidi, kteří se svěří se svými potížemi jiným až ve chvíli, když je vyřešili.“

A není sám, pomyslela si Sophia. S překvapením konstatovala, že mezi jejím otcem a tímto mužem po jejím boku není až tak velký rozdíl. Což je velice podivné, jelikož určitě nemají mnoho společného... Nebo přece jenom?

„Mylady, když jsem u vás začal pracovat, tak jste se zmínila, že bych si mohl vzít nějaké volno a navštívit své příbuzné,“ ozval se a přerušil tím její zmatené úvahy. „Tak jsem se chtěl zeptat, jestli byste mi dovolila dnes odpoledne navštívit mého bratra?“

„Pochopitelně,“ odpověděla Sophia bez zaváhání. „Trapp se bez tebe určitě hodinku dvě obejde. Docela bych si přála jít s tebou. Doma je teď tak nevlídně... A to je ještě slabé slovo.“ Náhle se bezstarostně zasmála. „Jestli se otci brzy nezlepší nálada, tak snad kývnu prvnímu džentlmenovi, který požádá o moji ruku, jen abych se dostala pryč z Berkeley Square!“

Benedictovi to ani v nejmenším nepřípadlo zábavné a na vysokém, inteligentním čele se mu objevila hluboká vráska. Sophia ji neviděla, jelikož Benedict zůstal několik kroků pozadu, aby jednomu z mnoha jejích obdivovatelů umožnil přijet s koněm blíž.

DEVATA KAPITOLA

Než se Benedict pustil do své akce, kterou zpočátku považoval jen za drobnou, neškodnou lest, domluvil se s bratrem, že se nebudou vůbec stýkat, jenom kdyby se objevilo něco zcela mimořádného a naléhavého, co by si vyžadovalo jeho přítomnosti.

Nicholas horlivě souhlasil, jelikož se bál, aby je nezahlédla nějaká všímavá osoba, která by mohla snadno zaznamenat určité příbuzné rysy. Ač byl nenapravitelný šibal, polévala ho hrůza při pouhém pomyslení, že by měl lidem vysvětlovat, proč jeho vážený bratr, jehož návrat vyšší společnost již nějaký čas dychtivě očekává, ze sebe dělá šaška a převléká se za obyčejného čeledína.

Proto ho poněkud překvapilo, když se pozdě odpoledne otevřely dveře a do salonu ni čekaně a rázně vstoupil jeho bratr. „Můj ty ho že!“ vykřikl Nicholas a náhle ztratil zájem o rozečtený román, dílo, které vyvolalo senzaci v lepších kruzích. „Není to příliš riskantní? Co když tě tady někdo uvidí?“

„Dával jsem si pozor. Nešel jsem hlavním vchodem.“ Benedict si rychle uvědomil, že mu bratr nenabídne židli sám. Složil tedy bez vyzvání svou mohutnou postavu do křesla naproti němu. „Je zajímavé, jak rychle si člověk zvykne na své postavení a začne se chovat jako sluha. Ted' je to skoro moje druhá přirozenost.“

„To věřím,“ odpověděl Nicholas a s odporem se odvrátil. Při pouhém pomyslení na to, že by musel vstoupit do nějakého domu přes sklepní dvorek, mu běhal mráz po těle. „Ještě tě neopustilo první okouzlení z té pošetilé hry na poníženého čeledína?“

Benedict neskrýval své city. Zatvářil se tak kysele, že okamžitě bylo všechno jasné. „Naopak. Mám toho plné zuby!“

Nicholas propukl v triumfální smích. „Věděl jsem, že je to jen otázka času, kdy ztratíš zájem o rozkošnou Sophii a obrátíš svoji pozornost jiným směrem. Kdo je ta žabka, co se ti líbí teď?“

Není to zrovna příliš lichotivé svědectví o mé stálosti, pomyslel si Benedict, ale nemohl se na bratra zlobit, že má o něm tak nízké mínění. Upřímně si musel přiznat, že v Nicholasově věku byl sám

známý jako nezodpovědný frajírek, který nedokázal být žádné ženě příliš dlouho věrný.

Nejistě se usmál a podíval se směrem k bratrovi. „Když jsem se rozhodl pro tuto ostudnou nerozvážnost... ano, řekl jsem *ostudnou*, bratře,“ zdůraznil, když se na Nicholasově tváři objevil překvapený výraz, „měl jsem k tomu čistě sobecké důvody. Přál jsem si lépe poznat Sophii Cleevovou, než se s ní spojím do nějakého trvalého svazku. I když se to stydím přiznat, je pravda, že v minulosti jsem se často nechal okouzlit hezkou tváří, a vím velmi dobře, že milostné blouznění je oheň, který na nějaký čas vzplane, ale zřídka kdy přetrvá.“

„A za ten krátký čas, co pracuješ v yardleyovských stájích, už ten oheň touhy stačil úplně vyhasnout?“ pobízel ho Nicholas, když se Benedict odmlčel a s neproniknutelným výrazem ve tváři upřel pohled na prázdný krb.

„Ne, vůbec ne. Plane ještě víc než dosud... Ale to, co cítím k dceři hraběte z Yardley, nemá nic společného s blouzněním.“

Zvedl oči a setkal se s bratrovým pohledem plným neskrývaného zájmu.

„Miluju ji,“ přiznal otevřeně hlasem, jenž zněl naprosto upřímně, i když nebyl podbarven žádnými emocemi. „I kdybych šel kraj světa, nemyslím si, že bych našel ženu, která by se ke mně hodila líp. Můžu děkovat Prozřetelnosti, že se naše cesty toho rána na Bond Street zkřížily.“

Benedict nepotřeboval, aby mu to někdo schválil. Byl přesvědčen, že volba vévodkyně je jen jeho osobní záležitostí, do které nikomu nic není. Přesto pocítil rozmrzelost, když zahlédl, jak přes chlapecké rysy jeho sourozence přelétl výraz určitých obav.

„Zdá se, že s mým výběrem tak docela nesouhlasíš.“

„Ale ne, není to úplně tak,“ ujišťoval ho rychle Nicholas, jenž okamžitě zaslechl mrazivý tón v bratrově hlubokém hlasu. „Mně se Sophia líbí. Je to báječná holka – jedna z nejlepších. Celé ty týdny, co ji znám, jsem ji ani jednou neslyšel vyslovit jediné zlé slovo o některé jiné mladé dámě, která jako ona přijela poprvé do Londýna. Navíc s ní může chlap mluvit o všem možném,“ pokračoval, teď už úplně zabrán do tématu, „a nemusí si pořád dávat pozor na to, co říká. Umí ocenit

dobrý vtip a není jí zapotřebí nic vysvětlovat. Což se zdaleka nedá říct o většině těch drahoušků, co obšťastňují město tuto plesovou sezonu.“

Bylo to vysoké ocenění, Benedict si však všiml, že z bratrových mladých očí stále nevymizel ten znepokojený výraz. „I tak máš ještě stále nějaké výhrady, proč by z ní nebyla dobrá vévodkyně?“ poznamenal. Až podivně přesně uhodl bratrovy myšlenky a Nicholas se to ani nesnažil popřít.

„Vůbec nepřipomíná naši drahou, zemřelou maminku, nemyslíš?“

Jejich matka byla od kolébky vychovávána tak, aby se nikdy nesnížila k sebemenšímu projevu svých citů. Byla to chladná, nepřístupná žena. Benedict si nevzpomínal, že by někdy, třeba v dětství, slyšel od své matky teplé slovo nebo zažil pohlázení. Proto nikoho příliš nepřekvapilo, že jejich otec často hledal potřebnou útěchu jinde. Ani Benedict mu nedokázal vyčítat jeho časté spády.

„Ne, díkybohu ne!“ odpověděl procítěně.

„Máš pravdu, byla chladná jako ledová kra,“ musel připustit Nicholas. „Nemůžeš však popřít, Bene, že znala své povinnosti. Asi nebyla moc oblíbená, ani ve své rodině, ale vsadím se, že nikdy od nikoho neslyšel, že se chová způsobem, který by vrhal nějaký stín na jméno Risely. Tím nechci říct, že by se milá malá Sophia záměrně chovala jinak než důstojně,“ dodal rychle v obavách, že se špatně vyjádřil. „Je to taky hraběcí dcera a ví moc dobře, jak se má chovat. Potíž je však, bráško, v tom, že ne vždycky se jí to povede a že často říká věci, které se prostě neříkají.“

Benedict se nesnažil bránit svoji budoucí vévodkyni. Nemohl, protože jeho bratr měl pravdu. „Já bych byl ten poslední, kdo by popíral, že Sophia nemá žádné chyby. Ano,“ souhlasil, „občas dovede jednat impulzivně a bezmyšlenkovitě. Občas spáchá i něco, co by se dalo nazvat výtržností,“ dodal, když si vzpomněl na drobnou příhodu s jistým bezohledným baronetem. „A je pravda, že ne vždycky si předem rozmyslí, co říká.“

Tohle byly podle něho drobné kazy na jinak okouzlující osobnosti, proto se jimi příliš dlouho nezabýval. „Nezapomínej však, že je ještě velmi mladá, není jí ani jednadvacet a svým způsobem je ještě stále rozmazlovaným miláčkem bezmezného milujícího otce. Ale myslím si,

že se pomalu osvobozuje z posledních rodičovských pout a že se pomalu ale jistě stává samostatnou ženou.“

Na chvíli se odmlčel a prohlížel si plnou karafu postavenou lákavě na dosah ruky na blízském stolku. Usoudil, že jeho odporně zapomnětlivý hostitel si nejspíš opět nevzpomene na své povinnosti, a rozhodl se posloužit si sám. Nalil si pořádnou dávku brandy. Byla to jeho první sklenice brandy po dlouhých dnech.

„V posledních týdnech jsem se musel hodně uskromňovat,“ podotkl, obrátil do sebe polovinu sklenice a vychutnával chuť tekutiny. „I když musím říct, že mé zdraví tím nijak neutrpělo. Ale jak jsem už jednou řekl, nebudu litovat, až se budu muset vrátit do svého privilegovaného postavení.“

Tohle Nicholas dovedl celkem snadno pochopit a okamžitě dal najevo svůj vřelý souhlas. „No, díkybohu! Pokud jde o mě, čím dřív se vrátíš do své původní podoby, tím budu radši. Všechny tvoje nové obleky už jsou hotové. Čekají na tebe nahoře v prázdné ložnici. Zazvoním na Figginse, aby ti –“

„Nepřišel jsem dnes proto, abych se oblékl jako vévoda,“ přerušil ho Benedict klidným, ale rozhodným hlasem.

„Tak proč jsi k čertu tady?“ Nicholas nedokázal pochopit bratrovy důvody. „Zrovna jsi mi řekl, že Sophia je ideálním ztělesněním všeho, co si přeješ od své příští ženy. Je mi jasné, že jsi do té záby zamilovaný až po uši, tak proč chceš pokračovat v tomto podvodu?“

Po chvílce ticha se Benedict ozval: „Protože si myslím, že je reálná možnost, že když příliš brzy odhalím svoji totožnost, tak Sophii ztratím.“

Čelo mu zbrázdily hluboké vrásky. Byly jasným důkazem toho, že se trápí. „Mám dost zkušeností s něžným pohlavím, Nicku, aby mi bylo jasné, že Sophii Cleevové nejsem lhostejný. Nejsem si však v této chvíli zcela jistý, jestli je její úcta ke mně natolik silná, aby ji nezviklalo poznání, že muž, kterého má den ode dne radši, je jen nafoukaný svůdce, který měl v posledních týdnech ke svému podivnému jednání jen sobecké důvody.“

Malinko se usmál nad ohromeným výrazem ve tváři svého bratra a hodil do sebe zbytek brandy. Pak si opět naplnil sklenici z pomalu se vyprazdňující karafy u svého lokte. Nepochyboval ani na chvíli, že

Nicholasovo ohromení pramení z neschopnosti uvěřit, že by nějakou ženu při smyslech třeba jen na chvílku mohlo napadnout, že odmítne sňatek s hlavou šlechtické rodiny Riselyů. Většina by to nejspíš neudělala, jenže Sophia Cleevová patřila k tomu vzácnému druhu, jejíž lásku a oddanost si nebylo možné koupit.

„Víš, před několika týdny,“ pokračoval zamyšleně, „když se ti Sophia svěřila, že obecně dává přednost společnosti sloužících, neříkala to jen z nějaké lehkovážnosti,“ poznamenal. Pokoušel se to Nicholasovi vysvětlit. „Opravdu cítí značné opovržení k většině lidí ze svých společenských vrstev, zvláště k těm, kteří křiklavě zneužívají svého privilegovaného postavení na úkor méně šťastných lidských bytostí. A já jí nemůžu tyto postoje vyčítat,“ pokračoval a hlavou mu prolétla jména jako Crawley a Sywell a další podobné odpudivé postavy. „Na druhou stranu se ptám sám sebe, proč bych já měl být něco lepšího než ti, jimiž tak pohrdá. Copak jsem nelhal a nepodváděl, abych využil těch méně šťastných ke svým nízkým sobeckým cílům?“ Jeho náhlý smích nezněl vůbec vesele. „Mám oprávněné obavy, že Benedict Risely, sedmý vévoda ze Sharnbrooku, by se pro svoji nebetyčnou sobeckost a nestydatou ješitnost ocitl u naší milé Sophie na předních příčkách seznamu opovrženíhodných šlechticů tohoto království.“

Pokusil se spláchnout trpkou pachut' v ústech dalším lokem jantarové žluté tekutiny, ale bez úspěchu.

„V posledních týdnech bylo mým hlavním cílem zjistit, jestli by byla hezká dcera hraběte z Yardley pro mne vhodnou ženou. Jaksi mě nikdy nenapadlo přemýšlet o tom, jestli bych já byl vhodným mužem pro ni! Nedá se čekat, že by si nevšímla tak obrovské dávky arogance z mojí strany. Nebo skutečnosti, že jsem jí od prvního okamžiku, kdy jsme se potkali, neustále lhal.“

Věčně optimistický Nicholas ho začal konejšit. Připomněl mu, že Sophia snad nedělá hned z komára velblouda a že mu určitě odpustí a na všechno zapomene, až jí věci vysvětlí. Benedict si však nebyl tak jistý.

„Možná,“ připustil po dlouhém zvažování. „Hodně bude záležet na tom, jestli si vyberu vhodný okamžik k doznání. Měl jsem už několik příležitostí, abych se jí svěřil, ale neudělal jsem to. Sophia je snad

mladá, ale určitě není hloupá. Jsem skoro na sto procent přesvědčený, že od začátku ví, že nejsem tak docela tím, za koho se vydávám.“

„Myslíš, že tuší, že jsi Sharnbrook?“

Přes všechny své problémy se nad tím Benedikt musel usmát. „Ne, to zcela určitě netuší.“

Myslím si, že má silné podezření, že bych mohl být levobočkem nějakého šlechtice.“

Nicholas se málem udusil brandy. „Panebože!“ zamumlal tiše, k velkému pobavení svého bratra. Na víc se nezmohl.

„Jo, občas je to docela zábavné,“ připustil Benedict, pak mu však zmizel z tváře zamyšlený úsměv a opět promluvil vážně. „Čas teď už nepracuje pro mě. Nejhorší, co by mě mohlo potkat, by bylo, kdyby se Sophia dozvěděla moji skutečnou totožnost od někoho jiného. Naneštěstí je na mě v těchto dnech obrácena nechtěná pozornost.“

Nemusel to dál vysvětlovat. „Takže už jsi slyšel, co o tobě a o ní roznášejí klepny?“

„Ano, slyšel jsem to. Ty klepy samy o sobě mě příliš nevzrušují, Nicku, jako spíš skutečnost, že teď si mě lidi pozorněji prohlížejí. Dříve nebo později mě někdo pozná.“

Nicholas přikývl. Aspoň jednou s ním plně souhlasil. „Tuhle jsem viděl tvého starého přítele Carstairse, jak jel ve svém dvoukolovém kočáru kolem Piccadilly. A vím taky, že Halstead a Melcham jsou už určitě ve městě.“

Nebylo pochyb, že dříve nebo později se objeví ve městě i některý z jeho nejbližších přátel. Benedict tiše zaklel. „Jestli mě zahlédne některý z těch starých zvrhlíků, jsem hotový. Mimochodem, naše sestra už taky dorazila do Londýna?“

„Ne, a nejspíš ani nepřijede. Když tak jen na pár dní. Už jsem ti, myslím, říkal, že naše drahá Constance život ve městě nesnáší.“ Nicholas chvíli přemýšlel o překvapivé lásce jejich sestry k venkovu, pak se opět soustředil na přítomnost. Benedict seděl ponořený do svého vlastního světa a spokojeně v něm setrval ještě několik minut. Pak se s bratrem rozloučil.

Když se dveře za návštěvníkem zavřely, Nicholas mlčky upřel pohled na prázdné křeslo, v němž bylo ještě stále vidět otisk bratrovy

svalnaté postavy. Přemýšlel o tom, proč ho vlastně poctil svou neočekávanou návštěvou.

Snad si potřeboval jen s někým promluvit, uvažoval, podělit se o své naděje a obavy z budoucnosti. Jeho velký bratr si určitě nepřišel pro souhlas se svým výběrem vévodkyně. To bylo docela jisté! Benedict si umanul, že chce jenom Sophii Cleevovou, a Nicholas nepochyboval o tom, že jeho bratrovi bude naprosto lhostejné, když s tím některý člen jeho rodiny nebude souhlasit. Ne, uzavřel v duchu. Zdá se, že v této chvíli Benedicta znepokojuje spíš představa, že ho Sophia nebude chtít. Jsou jeho obavy opodstatněné?

Zná dceru hraběte mnohem déle než jeho bratr, musí si však přiznat, že ve skutečnosti o ní téměř nic neví. Mnohokrát spolu tancovali a občas si i sdělili své názory na poslední společenské novinky, ale ani jednou, pokud si pamatuje, neměli žádný skutečně vážný rozhovor.

Krásné naivky nikdy nebyly podle Benedictovy vkusu, připomněl si Nicholas, ale nevyhledával ani modré punčochy. Z toho lze předpokládat, že krásná Sophia je něco mezi těmi dvěma krajnostmi.

Natáhl ruku po hromadě kartiček se zlatou ořízkou a začal si se zájmem prohlížet pozvánky na večer. Je možné, že jeho příští švagrová se některého z těchto velice elegantních večírů k ní zúčastní. Třeba se mu povede dohnat ji k důvěrnějšímu rozhovoru a přijít na to, co je na ní tak zajímavého, že si získala pozornost tak zkušeného muže, jakým je Benedict. A možná se mu povede zjistit dokonce i to, jestli má bratr skutečně nějaký důvod k obavám, že by dcera hraběte odmítla nabídku stát se příští vévodkyní ze Sharnbrooku. Pochybuje však, že bude moci být nějak nápomocen a něco na tom změnit, jestli se potvrdí, že je to pravda. Ale člověk nikdy neví.

V půvabně vyzdobeném salonu nebylo snad víc než sto hostů. Je to jen malá, bezvýznamná událost ve srovnání s některými obrovskými plesy, které se konají toho večera, napadlo Sophii. Kroužila místností a bezmyšlenkovitě prováděla potřebné taneční kroky.

Zpočátku byla nadšena, když se dozvěděla, že matka přijala pozvání lady Carlisleové na tento malý, neformální večírek. Byla šťastná ještě i v okamžiku, když se dozvěděla, že je bude doprovázet

sám hrabě. Až do té chvíle, než si uvědomila, že její otec se tak nerozhodl proto, že by opět zatoužil po společnosti, ale čistě z umíněné potřeby sledovat svoji dceru.

Dráždilo ji to, přesto se neubránila úsměvu. Nedalo jí žádnou námahu prohlédnout otcův drobný trik. Jak to, že se jí podobně nedaří přijít i na jiné věci, kupříkladu na to, že se v posledních dnech stala terčem zlomyslných pomluv? ptala se v duchu. I když vysvětlení je docela jednoduché. V Benově společnosti je tak upoutaná vším, co říká, že ničemu jinému nevěnuje pozornost. Na rozdíl od dnešního večírku. Teď například se jen těžko nutí, aby naslouchala svému partnerovi, takže ví velice dobře, co se děje kolem. Ani pozdní příchod jednoho hosta neunikl její pozornosti.

Co přimělo právě lorda Nicholase Riselyho, aby přišel na tak prostý večírek, jako je tenhle? divila se. Byla ráda, že se má v duchu čím zabývat. I když Nicholas nebyl považován za nejbohatší úlovek na sňatkovém trhu, patřil mezi nejlepší partie, a byl tudíž zván všude. Bylo ho možné potkat na nejvelkolepějších událostech. Dnes večer se jich konalo několik, proč se tedy rozhodl poctit svojí přítomností právě tuto jednoduchou sešlost?

Vzbudilo to její zvědavost. Navíc byla ráda, že má aspoň něco, čím se může v mysli zaobírat. Sledovala jeho příchod do místnosti. Viděla, jak přijal od číšníka sklenici se šampaňským a pak se porozhlédl, jako kdyby hledal nějakou konkrétní osobu. Jejich oči se střetly, zvedl sklenici na pozdrav, pak procházel mezi lidmi, občas se zastavil u některého hosta a prohodil s ním pár slov.

Možná to byla jenom její představa, ale připadalo jí, jako kdyby se nechtěl s nikým příliš zdržovat a záměrně mířil do rohu místnosti, kde stála její matka uprostřed živě debatující skupinky.

Sophia neztrácela čas, a jakmile skončil tanec, rychle se připojila k matce. Hraběnka se zrovna zdvořile tázala Nicholase, jestli je nějaká pravděpodobnost, že ještě během letošní plesové sezony uvidí ve městě vévodu ze Sharnbrookku.

„Ne, jestli má ten pán kapku rozumu,“ uklouzlo Sophii. Cítila, jak se na ni upřel pár vnímavých mužských očí.

„Proč si myslíte, že by to byla hloupost, kdyby můj bratr navštívil město?“

Podezírala ho, že to ví stejně dobře jako ona, ale vyhověla mu. „Protože by chudák neměl chvíli klidu,“ odpověděla. „Seběhly by se kolem něho všechny matky vdavekchtivých dcer a vnucovaly by mu svoje ratolesti.“

Hraběnčiny oči se zablýskly stejně vesele jako oči její dcery. „Myslím, že ne všechny matky.“

„Možná že ne všechny,“ souhlasila Sophia a s uznáním se podívala na vlastní matku. „Ale určitě většina.“

Nicholas přejížděl zkoumavým pohledem z matky na dceru. „Ujist’uji vás, že můj bratr není žádný zbabělec. A taky je zvyklý na to, že vyvolává značnou pozornost, vítanou nebo i nevítanou. Určitě se ukáže ve městě, až to bude považovat za potřebné.“

Sophia si s matkou vyměnila pohled. Hraběnka se ozvala: „Správně jsem z vašich slov vyvodila, že vévoda se konečně vrátil do vlasti a že už jste měl to štěstí ho po dlouhém odloučení spatřit?“

Z výrazu lorda Nicholase bylo zřejmé, že se zlobí sám na sebe, že vyzradil příliš mnoho, ale nesnažil se hloupě popírat novinku, kterou nechtěně odhalil. „Ano, madam, setkal jsem se s ním,“ přiznal. „Zrovna dnes mě navštívil. Nicméně si zatím nepřeje, aby se jeho příchod stal všeobecně známou věcí. Chce mít nějaký čas, aby si... aby si zvykl na svou novou roli v životě.“

„To je docela pochopitelné,“ odpověděla hraběnka. Po jejím boku se v té chvíli objevil nějaký dobrý známý a odlákal její pozornost. Zůstalo tudíž na Sophii, aby jeho lordstvo ujistila, že ani ona, ani její matka nemají sklon šířit klevěty, takže od nich se nikdo nedozví, že vévoda už přijel.

„To se mi opravdu ulevilo,“ odpověděl Nicholas a jeho slova zněla upřímně. „Benedict potřebuje nějaký čas, aby si zvykl.“ Odmlčel se a dopil obsah své sklenice. „Po pěti letech v Západní Indii se vrátil jako úplně jiný člověk.“

„V jakém smyslu?“ zeptala se Sophia spíš ze zdvořilosti než ze skutečného zájmu.

„Ve všem,“ překvapil ji svou odpovědí. „Než odjel z Anglie, byl považován za arbitra módy.“ Krátce se zasmál. „Člověk by tomu nevěřil, když se na něho podívá dnes. A nezáleží mu ani na pohodlí.“

Věřila byste, že první den v Londýně si šel prohlédnout chudinskou čtvrt’?“

Tohle už Sophii zaujalo. „Proč to probůh udělal?“

Nicholas pokrčil rameny. „Snad ze zvědavosti, řekl bych. Byl naprosto zděšen tím, co tam viděl. Prý naši otroci na plantážích žijí v mnohem lepších podmínkách, než tihle ubožáci ve východní části města.“

„Aha,“ odpověděla tiše Sophia a v jejím hlase se ozval silně nesouhlasný tón. „Zapomněla jsem, že máte plantáže.“

„Neměli bychom žádné, kdyby o tom rozhodoval Benedict,“ prozradilo jí jeho lordstvo a okamžitě zaznamenalo změnu v jejím výrazu. „Můj bratr je přesvědčený, že žádný člověk nemůže vlastnit jinou lidskou bytost. V tu chvíli by své otroky propustil, má však obavy z důsledků podobného činu. Sedí tam na sudě prachu. Kdyby propustil své otroky, určitě by to vyvolalo velké nepokoje na ostatních plantážích, a to si Benedict nepřeje. Je horlivým stoupencem abolicionistů. Podle něho je jen otázkou času, kdy nelidská praxe otrokářství skončí.“

Sophia sdílela naději Nicholasova šlechtetného bratra. Zároveň si vzpomněla, co jí nedávno řekl její podkoní. „Příliš tvrdě soudíte svoji vlastní třídu, mylady. V každém společenském postavení najdete dobré i špatné lidi. Musíte otevřít oči a uši, pak na to sama přijdete.“ Měl jako obvykle pravdu.

„Moc ráda bych poznala vašeho bratra, lorde Nicholasi. Zdá se mi, že máme mnoho podobných názorů.“

Po chvilce ticha se Nicholas ozval. „Snad by to nebylo těžké zařídit.“

Měla pocit, že jeho lordstvo se z nějakých důvodů, jež znal jen on sám, rozhodlo setrvat v její společnosti, proto se rozhodla využít příležitosti, aby mu poděkovala, že tak galantně vystoupil na její obranu a pokusil se zarazit hloupé kleветy, které se o ní začaly šířit. „To už je tedy opravdu hrozné, když člověk nemůže ani promluvit na svého podkoního, aby nějáci primitivové nezačali hned trousit hloupé pomluvy.“

„Nic si z toho nedělejte, moje milá. Nestojí to za řeč. Už si ani přesně nevzpomínám, co a komu jsem řekl, ale vím jistě, že jsem umlčel několik jedovatých jazyků.“

„Dostala jsem spolehlivé informace. Jsem vám za to vděčná,“ odpověděla a opět změnila téma hovoru. Sdělila mu, jak ji překvapilo, když ho před chvílí viděla vstoupit do místnosti.

Chvilí byl na rozpacích. „Proč by to mělo být tak divné? Nebo si myslíte, že se považuju za příliš důležitou osobu, abych se ukazoval na tak malém večírku?“

Sophia mírně naklonila hlavu, jako kdyby o jeho slovech uvažovala. „Co teď?“ řekla. „Mám odpovědět upřímně, nebo zdvořile?“

Ozval se jeho hlasitý, uznaný smích a několik očí se podívalo jejich směrem. „Tak je to tedy!“ zvolal poněkud záhadně. „Teď už chápu a upřímně s tím souhlasím. Hodíte se moc dobře, je to pravda. Teď už nepochybuju.“ Pak jako kdyby se opět dal dohromady, rychle změnil téma hovoru. Zeptal se, jestli se jí její první plesová sezona v Londýně líbí.

„Abych řekla pravdu, lorde Risely, v posledních dnech už ani ne,“ svěřila se mu a koutkem oka zahlédla, jak z karetní místnosti vyšel její otec. „Občas mě dokonce napadá, jestli by nebylo lepší vrátit se do Northamptonshiru dřív, než skončí,“ přiznala se a nevšimla si velice zneklidněného výrazu, jenž se na krátký nestřežený okamžik mihl půvabnou tvář jeho lordstva.

DESÁTÁ KAPITOLA

Hraběnka zvedla hlavu a podívala se oknem salonu ven. Její dcera se zrovna vracela domů. Neozvalo se však žádné energické bouchnutí dveřmi. Za těchto okolností to nepovažovala za dobré znamení. Obvykle neobhajovala dětinské projevy dceřina temperamentu, měla však pocit, že její dceři by nyní prospělo, kdyby ventilovala své napětí, které v ní něco, nebo ještě lépe někdo vyvolává. Ten někdo, to je osoba odpovědná za nepříjemnou atmosféru, která v poslední době vládne u nich doma!

Zaměřila svoji pozornost zpět na šití a bezmyšlenkovitě vzala do prstů jehlu. V myšlenkách se však opět vrátila, tak jako nejčastěji v posledních dnech, k přemítání o neobvyklém chování jejího manžela. Možná je to podivné, přesto má stále větší pocit, že se vdala za nějakého cizince. Ten laskavý a ohleduplný muž, klik ho znala víc než dvacet let, kamsi zmizel a vystřídal ho jakýsi nevrlý protiva, jemuž zřejmě jeho nepříjemné chování dělá dobře.

Neubránila se trpkému úsměvu při vzpomínce, jakou měla radost, když hrabě před několika dny neočekávaně oznámil svůj úmysl zúčastnit se neformálního večírku lady Carlisleové. Jak se ukázalo později, její radost nebyla namístě. Myslela si, že se manžel konečně začíná zotavovat ze svých depresí a že se opět chce těšit z mnoha radostí, jež skýtá život v hlavním městě. Ještě dobře, že si nedělala zbytečné iluze příliš dlouho. Než odešli z večírku, už věděla, že zná přesný důvod, proč její manžel vlastně ukončil období svého dobrovolného odloučení. Rozhodl se udělat všechno pro to, aby se jeho dcera vrátila na konci sezony do Northamptonshiru zasnoubená! A pokud se nemýlí, její dcera jeho úmysl prohlédla taky.

Chudák Sophia! Paní hraběnka pocítila nával něhy. To drahé dítě má určitě pocit, že její život už dávno není její. Její otec musí vědět o všem, kde je, kterou denní dobu a s kým. Nejhorší jsou pochopitelně večery, kdy se nijak neskrývá s tím, že ji pečlivě sleduje. Okamžitě si ji podal, když s nějakým džentlmenem, kterého nepovažoval za hodného pozornosti, promluvila víc než jednou. A běda tomu

ubohému dítěti, jestli se nechce věnovat džentlmenovi, kterého on považuje za vhodného!

Paní hraběnka mohla jen mlčky tleskat dceři, jak se dokáže ovládat. Sophia měla v poslední době nejeden důvod vzbouřit se proti otcovu neodůvodněnému, až výstřednímu chování. Je to zvláštní, říkala si v duchu hraběnka, když o celé věci chvíli uvažovala. Sophia měla odjakživa velice bouřlivý temperament. Už jako dítě se dokázala vztekat kvůli maličkostem a nikdy se nebála říct, co měla zrovna na jazyku. Přesto v otcově přítomnosti její dcera ani jednou neztratila sebeovládání a chová se pokaždé nanejvýš příkladně, připomněla si hraběnka.

Potřásla hlavou. Jak to, že jí to tak dlouho trvalo, než si všimla těchto sotva znatelných, přesto významných změn, které se odehrály v dceřině povaze od jejich příchodu do města? Nenamlouvala si, že Sophia změnila své chování díky jejímu vlivu. Přesto je jisté, že někde je někdo, kdo má na dívku nanejvýš blahodárný účinek a kdo je odpovědný za to, že se mění z občas nezvládnutelného a zbrklého dítěte v rozváznou a vlídnou mladou ženu. Kdo by to tak jen mohl být? uvažovala zamyšleně.

V té chvíli se otevřely dveře a do salonu vstoupil předmět jejího tichého uznání. Sophia se převlékla do jednoduchých mušelínových šatů, a i když nezářila přímo štěstím, vypadala docela spokojeně. Posadila se na pohovku k matce.

„Mělas hezkou jízdu?“ zeptala se jí hraběnka a překvapeně zaznamenala, jak k ní dcera vyslala pohled plný hrané hrůzy.

„Jestli chceš slyšet pravdu, mami, tak ne. 1' rappova společnost mě nijak zvlášť netěší, abych byla upřímná. Připadá mi, že čím je starší, tím toho míň namluví. Taky je možné,“ dodala, protože její laskavé srdce jí nedovolilo, aby byla k věrnému sluhovi nespravedlivá, „že on se nemění, jen já jsem si v poslední době zvykla na mnohem živějšího společníka.“

„Předpokládám, že tím míníš Clemova nástupce.“ Paní hraběnka byla soustředěna na své vyšívání, proto nepostřehla, jak dceřinou jemnou tvář přelétl mírně zneklidněný výraz. „Nikdy sis na něho nestěžovala, proto si myslím, že s ním jsi spokojená?“

„Nenašla jsem na něm jedinou chybičku.“

„To ráda slyším. Měla jsem určité pochybnosti, jestli najdeš někoho, koho by sis oblíbila aspoň z poloviny tak jako Clema.“

„Ale ano, mami, určitě jsem si ho... oblíbila. Moc jsem si Bena oblíbila.“

Paní hraběnka zaznamenala její krátké zaváhání, rozhodla se ho však nechat bez poznámky. „Ani si nevzpomínám, že bych s ním někdy promluvila,“ poznamenala pouze. „Jen občas jsem ho zahlédla, když ho zavolali, aby řídil městský kočár. Myslíš, že je u nás spokojený? Nebude si podle tebe hledat po sezoně místo někde jinde? Život na venkově není každému po chuti. Možná by radši zůstal ve městě.“

Nepřicházela žádná odpověď, proto zvedla oči a okamžitě zaznamenala, že dcera, jinak vždycky zdravě zrůžovělá ve tváři, náhle zbledla. „Co se děje, miláčku? Cítíš se dobře? Vypadáš, jako kdybys dostala nějakou těžkou ránu.“

Záporná odpověď a smích nezněly přirozeně. Dokonce i Sophia cítila, jak jsou falešné. Skutečně měla pocit, jako kdyby dostala ránu do žaludku. Poprvé v životě podlehla panickému strachu. Jestli se jí při pouhé představě, že Ben by si mohl vzít do hlavy, že odejde někam jinam, dělá fyzicky špatně, jaké by to bylo, kdyby to skutečně udělal?

Cítila na sobě matčin zkoumavý pohled.

Oočila tvář a zadívala se do okna. Výraz její tváře však prozrazoval něco, co si zatím nebyla ochotna přiznat ani sama sobě.

„Můj ty bože!“ zvolala. Ulevilo se jí, že najednou má rozumný důvod změnit téma.

Lord Nicholas Risely je na náměstí... A určitě míří sem. To jsem zvídavá, proč nás asi poctil svojí návštěvou?“

Přesně to napadlo i hraběnkou, i když se ovládla a nedala najevo své překvapení. Za chvíličku již lokaj přiváděl do prosluněného předního salonu půvabně lehkomyšlného mladého lorda. I když se nikdy neopomněl zastavit u Sophie, když se náhodou večer zúčastnili stejného večírku, paní hraběnka v něm neviděla možného uchazeče o dceřinu ruku. Proto nyní měla vážné pochybnosti, že by ho k neočekávané návštěvě vedlo přání, aby ho považovali za možnou partii.

„To je příjemné překvapení, lorde Nicholasi,“ přivítala ho a pak mu nabídla místo. „Myslím, že od toho večírku u lady Carlisleové jsme na sebe ještě neměli štěstí?“

„Ne, madam. Několik dní jsem byl mimo město. Navštívil jsem jednoho svého dobrého přítele, Tobyho Aldermana. Teď se zrovna... rozhodl pro život na venkově, dalo by se říct.“

„Chcete nám sdělit, že je švorcový,“ vložila se do hovoru Sophia, čímž na sebe prozradila, že i když se už dokáže chovat důstojně, ještě j stále si sem tam, když ji to popadne, nedovede odpustit nějakou dětinskou poznámku. „Jednou jsem ho potkala, když jsme poprvé přijeli do města. Jestli si dobře vzpomínám, musel kvůli rostoucím dluhům velmi brzy odjet z Londýna.“

„To je stručně a výstižně řečeno, mylady! Celé noci hraje a lord Alderman už odmítá platit za vnuka dluhy, dokud nedokáže, že je ochoten se polepšit. Kvůli tomu musí zůstat na venkově a starat se o statky, zatímco zbytek rodiny je na dlouhé návštěvě ve Skotsku. Odvážuju se prozradit, že občas prchne do města, jen aby vypadl na chvíli z té venkovské nudy. Jistě chápete.“

„Než mi prozradíte další z tajemství svého přítele, asi bych vám měla připomenout, že dědeček mladého pana Aldermana je shodou okolností blízkým přítelem mého manžela,“ varovala ho hraběnka, jež se snažila při bezelstných odhaleních mladého lorda zachovat vážnou tvář. „Jsem si jistá, že víte, že ani já, ani moje dcera nešíříme dál, co nám přátelé důvěrně sdělí, ale jsme jenom lidé a občas nám může uniknout něco z toho, co jsme se dozvěděly.“

„Nedělejte si obavy, madam,“ odpověděl Nicholas a jen mávl štíhlou rukou. „Společnost má zrovna mnohem zajímavější témata na drbání. Například nekončící ságu lady C. a jejího přítele básníka a všechny ty dohady kolem Zvrhlého markýze. Nikoho nezajímali smutné příhody nějakého nešťastného Tobyho.“

„Něco jsem o té knížce slyšela,“ přiznala se Sophia a vzpomněla si na něco zábavného, co jí předešlého večera prozradila její přítelkyně Robina. „Říká se, že některé postavy si půjčil ze skutečného života.“

Stálo ji to téměř nadlidské úsilí, ale podařilo se jí udržet jazyk za zuby a neprozradit matce, že všichni se domnívají, že jejímu drahému Hugovi se dostalo té cti, aby vystupoval v knize jako jedna z hlavních

postav, a že jízlivé pero autora ho nijak nešetřilo. „Nevím, jestli je to pravda, ale říká se i to, že záporná postava díla je založena na našem tak, ach tak okouzlujícím sousedovi,“ dodala.

Paní hraběnka projevila víc než jen náznak zájmu. „Sywellovi...? Skutečně...? Název knihy ho nepochybně víc než dobře vystihuje.“

„Všeobecně se usuzuje, že je to on,“ potvrdil Nicholas. „Nevzpomínám si, že bych toho chlápka osobně potkal. Prý je to samotářský podivín, aspoň jsem to slyšel. I tak si myslím,“ pokrčil rameny, „že život na venkově se obecně přeceňuje. Když někdo tráví příliš mnoho času tím, že sleduje, jak roste tráva, není divu, že to na něho má časem špatný účinek. Stačí se podívat na moji sestru, aby to člověk pochopil. Od té doby, co ukázala městu záda, se chová taky velmi podivně.“

„To mi připomnělo, proč jsem vlastně dnes přišel,“ pokračoval, když jeho posluchačky celkem úspěšně potlačily úsměv. „Moje sestra bydlí necelých deset mil od sídla Tobyho Aldermana. Proto jsem si řekl, že ji radši navštívím, jinak by mi to nikdy neodpustila, kdyby se dozvěděla, že jsem byl tak blízko a ani jsem se nenamáhal se na ni podívat. No a při té návštěvě mi připomněla, že v pátek má naše teta Tabatha narozeniny a že jsem neprozřetelně přislíbil, že přijedu jako zástupce rodiny. Constance tam totiž letos nemůže jet, jelikož bude tou dobou zrovna v Bathu.“

Jenže já jsem na ty zatracené narozeniny zapomněl jako na smrt. Navíc jsem neprozřetelně slíbil, že s sebou přivedu nějaké přátele, kteří tam přenocují a společně s námi budou oslavovat. Od návratu do města nedělám nic líného, než si lámu hlavu nad tím, koho bych mohl pozvat.“

Upřel nadějný pohled na Sophii. „Napadlo mě, jestli byste se nemohla připojit k malé skupince, která si se mnou vyjede z města?“

Hraběnka byla neočekávanou nabídkou lorda Riselyho překvapena, ale vůbec se necítila uražena, že ji do pozvání nezahrnul. Za obvyklých okolností by ovšem nedovolila, aby její dcera odjela z hlavního města uprostřed sezony a zůstala na noc u ženy, kterou prakticky nezná, ale vzhledem k napjaté atmosféře, jaká v poslední době panovala v jejich domácnosti, nezamítla ten nápad okamžitě.

Sophii udělá jenom dobře, když na chvíli unikne dohledu svého otce, rozhodla se a vřele se usmála na svého hosta.

„Jistě si domyslíte, že pozvání je pro nás obě velkým překvapením, lordo Risely,“ řekla a Sophia mlčky naslouchala jejímu zdvořilému zamítnutí. „Proto jistě pochopíte, že potřebujeme čas, než si celou věc promyslíme. Hned zkraje bych však ráda upozornila na to, že bych Sophii nikdy nedovolila odjet k vaší tetičce bez gardedámy.“

„Zajisté,“ souhlasilo jeho lordstvo. „Byl jsem ujištěn, že teta mi půjčí svůj kočár a že zajistí, aby všechny mladé dámy, které přijedou, měly celou dobu odpovídající dohled.“

Na tom lady Yardleyová nenacházela žádnou chybu a na oplátku ho ujistila, že ještě toho večera mu pošle do bytu zprávu, jak se rozhodly.

Sophia ohromeně naslouchala. Divila se, že její matka pozvání hned neodmítla, a jen co se jeho lordstvo odporoučelo, okamžitě dala průchod svým pocitům.

„Nezapomnělas, mami, že v pátek je ples u Meechamů? Má to být jedna z největších událostí sezony, nikdo si ji nechce nechat ujít.“

„Ne, nezapomněla jsem na to, drahoušku,“ odpověděla jí matka a opět obrátila pozornost k vyšívání. „Ale jestli si tam tolik přeješ jít, tak budeš muset odmítnout to pozvání.“

Sophia vstala a přešla k oknu. Jejich neočekávaný návštěvník zrovna mizel za rohem. „Je podivné,“ jemně se zamračila, „že tebe nepozvali, mami.“

„Na tom není nic divného, drahoušku,“ namítla hraběnka. „Lady Tanatha Riselyová byla vždycky známá tím, že je poněkud výstřední. A pokud mě paměť neklame, její dům je sice pohodlný, ale není příliš velký. Určitě nemůže pozvat mnoho lidí najednou.“

„Znáš se s ní?“

„Trochu, ale neviděla jsem ji už dlouhá léta. Bude jí už sedmdesát a do města přijíždí zřídka.“

Sophii napadla další strašná možnost, proto ten na půl ucha poslouchala matčinu odpověď.

Myslíš, že lord Nicholas na mě připravil nějakou léčku, mami?“ podělila se hned o své obavy. „Možná mě chce představit své rodině. Proto přišel s tímhle nečekaným pozváním.“

„Moc se tě to dotkne, když řeknu, že ne?“ Paní hraběnka se na dceru povzbudivě usmála. „Uklidni se, dítě. Jistě se mu líbíš, ale určitě do tebe není zamilovaný.“

Sophia málem vydechla úlevou a opět si přisedla k matce na pohovku. „V tom případě bych proti tomu neměla nic. Aspoň na jednu noc vypadnout z města. V poslední době je tady dost nedýchatelno. Vzduch na venkově mi určitě udělá dobře.“

„Přesně tak jsem to myslela,“ souhlasila hraběnka. „Takže můžu napsat lordovi Nicholasovi, žes jeho nabídku přijala?“

Počáteční Sophiina reakce na neočekávané pozvání nebyla příliš nadšená, ale když v pátek stála u okna salonu a čekala na kočár lady Tabathové, měla pocit, jako kdyby jí krátký pobyt mimo město seslala sama nebesa.

Čím dál tím hůř se smířovala se změnami v otcově chování a jeho přetrvávající přítomnost na večírcích jí už naháněla hrůzu. Kdykoli se ohlédla, vždy postával někde nablízku, sledoval, slídl, pozoroval, jak reaguje na různé džentlmeny, kteří jí občas věnovali větší pozornost. Jestli čekal, že se jí na tváři objeví nějaký výraz milostného citu, pak čekal marně. I když se vyskytlo několik příjemných mladých mužů, v jejichž společnosti se cítila tak hodinku dvě velice dobře, zatím její cestu nezkřížil žádný džentlmen, s nímž by dovedla spokojeně strávit i zbytek svého života.

A proč mě náhle chce tak rychle provdat? přemítala. Tato otázka jí v posledních dnech často trápila. Dobře si vzpomínala, že v prvních dnech po příjezdu do města bylo hlavní starostí hraběte ochránit ji před lovci věna. Snad ho to trápí i teď... Nemůže se však zbavit pocitu, že od určitého dne v nedávné minulosti hrabě z důvodů, jež zná jenom on sám, přímo prahne po tom, aby ji dostal pod čepec, nebo alespoň zasnoubil, než skončí plesová sezona.

Zakroutila hlavou. Nedokázala pochopit tu náhlou změnu, jaká se udála s hrabětem. Život však nepřináší jenom starosti, připomněla si. Nemůže přece dopustit, aby jí otcovo nepochopitelné chování úplně zkazilo radost, kterou kupodivu ještě stále má ze své první plesové sezony v hlavním městě. Ještě že matka je jí tak spolehlivou oporou. Díkybohu! I za to štěstí, že má vedle sebe přátele, jako je Robina

Percevalová, kterým může důvěřovat... A teď taky Bena, pochopitelně...

Jak jí celý týden chyběl! musela si v duchu přiznat. Alespoň že mohli prohodit pár slov, kdykoli se vrátila do stáje po každodenní jízdě. Ten jeho nádherný, přirozený, široký úsměv, po němž pokaždé následovalo několik povzbudivých slov, jí pokaždé zvedl pokleslou náladu.

Ben byl stále pevně přesvědčen, že otcova melancholie jednoho dne pomine. Třeba má pravdu, člověk nikdy neví, pomyslela si a bezmyšlenkovitě sledovala, jak na náměstí zabočil velice elegantní kočár s dvojspřežím. Ben laky správně odhadl, že pomluvy o bláznivé lásce jedné mladé dámy k jejímu podkonímu rychle pominou, když klevetníci dostanou na přezvykování lepší kousky. V poslední době zaměstnávají jazyky žvanilů a šířitelů pomluv skandální činy lady Caroline Lambové a aféry další vysoce postavené ženské osoby, jejíž jméno je spojováno s královskou rodinou. V posledních několika dnech nezaznamenala Sophia žádné zlomyslné pohledy svým směrem. Možná už bude moci obnovit své každodenní jízdy s Benem, až se vrátí zpátky do města, pomyslela si a pozorovala kočár, který přešel náměstím a pak zastavil před jejich domem.

Z domu vyběhl sluha, aby podržel koním uzdy. Okamžitě poznala vysokou postavu, jež vzápětí seskočila z elegantní ekvipáže. Nálada jí však za chvíli poklesla, když do místnosti vstoupil lord Nicholas a tvářil se nešťastně. „Večírek je odvolán?“ zeptala se. Měla pocit, že kvůli tomu přijíždí.

„Ne, nic takového,“ rychle ji ujišťoval a pokradmu se podíval přes rameno na Cardewa. Lokaj stál jako na stráži u dveří, jako kdyby byl rozhodnutý chránit svoji mladou paní před nepřiměřenou pozorností mladých mužů. „Tetin kočár nedorazil. Měl přijet už před hodinou. Určitě měli nějakou nehodu.“

Sophia chvíli o celé věci přemýšlela a pak navrhla, že pojede v otcově dobře pérovaném cestovním kočáře. Z výrazu, který se objevil na tváři jeho lordstva, však ještě dřív, než to vůbec vyslovil, poznala, že něčemu takovému není nakloněn. „To není zapotřebí. Starý Freddy Fortescue a jeho sestra se dnes vrací pátky na venkov. Jejich babička bydlí, co by kamenem dohodil od sídla mé tety, takže je můžeme

požádat o svezení.“ Letmo se podíval na hodinky. „Snad ještě neodjeli. Jestli si pospíšíme, můžeme je docela snadno dohnat.“

Obrátil se k odchodu, ale narazil na rozměrnou lokajovu postavu. „Domnívám se, že je mojí povinností vám připomenout, mylady,“ poznamenal Cardew důstojně, „že než paní hraběnka odešla, dala mi přísné nařízení, abych vás osobně posadil jedině do kočáru lady Tabathy Riselyové. Do ničeho jiného.“

„Jistě, Cardewe. Ale jak jsi jistě slyšel, kočár Lady Tabathy Riselyové z jakýchsi důvodů nedorazil. Takže prosím nedělej zbytečné potíže a nezdržuj mě. Okamžitě dej odnést mé příruční zavazadlo do kočáru jeho lordstva.“

„Ten váš člověk má v něčem pravdu. Nesmíme zapomenout na to, aby všechno bylo, jak se patří,“ zasáhl Nicholas, čímž si vysloužil od přísného sluhy uznalý pohled. „Všechno bude v pořádku, když se mnou pojedete k Fortescueovým, na tom nebude nic špatného. Potíž by byla jedině v tom, jestli Freddy a jeho sestra už odjeli. Nemůžu se za nimi hnát, když budu mít vedle sebe vás, že?“

Chvíli se zdálo, že o celém problému přemýšlí. „Už to mám! Vezmeme s sebou vašeho podkoního. Nikdo přece nemůže nic namítat, když nás uvidí, jak odjíždíme společně z hlavního města.“

Ben byl přesvědčen, že ho čeká docela poklidné odpoledne. Proto byl poněkud překvapený, když dostal příkaz, aby se okamžitě dostavil k hlavnímu vchodu. Věděl najisto, že hraběte a hraběnkou právě vozí po městě v lehkém městském kočáře jejich věrný Trapp. A Sophia, jak byl důvěryhodně zpraven, bude dnešní odpoledne a večer trávit mimo hlavní město. Proto nečekal, že když zabočí za roh stájí, uvidí zrovna ji, jak jí jistá velice povědomá osoba v dokonale ušitém kabátě lahvově zelené barvy pomáhá nastoupit do kočáru.

Okamžitě zpozorněl. Pokud se dobře pamatuje, jeho bratr nikdy neprojevoval sebemenší zájem zařadit se mezi sportovní nadšence. Pérování a stísněný prostor, to nebyl vůbec Nicholasův styl. Co tedy dělá, ptal se sám sebe, jeho mladší bratr u toho prvotřídního sportovního kočáru se spřežením, který mu evidentně nepatří? Navíc, co dělá ten mladý zvrhlík s budoucí vévodkyní ze Sharnbrooku, když ta drahá dívka měla být už dávno pryč z města a dýchat sladký venkovský

vzduch? divil se. Jeho podezření vzrostlo, když si všiml, jak se Nicholas pečlivě vyhýbá jeho pohledu.

Sophia žádné takové zábrany neměla a vesele se na něho usmála.

„Zavolali jsme tě, Bene, abys mi pomohl,“ oznámila mu, když konečně stál vedle kočáru, a tázavě se na ni díval. „Lord Nicholas a Cardew,“ dodala, zatímco lokaj položil její zavazadlo pod sedadlo, „si myslí, že moje pověst by utrpěla, kdyby mě někdo viděl, jak s ním sama odjíždím z města v otevřeném kočáru. Směšné, co myslíš?“

„Ne, nepřipadá mi to směšné,“ odpověděl Ben bez obalu s upřímností, na jakou si už Sophia zvykla. „Jen bych připomněl, že já jsem podkoní, žádná gardedáma. Navíc, mylady, vůbec byste neměla odjíždět z města v této ekvipáži!“

Za jiných okolností by si Cardew čeledína ostře podal, proč si dovoluje mluvit s jeho mladou paní tak neuctivým tónem. Jenže v tomto případě s ním zcela a vřele souhlasil, a proto se nedokázal přinutit k tomu, aby se choval jako pokrytec a pokáral ho.

Nicholas takové skrupule neměl. Navíc mu dělalo zvrácenou radost, že může bratrovi nařídit, aby si dával pozor na jazyk. Vzápětí mu stejně rázně přikázal, aby se vyšplhal na stupínek v zadní části. Poskytl mu k tomu jen pár vteřin, okamžitě se chopil otěží a vybídl pár nádherných šedobílých koní, aby se rozjeli.

Elegantně vypluli z náměstí. Mlčenlivá trojice, každý z nich ponořený do svých vlastních myšlenek. Netrvalo však dlouho, a v Benedic–tovi převládla jeho zvědavost. Spolkl svůj hněv a zeptal se, kam mají namířeno.

„Curzon Street,“ odpověděl Nicholas a v duchu se bavil nad svým úsečným tónem. Pokud dobře odhadl situaci, jeho velký bratr by ho nejradši uškrtl. „Jestli budeme mít štěstí, dorazíme tam včas.“

„Smím se zeptat, proč tam musíme být včas?“

„Nezdá se ti, milý chlapče,“ odpověděl Nicholas a velice dobře se mu povedlo napodobit povýšeně zamítavý tón, který před chvílí předvedl dokonale zdvořilý yardleyovský lokaj, „že si příliš mnoho dovoluješ? Já si dovoluji poznamenat, že jsi neomalený drzoun!“

Po těchto slovech se ozvalo něco, co silně připomínalo potlačovaný ženský smích. „Divím se, že trpíte takovou nestydatostí, lady Sophie,“ pokračoval Nicholas. Velice dobře se bavil, i když si

zároveň uvědomoval, že za to později nejspíš draze zaplatí, až se bratrovi povede zastihnout ho samotného. „Já bych to zcela určitě nestrpěl. Toho mizeru bych nezaměstnával ani pět minut. A ani nikdo jiný.“

„Máte pravdu, Ben se určitě nechová jako většina sloužících,“ musela přiznat Sophia. Ohlédla se přes rameno a všimla si, jak její podkoní džentlmena sedícího vedle ní propichuje očima. „Pospícháme, Bene, protože chceme zastihnout nějaké přátele lorda Nicholase, ještě než odjedou z města. Budou mi dělat garde. Ty se pak budeš moct vrátit na Berkeley Square.“

„A když nepřijedete včas, mylady?“

Benova otázka byla zcela na místě, ale Sophia na ni jaksi nebyla schopna odpovědět, a proto se obrátila na jeho lordstvo o pomoc. „Žádný problém,“ oznámil Nicholas se vznešenou lhostejností. „Určitě je doženeme, ještě než vyjedou z města.“

Naneštěstí se tak nestalo. Benedicta to však vůbec nepřekvapilo, protože si několikrát všiml, že Nicholas dává ušlechtilým šedým koním pokyn, aby jeli jen velice mírným klusem.

Bratr může mít ovšem svůj důvod, proč udržuje tak pomalou jízdu, pomyslel si Benedict, když za sebou zanechali poslední z roztroušených obydlí na kraji města. Měl oprávněné podezření, že ekvipáž patří některému z Nicholasových přátel, a Nicholas se zřejmě snaží, aby ani kočár, ani koně neutrpěli cestou žádnou újmu. Nebo bude muset se stejnými koni ujet co možná nejvíce mil, a proto se snaží šedáky příliš nezatěžovat, říkal si. Obě možnosti byly docela přijatelné, přesto se nemohl zbavit rostoucího podezření, že jeho bratr chystá nějakou darebnost.

Obrátil pozornost na dalšího cestujícího a uvědomil si, že posledních několik mil Sophia mlčí a tváří se zamyšleně. Jeho bratr možná připravuje nějaký žertík, ale pochybuje, že by do něho byla zasvěcena i jeho budoucí nevěsta. Pokud se nemýlí, pozoruje Nicholase, který se své přátele vůbec nepokouší dohnat, se stejným zmatkem v očích jako on sám.

Dalších dvacet minut pokračovali stejným monotónním, hlemýždím tempem. Předběhla je postupně různá vozidla včetně jednoho těžkopádného dostavníku. Pak Nicholas bez předchozího

varování oznámil, že přepřáhne koně, a zručně a okázale vjel s ekvipáží do dvora rušného stanoviště dostavníků.

„Mohu se zeptat, mylady, kam máme namířeno?“ zeptal se Benedict, zatímco jeho bratr svižně seskočil z vozu a horlivě vydával pokyny tamnímu podkonímu.

„K lady Tagathe Riselyové, příbuzné jeho lordstva,“ vysvětlila mu a jeho zvědavost jí vůbec nepřipadala podivná. „Jestli se nám ovšem podaří se tam dostat.“

Benedict tentokrát mistrně ovládl své překvapení a nepozvedl ani jedno své výrazné obočí. Nedokázal však potlačit úsměv nad sarkastickou poznámkou své milé.

Hluboké mužské zasmání znělo Sophii velice uklidňujícím tónem. Otočila se v sedadle a podívala se přímo na muže, v němž nikdy nedokázala vidět pouhého sluhu. „Jsem tak ráda, že jsi tady se mnou, Bene,“ řekla mu beze studu. „Cítila bych se velice trapně, kdybys tady nebyl.“

Koutkem oka zahlédla, jak Nicholas zmizel v zájezdním hostinci. „Nezdá se ti, že jeho lordstvo se ani nepokoušelo dosáhnout vůz svých přátel? Sluhové od Fortescueů tvrdili, že jejich pánové odjeli před necelou půlhodinkou, než jsme se tam objevili. Určitě bychom je dostihli, kdybys ten kočár řídil ty!“ Náhleji něco napadlo. „Co kdybys mu navrhla, abys řídil? A kam probůh zmizel lord Nicholas zrovna teď!“ nezdržela se a nechala se unést svým narůstajícím podrážděním.

Něco v jejím výrazu zřejmě lordu Nicholasovi napovědělo, že se cítí dotčena, protože se jí okamžitě po svém návratu omlouval za dlouhé čekání. „Jen jsem nakoukl dovnitř, abych se přesvědčil, jestli tudy můj přítel Freddy už projel,“ uklidňoval ji.

„To muselo být tak dávno, že bych se divila, kdyby si ho hostinský pamatoval,“ odsekla Sophia. Nicholasovi to dalo obrovskou práci, ale nakonec se mu povedlo zachovat nehybný výraz obličeje.

„Fortescueové chovají dokonalé koně. Byl to ode mě bláznivý nápad, že je dohoním,“ oznámil hlasem, jenž se jenom nepatrně zachvěl. „Dál už to zkoušet nebudu. A nebudu se tady ani zdržovat čekáním na kočár tetičky Tabathy. Pokusíme se dohnat ztracený čas

zkratkou, kterou znám,“ řekl a vyjel s ekvipáží z dostavníkového stanoviště.

Několik mil jeli po úzkých, klikatých cestách. Pro Sophii bylo hrabství Surrey úplně neznámou zemí. Neměla nejmenší ponětí, kde jsou, nebo kterým směrem vlastně jedou, jelikož slunce zmizelo pod hustou příkrývkou mraků. Ani Benedict silnici neznal. I když v dávné minulosti často navštěvoval svoji neprovdanou starou tetičku, pokaždé cestoval po hlavních poštovních trasách.

„Nechtěla byste se na chvíli zastavit a občerstvit?“ navrhl Nicholas, když dojeli do malé, ospalé vesnice. Naproti kostelu stál pod stromy rozlehlý hostinec s doškovou střechou. „Už jsem tady byl a můžu vás ujistit, že mají skvělou kuchyni,“ vysvětloval. „Dokonce bych možná pozval i toho vašeho drzého čeledína na korbel piva,“ neodpustil si dodatek. Zastavil spřežení před hostincem. Nevšímal si posměšného odfrknutí svého bratra a zavedl Sophii do bezvadně čistého stavení s nízkým stropem.

O několik minut později vešel vyrovnaným krokem do místnosti i jeho bratr, který se nejdříve postaral o koně. Nicholas zaznamenal, jak se Sophiina pozornost zcela upřela na něho. On sám mohl být klidně neviditelný. Přes okraj korbele pozoroval své dva společníky.

Už podruhé během několika hodin musel vyvinout nadlidské úsilí, aby zachoval kamennou tvář. Jak se bratrovi povedlo udržet si zaměstnání tak dlouho, to unikalo jeho chápání. Benedict se ani zdaleka nechoval uctivě. Na „sluhu“ byl až přílišně neomalený! Bylo však nad slunce jasnější, že Sophii to nevadí, nebo si toho vůbec nevšimla. Jedno nebo druhé.

Potřásl hlavou. Rozhodně jsou velmi neobvyklý pár – hrabčíc dcera a její zlatovlasý podkoní. Lépe řečeno, budou tvořit dokonalý pár – jestli vyjde jeho pečlivě připravený plán.

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Mohl na to být připraven, mohl přece počítat s tím, že dříve nebo později se něco stane, přesto ho to dokonale zaskočilo. V jednu chvíli kodrcali po úzké, klikaté venkovské silnici a ještě stále neztráceli naději, i když už nebylo moc pravděpodobné, že se jim povede dojet do cíle, ještě než se spustí déšť z výhrůžné vyhlížejícího valu černých mraků, který pomalu zatahoval oblohu od západu. A v příštím okamžiku už leželi v příkopu, prohlíželi si okolí z velice neobvyklého úhlu a bezmocně sledovali, jak se pravé postranní kolo kutálí po silnici před nimi.

Naštěstí nikdo z nich nebyl zraněn. Jeden kůň však takové štěstí neměl a odnesl si to lehce poraněnou nohou. Nebylo to vážné zranění, zvíře však už nemohlo být zapřaženo do kočáru, i kdyby kočár byl schopný jízdy. A to v žádném případě nebyl!

V okamžiku, kdy se to přihodilo, byl Benedict přesvědčen, že jeho mladší bratr nemohl udělat nic jiného. Musel se prudce a rázně otočit, aby zabránil srážce s blížícím se povozem, který jel příliš rychle a nebezpečně na tak úzkou silnici. Až po chvílce, když Nicholas navrhl, že pojedou s koňmi zpět do zájezdního hostince a Benedict a Sophia počkají na jeho příchod v nedaleké chalupě vedle silnice, Benedict poprvé pocítil určité podezření. Vážně začal uvažovat o tom, že nešťastná srážka nemusela být až tak nevinnou náhodou, jak se zprvu zdálo.

Poohlédl se přes rameno a viděl Nicholase zmizet za zatáčkou. Jel na zdravém koni a zraněné zvíře starostlivě vedl za sebou. Bylo obrovské štěstí, že se srazili s povozem právě v tomto úseku silnice, protože široko daleko nebylo jiné místo, kde by mohly projet vedle sebe opatrně dva povozy. Je to náhoda, nebo důmyslný plán? ptal se sám sebe. A je to taky jenom šťastná shoda okolností, že v blízkosti stojí chalupa, zrovna když potřebují nějaké útočiště? Přimhouřil oči. Vypadá to celé příliš podivně, řekl si a zaklepal na dveře. Když ani na druhé zaklepání nikdo neodpověděl, bezstarostně vstoupil dovnitř.

Sophia, která neznala podmínky, v jakých žijí chudí lidé, se zvědavě rozhlížela po jediné místnosti. Udělala na ni příznivý dojem.

„Je tady velmi čisto a útulně,“ poznamenala.

Ano, až příliš čisto a příliš útulně, pomyslel si Benedict a jeho podezření každým okamžikem narůstalo. Ani dělníci na Sharnbrook nežíjí v takovém pohodlí. Bílá plátěná prostěradla, pérové polštáře a matrace z koňských žíní, jak se zdá. Nic z toho nepatří k obvyklému zařízení, jaké si mohou dovolit obyvatelé chalup. A kolik pracujících mužů si může dovolit přepych zapíjet chleba se sýrem tím nejlepším červeným vínem? říkal si, když obrátil pozornost na potraviny rozložené na dřevěném stole. Nedokázal zakrýt ironický úsměšek. Nicholas to přehnal, tohle už nepůsobí ani trochu důvěryhodně!

Potřásl hlavou. To všechno sem museli přitáhnout z nějakého většího sídla v blízkosti jen proto, aby tady měli se Sophií pohodlí. Ať to byl kdokoli, kdo se jim tak pečlivě postaral o pohoštění, je zřejmé, že počítal s tím, že tady stráví delší dobu.

„Můžeme si udělat pohodlí, než se jeho lordstvo vrátí,“ navrhl a přiložil na vysoce plápolající oheň, jež připravila nějaká pozorná osoba těsně před jejich příchodem, další poleno. Velmi by mě překvapilo, kdyby se tady Nicholas nebo někdo jiný objevil do rána, dodal v duchu jenom pro sebe. Jestli se nemýlí – a je si jist, že ne – tak to někdo naaranžoval tak, aby zde mohl strávit noc sám se Sophií. Je to zvláštní, ale nikdy ho nenapadlo, že by mohl dosáhnout svého cíle tím, že by ji svedl. Pozoroval ji, jak se posadila do houpacího křesla vedle krbu. Ale on je jenom člověk a ona je krásná mladá žena...

„Myslíš, že se hodně ochladí, Bene?“ zajímala se, když bezmyšlenkovitě přidal na plápolající oheň další rozměrné poleno. Malinko odtáhla křeslo od krbu. „Asi máš pravdu,“ dodala, když se po malém okně začaly řinout první kapky deště. „Chudák lord Nicholas. Než dojde do hostince, promokne na kůži.“

Chudák Nicholas? opakoval Benedict v duchu a nedokázal potlačit další ironický úšklebek. Dědala by si podobné starosti o zdraví mladého lorda, kdyby tušila pravdu? Nyní už neměl nejmenších pochybností o tom, že Nicholas, očividně s pomocí nějakého svého blízkého přítele, který bydlí někde nedaleko, naplánoval tento nerozvážný kousek do všech podrobností.

Benedicta náhle zahryzalo svědomí. Nebylo snadné podívat se do těch důvěřivých zelených očí. „Není tak jisté,“ varoval ji ve snaze připravit ji na situaci, „že se jeho lordstvu povede sehnat jiný kočár. Podle mě je to dokonce velmi nepravděpodobné. Nezapomínejte, že to byl jen malý venkovský hostinec, kde se nepřepřahají dostavníky. Nepočítám, že bude mít takové štěstí.“

„Ale majitel hostince přece může mít nějaký jednoduchý kočár,“ prohlásila po chvilce uvažování.

„To je možné. Je však otázkou, jestli ho bude ochotný půjčit někomu, koho vůbec nezná.“

Sophia se na něho podívala s mírně překvapeným výrazem ve tváři.

„Nemyslím si, že majitel hostince nebo jeho žena jeho lordstvo vůbec neznají. Nevšiml sis, jak se k němu hlásili?“

Všiml si toho, jen by si býval přál, aby ona nebyla tak pozorná. Teď totiž věřila, že Nicholas dostane veškerou potřebnou pomoc bez potíží. Což byla zřejmě pravda, i když Benedict silně podezíral svého bratra, že veškerou pomoc, kterou potřeboval, už dávno získal – při úmyslném poškození ekvipáže – a že až do rána žádnou další pomoc hledat nebude.

Zaměřil pohled na jakýsi neviditelný bod na podlaze a uvažoval, jak nejlépe vyjádřit svá podezření. Tušil, že nebude mít to srdce rozbít její dětinská očekávání. Nechtěl být tím, kdo jí vysvětlí, že lidé, které má ráda a které obdivuje, se chovají a asi často chovali méně než důstojným způsobem. Že lidi nelze rozdělit jednoduše na hodné a zlé, že v každém je složitá kombinace z obojího.

Věděl sice, že i ona celou dobu podezírala Nicholase, že záměrně řídí kočár pomalu, ale jistě ji ani na chvíli nenapadlo, že nehoda, jež měla za následek, že teď jsou tady sami, nebyla jen nešťastnou náhodou. Ani na chvíli ji nemohlo napadnout, že všechno, co se s ní dělo od chvíle, kdy odjela z Berkeley Square, bylo do posledních podrobností pečlivě naplánováno, a že počestný mladý lord, kterého má tak ráda, nikdy neměl sebemenší úmysl odvézt ji ke své tetě Tabathe.

„V těchto končinách se vůbec nevyznám. Znáš to tady, Bene?“

Odtrhl zrak od podlahy a soustředil své myšlenky opět na přítomnost. Marně hledal v jejím půvabném obličejí náznak obav nebo strachu. Pomalu si rozvazovala stuhy na svém elegantním čepci a zdálo se, že ji její nepříjemná situace nijak nezneklidňuje. Přijala svůj osud se zvláštní důstojnou odevzdaností.

„Ne, nemám zdání, kde můžeme být,“ přiznal se. „Tohle je určitě chalupa nějakého dělníka, který pracuje na velkostatku, takže někde poblíž by mělo být větší sídlo. Porozhlédnu se, až ustane ten silný liják, a pokusím se sehnat pomoc.“

Nepokoušela se skrýt překvapení. „Myslíš, že je to rozumné? Co když se jeho lordstvo vrátí, zrovna když budeme pryč? Ano, říkám, když *my* budeme pryč,“ dodala a usmála se, když zaznamenala, jak se to výrazné mužské obočí náhle zvedlo. Charakteristický znak, který jí připadal roztomilý. „Snad si nemyslíš, že tady budu klidně sedět a ty se budeš bůhví kde toulat? I majitel by se mohl mezitím vrátit. Kdoví, s kým bych musela jednat.“

Rozhlédla se kolem sebe, jako kdyby ji konečně něco zarazilo. „Má moc hezký a čistý dům, i když nevíme, kdo to je. Jsou všechny chalupy tak hezké, Bene? Bohužel o těchto věcech nic nevím.“

„Podle toho, co jsem viděl, tak ne,“ přiznal s úsměvem, přestože ho čím dál tím víc zlobilo, do jaké situace se ne vlastní vinou dostal.

Podešel k oknu a zděsil se, že déšť vůbec neustává. Naopak, lilo ještě víc. Ať vezme d'as jeho bratra! Proč se ten klacek plete do cizích věcí? Tiše zaklel. Kdyby teď jeho bratr stál vedle něho, tak by ho s největší radostí uškrtil.

I když věděl, že Nicholase vedla jen hluboká bratrská láska, nic jiného. Ten mladý svěhlavý blázen se vůbec nenamáhal vzít v úvahu reálnou možnost, že Sophia jednoduše nemusí mít jeho velkého bratra natolik ráda, aby se za něho provdala! Nebo že dá dokonce přednost zničené pověsti, než aby se na celý život svázala s někým, koho si nemůže vážit.

Tato možnost mu drásala srdce, ale bylo lepší se na ni připravit. Když s tím nepočítal Nicholas, musí s ní zcela určitě počítat on. Stejně jako se musí vyrovnat se skutečností, že kdesi hluboko v podvědomí v něm doutná nečestná radost z toho, že se mu naskytla tak báječná příležitost dosáhnout, po čem jeho srdce nejvíc touží. A nemůže popřít

ani to, že se příliš nebrání naslouchat tomu ďáblovi pokušiteli, který mu našeptává, aby využil příležitosti, podněcuje ho, aby Sophii svedl a nedbal na důsledky. Dosud se mu daří odolávat naléhavému hlasu svých základních pudů... Ale jak dlouho to ještě vydrží?

Ben zažehnul lojové svíce a pak snědli jednoduché, ale chutné a zdravé jídlo. Sophia už zcela rezignovala a smířila se s představou, že první noc stráví v chudé chalupě. Zčásti se i těšila na novou zkušenost. Déšť pomalu ustával, ale už byla příliš velká tma, aby uvažovali o výpravě do okolí a začali hledat větší sídlo a lidi, kteří by jim pomohli dojet až do cíle cesty. Už se vzdala prakticky jakékoli naděje, že ještě do rána uvidí jeho lordstvo.

Odtrhla pohled od vysokých plamenů v krbu a pohlédla na Bena, který seděl naproti na dřevěné lavici. Možná to byla jenom její představa, ale měla pocit, že z něho cítí jakési potlačované napětí, které v něm nebylo, když večer přišli do chalupy.

Zřejmě si dělá starosti o moji dobrou pověst, pomyslela si. Nedokázala potlačit úsměv. Zvláštní, ale vůbec ji to nezneklidňovalo. Celé rušné odpoledne i večer byla dokonale klidná, a to jen z toho prostého důvodu, že tento muž byl s ní.

Nesnažila se dál rozebírat tento svůj podivný stav, ale své skryté myšlenky vyslovila nahlas: „Myslím, že se musíme smířit s tím, že jeho lordstvo nás nejspíš až do rána nebude moci zachránit,“ řekla jakoby nic.

Neodpovídal. Místo toho přiložil ještě jedno poleno na oheň. Nakonec se k ní otočil a upřel na ni pronikavý pohled svých modrých očí, v nichž se třpytilo něco, co nedokázala pojmenovat. „Vidím, že vás to příliš neznepokojuje. Nevadí vám, Sophie, že jste tady se mnou sama?“

Trhla sebou. Jenže to, co ji nejvíce zarazilo, nebyla jeho neomalená otázka – na jeho přímočarost si už dávno zvykla – ale skutečnost, že si dovolil oslovit ji křestním jménem a že to z jeho rtů znělo tak naprosto přirozeně.

„Ne, pochopitelně že ne,“ ujistila ho. Slova jí šla z úst těžko, jako by jí v ústech z jakýchsi nevysvětlitelných důvodů náhle nepříjemně vyschlo.

Vstala ze židle, přešla ke stolu a rychle se snažila zahnat své rozpaky. Nalila si z lahve zbylé víno. Věděla, že by měla Bena pokárat za jeho familiárnost, ale nakonec se jen zeptala: „Proč si myslíš, že by mi to mělo vadit?“

V modrých očích to vyzývavě blýsklo. „Protože jsem muž... možná jenom čeledín, ale přesto muž, stejně jako jakýkoli markýz nebo třeba vévoda. A protože tady budeme trávit celou noc společně, docela... sami.“ Svižně vstal z lavice a pak se k ní pomalu přibližoval.

Bylo by rozumné, kdybyste zauvažovala o důsledcích.“

„Důsledcích?“ opakovala po něm a podívovala se, proč se jí srdce rozbušilo, jako kdyby jí chtělo vyskočit z hrudníku, když nemá z ničeho strach, a vůbec necouvla, ani když už stál těsně za ní, v blízkosti, v níž cítila, jak jí jeho teplý dech ovívá drobné kadeře na šíji.

„Jestli si myslíš, že se tady teď objeví můj otec, bude mávat pistolí a žádat tě, aby ses zachoval jako čestný muž, pak můžeš být klidný,“ ujistila ho. Sama se divila, jaké zklamání zaznělo v jejím hlase, aniž se o to vědomě snažila. „Kdybys byl markýzem, tak... to by byla docela jiná věc.“

„Pro vašeho otce snad ano, ale ne pro vás.“ Prsty se dotkl její paže a jemně, přesto pevně si ji otočil k sobě. „Vám přece jde o člověka, ne o jeho majetek nebo společenské postavení.“ Postupně zmizel uličnický třpyt z jeho očí a zbyl jen pronikavý pohled. Nedokázala od něho odtrhnout zrak. „Ale kdyby váš otec, z jakýchkoli důvodů, trval na tom, abychom se vzali, pokusila byste se mu to vymluvit, Sophie?“

Ne, nikdy! odpovědělo její srdce tak důrazně, že její mysl se ani nemohla pokusit to popřít. Bylo to asi bláznivé, ale nedokázala si představit nikoho jiného, s kým by raději strávila svůj život, než s tímto záhadným cizincem, který se nečekaně objevil v jejím životě a jenž se plíživě, tak, že to sama ani nepostřehla, stal naprosto nepostradatelným předpokladem k tomu, aby byla šťastná. Jednoduše ho milovala, a to už drahnou dobu.

Tento objev, i když přišel náhle, ji nijak nepřekvapil. Otevřela ústa, ale přísliby, jež toužilo vyslovit její srdce, byly udušeny pevnými rty, které se přitiskly na její.

Vůbec ji nenapadlo, že by se měla bránit; v té chvíli, ani o něco později, kdy ji silně vmáčkl do měkké zíněné matrace a jedna mocná,

mužská noha se jí sunula po stehně a držela ji v zajetí, z něhož se nesnažila vysvobodit. Zatím mužské rty a ruce kouzly zvláštní opojná kouzla s jejím vnímavým tělem. Cudné polibky, jež dosud dovolila umístit příslušníkům opačného pohlaví na konečky svých prstů nebo na zdvořile nabídnuté líce, ji nijak nepřipravily na tuto jedinečnou ukázkou mužské vášně. Její vlastní reakce ji šokovala stejnou měrou. Místo toho, aby projevila alespoň náznak dívčího studu, vybízela ho k dalším důvěrnostem. Lehla si tak, aby snadno dosáhl na drobné knoflíky u výstřihu jejích šatů a mohl stáhnout zbytečnou látku z jejích ramen.

Nedokázala ovládnout záchvěvy rozkoše, jež se přes ni přelévaly, když jí Ben pravou rukou hladil rameno a pak sjížděl níž na zaoblené obrysy jejích řader. Nikdy by si nepomyslela, že lehký dotek mužských prstů může vyvolat takové bohatství nádherných tělesných pocitů, zablokovat mysl a potlačit veškeré rozumové uvažování.

„Miluju tě,“ zamumlala tak lehce, že si skoro ani neuvědomovala, že něco řekla. Okamžitě však zaznamenala změnu, jež nastala v jeho chování. Cítila, jak ustrnul, jak jeho magické prsty ztuhly. Pak zvedl hlavu a upřel pohled do její tváře. V očích se mu blýskala podivná směs vítězství a rozhodnutí. V okamžiku byl na nohou, vyhnul se její ruce, kterou k němu váhavě natáhla. Odtáhl se a mumlal slova, která nedávala žádný smysl, ale která si bude zřetelně pamatovat ještě dlouhé týdny, měsíce i následující roky.

„Ne, takhle ne,“ opakoval, jako kdyby se zoufale snažil přesvědčit sám sebe. „Asi jsem blázen. Můj podnikavý bráška by mě měl určitě za blázna... ale to nevadí. Nemůžu to dopustit... ne takhle.“

Sophia ho mlčky sledovala. Natáhl ruku a zachytil se římsy křbu. Těmi prsty, které v ní jen před malým okamžikem vyvolaly takovou bouři citů. „Bene, nerozumím ti.“ Cítila se jako dítě, dotčené a zmatené, které bylo potrestáno za něco, co nechápe. „Udělala jsem něco špatného?“

Nepokoušel se odpovědět, a proto se ptala sama sebe, jestli není příčinou náhlé změny jeho nálady její necudné chování a nedostatek sebeovládání. Instinktivně si sáhla k výstřihu a snažila se nenápadně a rychle upravit svůj oděv. Nebyl to vůbec snadný úkol, jelikož místo prstů měla najednou jakési nemotorné kolíky.

„Já tě mám opravdu ráda, Bene,“ ujišťovala ho, když už se trochu uklidnila a dokázala se na něho podívat. „Nikdy bych ti nedovolila... chci říct, nikdy bych...“

„Vím, co chceš říct.“ Konečně se na ni podíval, a i když nemohla tušit, co si myslí nebo cítí, v jeho očích neobjevila žádný náznak znechucení ani odporu. „Právě proto nechci, aby se to stalo tímto způsobem. Musím jít za tvým otcem, jak se sluší a patří, a požádat ho... a tebe...“

„Co?“ Sophia na něho upřela užaslý pohled.

Nedokázala pochopit, jak může tak inteligentního člověka napadnout něco tak hloupého. „Ty ses snad zbláznil, Bene... Nebo jsem blázen já!“ Což bylo velice pravděpodobné, jelikož jí začalo silně bušit ve spáncích. „Táta ti nikdy nedá své svolení! Nikdy, slyšíš?“

„Ne?“ zdálo se, že jí nevěří. Dokonce se zdálo, že ho to ani nijak zvlášť nezneklidňuje. Naopak, vypadalo to, že se velice dobře baví. „Doufám, že se mýlíš. Když nesvolí, musíme si přát, aby nakonec zvítězil zdravý rozum a tvůj otec časem změnil své rozhodnutí.“

„Nikdy ho nezmění!“ prohlásila rozhodným tónem. Musel by to být velice naivní člověk, aby mu unikl přesvědčivý tón jejího hlasu. „Neznáš mého otce. Co myslíš, po kom mám svoji tvrdohlavou a umíněnou povahu? A taky jsem ti říkala, jak to u nás doma v posledních týdnech vypadá,“ připomněla mu a uvažovala, proč se ta široká ramena otřásají v potlačovaném smíchu.

„Je to neustálý souboj dvou vůlí, kdo s koho. Vymyslela jsem všechno možné i nemožné, jen proto jsem měla zatím navrch já, ale nikde není psáno, že to tak zůstane napořád. Nevím proč, ale táta si prostě vzal do hlavy, že do konce sezony mě musí výhodně provdat, a on není člověk, který by byl ochotný přiznat si porážku.“

„V tom případě ho jistě potěší, až mu přednesu svoji žádost.“

Nedokázal se klidně dívat na komicky sklíčený výraz její tváře. Dovedl si naprosto přesně domyslet, co se děje v té malé půvabné hlavě, a nejvíce ze všeho si přál, aby ji mohl ujistit, že až předstoupí před hraběte s žádostí o její ruku, všechno dopadne dobře. Ale ovládl se. Je třeba poučit od narození hýčkanou a rozmazlovanou krásnou Sophii, že v životě nemůže mít všechno, co by chtěla, že musí být

někdy připravena dělat i ústupky. A především ji musí přivést k tomu, aby se vzdala některých zbývajících dívčích představ, které si chce s sebou nést i do svého ženství, a přijala samu sebe takovou, jaká je.

„Pochopitelně, že musíme počítat i s možnostmi, že se mu nebudu zamlouvat a nevyslechne mě. Jestli se i tak vezmeme, pak musíme být připraveni na to, že ti nedá věno.“

Poprvé zaznamenal slabý náznak nejistoty v jejích očích i hlase. „Vadilo by ti to moc?“ zeptala se. „Mně by to bylo jedno.“

„Opravdu?“

„Opravdu. Klidně se vzdám svého dědictví, abych se mohla vdát za muže, kterého mám ráda.“

„Jak dojemné!“ Nešetřil její city. Nemohl, jestli si chtěl být jistý, že mu opravdu patří. Zvedl oči ke stropu. „Takže podle tebe je láska jedinou důležitou věcí?“

„Co je s tebou. Bene?“ Myslel, že neunes pohled na její nehrané znepokojení. „Ty si mě nechceš vzít?“

„Víc, než si myslíš, miláčku. Ale to teď nechrne chvíli stranou. Promluvme si radši o tom, jestli budeš dobrou manželkou pro těžce pracujícího čeledína.“

Pevně se rozkročil, zkřížil ruce na hrudi a přeměřil si ji pohledem, jako kdyby byla nějaká prvotřídní kobyla na prodej. „Je na tebe radost pohledět. Na první pohled je znát dobrý původ. Rozumný muž však nezapřáhne plnokrevníka do pluhu.“

Zaznamenal, jak v ní vzkypěl její temperament, ještě než ho vyzvala, aby se choval zdvořile.

„Pochybuju, že bys uměla vařit,“ pokračoval, jako kdyby nic neslyšel, „a taky, že jsi někdy v životě držela v ruce koště. Divil bych se převelice, kdybys tvrdila, žeš někdy naškrobila nákrčník, nebo něco vyprala, když na to přijde. Suma sumárum, pro chudého chlapa, moje milá, nemáš valnou cenu. Chudý člověk by si musel velmi dobře rozmyslet, než by se rozhodl oženit se zrovna s tebou.“

Sophii to začalo být naprosto jasné. Muž, kterého miluje, muž, kvůli kterému by se klidně vzdala všeho na světě, jen aby s ním mohla být, ten muž má postranní úmysly!

Cítala se hluboce pohaněná, hlavně po vzájemných projevech lásky před několika minutami. Ponižovalo ji, jak vypočítává celý seznam

vlastností, které považoval za její nedostatky. Nikdy si o sobě nemyslela, že je pomstychtivá, teď však nedokázala potlačit narůstající touhu vrátit mu to stejnou měrou a taky ho zranit a ponížit.

Nadechla se, posílila se z hluboké studny ženské pýchy, pak vstala z postele a podívala se mu přímo do očí. „Vidím, že oba budeme muset dlouho a pečlivě přemýšlet, než uděláme rozhodnutí, kterého bychom mohli v budoucnosti litovat,“ prohlásila povýšeným tónem, v němž nezapřela svoji aristokratickou výchovu. „Zvláště ty, protože, aby ti bylo jasné, po tom, co se mezi námi stalo, nemůžeš dál pracovat jako můj podkoní.“

„S tím rád souhlasím,“ ochotně přikývl.

„Navíc nemám nejmenší chuť strávit noc s tebou tady v této chalupě. Dovolím si ulehčit ti o jednu deku a počkám na východ slunce na zápraží.“ Jen co to dořekl, strhl jednu přikrývku z postele a zamířil ke dveřím. Přitom zamumlal něco, co znělo málem jako „dobrou noc, vévodkyně“.

Několikrát předtím, než se jí konečně podařilo usnout, ho Sophia málem zavolala zpátky, aby se vyspal na lavici vedle krbu, ale tvrdohlavá pýcha jí to nedovolila. Ale dlouho předtím, než vstala a viděla, jak oknem chalupy proniká dovnitř zářivé slunce, litovala ukvapených slov, které v hněvu vyslovila. Rozhodla se, že ho přesvědčí, aby zůstal, a byla si jistá, že najdou nějaké východisko z potíží. Bylo však příliš pozdě. Když shodila přikrývku a rychle si na sebe navlékala pomačkané šaty, ještě netušila, že Benjamin Rudgely už míří pryč po silnici na vypůjčeném koni – a pryč z jejího života.

DVANÁCTÁ KAPITOLA

„Do nebe volající nevděčnost!“ Hrabě z Yardley dal průchod svému hněvu a udeřil pěstí do stolu tak prudce, až několik talířů od snídaně málem skončilo na zemi. „Jak jinak bys to nazvala? Mně bylo už tehdy jasné, že dělám hloupost, když jsem vzal toho chlapa bez doporučení. Udělal jsem tak přes své přesvědčení, protože jsem blázen, co má měkké srdce. A jak ten ničema oplatil moji velkorysost?“ zeptal se, i když žádnou odpověď nečekal. „Řeknu ti jak – odešel bez našeho svolení, zmizel, ani se neodporoučel, a teď nemá ve stájích kdo dělat. Nevděčný darebák!“

Hraběnka chápavě naslouchala oprávněným stížnostem svého manžela na zatoulaného podkoního Benjamina Rudgelyho. Nemohla se však ubránit úsměvu. Dělal jí radost, že jí u snídaně opět dělá manžel společnost, i když právě naříkal nad proradností světa. Jeho návaly špatné nálady se už aspoň neopakují tak často, říkala si, a i když se zatím nedá říct, že už se mu vrátil jeho obvyklý vyrovnaný duševní stav, v posledních několika dnech zaznamenala výrazné zlepšení.

„Pan Rudgely se zachoval maličko, jak bych to řekla, neuváženě, to jistě, ale myslím si, miláčku, že si nezaslouží, abys mu spílal do darebáků,“ vytkla mu upřímně jako vždy. „Jeho konání bylo ukvapené. Měl nám dát vědět předem. Ale jak se zdá, alespoň si nepomohl k rodinném stříbru, než zmizel.“

„To je pravda,“ připustilo jeho lordstvo a už se tak nemračilo jako prve. „Přesto je to naprosto neúnosné chování.“ Přejel pohledem z manželky na třetí osobu u stolu. „Nemáš k tomu co dodat na vysvětlenou, Sophie?“

„Už nám řekla všechno, co ví, drahoušku,“ přispěchala paní hraběnka okamžitě dceři na pomoc. „Jestli má někdo důvod bédovat nad zmizením Benjamina Rudgelyho, pak je to naše dcera.“ Vrhla na ni přes stůl chápavý úsměv. „Moc sis ho oblíbila, drahoušku, vid’?“

„Moc,“ odpověděla Sophia. Překvapovala sama sebe, jak se dokáže celou tu dobu ovládat, a ano, taky byla na sebe tak trochu pyšná.

Ani jednou od toho rána, kdy se probudila a na zápraží chalupy nenašla Bena, ale lorda Nicholase Riselyho a ženu majitele hostince, který předešlého odpoledne krátce navštívili, nedala na sobě znát, jak strašně trpí. Jasně si vzpomíná, že Ben označil chování některých žen z její společenské vrstvy, které okatě dávají na veřejnosti najevo své city, za dosti vulgární. Vždycky pozorně naslouchala jeho názorům a skoro pokaždé, což bylo s podivem, s nimi i souhlasila.

Poměrně rychle přišla i na to, že všechno, co jí řekl onoho nezapomenutelného večera ve venkovské chalupě, je rovněž pravda, i když bylo těžké si to přiznat. Od té doby utekl jen krátký týden, jí však připadal jako dlouhý rok. Jen v pohádkách si princezny berou žabáky. Jen bláznivé dětské rozmary mohou vést dámy ze společnosti, aby se vdávaly za své čeledíny a myslely si, že budou napořád šťastné. Může jen doufat, že jednoho dne bude mít příležitost, aby mu to řekla. Že i když ho má stále ráda, a asi stále bude mít, nikdy se nemůžou vzít.

„Opravdu nevím, co bych ještě dodala k tomu, co už jsem vám řekla.“ Rychle přestala snít, když na sobě pocítila utkvělý pohled dvou párů očí. „Už jsem vám vysvětlila důvod proč jsem se rozhodla vzít Bena s sebou.“

I když,“ dodala, „abych byla úplně přesná, myslím, že to byl nápad lorda Nicholase. Myslel si, že když nepřijel kočár jeho tety, nemohla bych s ním jet úplně sama přes město. Navrhl, aby mě doprovázel alespoň podkoní.“

„Lady Tabatha Riselyová,“ ozvalo se podrážděně jeho lordstvo, „byla vždycky bláznivá ženská. Zapomene poslat kočár pro hosta, když mu to sama přislíbila!“

„Možná k tomu měla vážný důvod,“ poznamenala jeho žena. „Navíc je jí už sedmdesát, miláčku.“

Jeho lordstvo zvedlo své šedé obočí. „No a? Co to s tím má společného? Mně je taky sedmdesát a paměť mi slouží.“

„Jistě,“ hraběnka s ním ráda souhlasila. „Jenže ty jsi světlá výjimka. A jak jsi řekl, lady Tabatha byla vždycky tak trochu... praštěná.“

Díkybohu, že se to v rodině nedědí! Ten drahý chlapec, lord Nicholas, se projevil jako velmi rozumný muž, když trval na tom, aby

jel i náš podkoní. I když si myslím, že neměl tak umíněně pokračovat v cestě až k tetičce v otevřeném kočáře, když jste nepotkali jeho přítele.“

„To je pravda, to asi nebylo moc rozumné,“ musela připustit Sophia. „Ale už jsem ti říkala, mami, že od toho hostince, kde jsme měnili koně, by cesta zpátky cestovním kočárem trvala stejně dlouho, jako cesta k tetě Tabathe.“

Sophia toto vysvětlení považovala za logické a zdálo se, že ho přijali i oba její rodiče. „Neuvědomila jsem si, že jeho lordstvo nechťelo strávit noc v domě své tety, ale že si domluvilo přespání u svého přítele Tobyho Aldermana, který bydlí nedaleko,“ pokračovala ve vysvětlování. Připomínala si, co jí radil lord Nicholas, aby říkala, jestli budou rodiče pátrat po dalších podrobnostech.

Jejímu ochromenému mozku se takřka zázrakem povedlo vstřebat všechno, co jí řekl během krátké cesty zpátky v kočáře Tobyho Aldermana. Žena majitele malého hostince jí přitom dělala gardedámu. Návrat do města byl tudíž v naprostém pořádku, a aby to tak vydrželo i nadále, vymyslel Nicholas tuto velkolepou historku.

Sophia jeho návrh přijala bez námitek. Benovo neočekávané zmizení ji úplně ochromilo, nedokázala se na nic soustředit. Až v posledních několika dnech přemýšlela o tom, proč byl lord Nicholas tak ostře proti tomu, aby rodičům sdělila, co se skutečně přihodilo. Vždyť se nestalo nic nevhodného. Ben strávil celou noc na zápraží. Nicholasovi to však slíbila a nechce svůj slib porušit.

„Nenamítala jsem, když jeho lordstvo navrhlo, že s sebou vezme Bena na noc k Aldermanovi. Sama jsi přece říkala, že dům lady Tabathy je malý, mami. Řekla jsem si, že nebudu lady přidávat další zbytečné břemeno. Proč by se měla starat o nějakého čeledína? Pochopitelně, že to byl pro mě šok, když jsem zjistila, že Ben zmizel a nikomu nic neřekl.“

„Jistě, určitě to měl vysvětlit. Je to zvláštní!“ Paní hraběnka se na chvíli odmlčela a zamyšleně dopila obsah svého šálku. Pak se zeptala: „Lordu Nicholasovi se asi nepodařilo zjistit nic dalšího?“

„Pokud vím, tak ne, mami. Zná okolí velmi dobře a slíbil, že se pozeptá. Určitě víš, že se mu vrátil bratr. Všichni teď o tom mluví. Počítám, že odjel na pár dní do Hampshiru, aby přivítal vévodu ze

Sharnbrooku. Setkám se s ním, až se zase vrátí do města, a vyzvím, jestli se mu povedlo něco vypátrat.“

„Jaká škoda, že si mladý Rudgely vzal do hlavy, že nás opustí,“ poznamenalo jeho lordstvo nečekaně. „Teď lituji, že jsem si nedal tu práci a trochu se s ním neseznámil. Jednou nebo dvakrát mě někam přes den vezl, ale za celou dobu, co tady byl, jsme prohodili jen pár slov. Trapp za mnou tehdy ráno přiběhl,“ svěřoval se dál. „Byl velmi znepokojený, že si ten mládenec nepřišel ani pro své svršky.“

Sophia se až pozoruhodně ovládla. Bez jakéhokoli náznaku svých citů se podívala hraběti přímo do tváře. „Přiznám se ti, tati, že to mě taky znepokojuje. Tím tě ovšem nechci přemlouvat, abys Bena vzal zpátky, kdyby se vrátil.“ To by na ni bylo už moc. „Ale byla bych klidnější, kdybych věděla, že se mu nepříhodovalo nic zlého.“

„To je v pořádku, dítě,“ odpovědělo jeho lordstvo laskavě, čímž opět dokázalo, že se rychle zotavuje z deprese, ať už ji způsobilo cokoli. „Jestli mladý Risely nic nezjistí, asi si udělám malou procházku po Bow Street.“

Vzhlédl, když se nečekaně otevřely dveře. „Prosím, Cardewe, děje se něco?“

Vstoupil lokaj a na stříbrném tácu nesl jediný dopis. „Před několika minutami ho přinesl osobně poslíček, mylorde. V této chvíli se zrovna spokojeně posiluje v kuchyni a čeká na odpověď.“

Jeho lordstvo zlomilo majestátní pečeť. Vzápětí zvedlo své šedivé obočí. „Panebože!“ zvolal, když se seznámil s obsahem krátkého psaní. „Co si o tom myslíš, miláčku?“

Paní hraběnka zběžně přelétla pohledem list papíru popsany rázným, elegantním písmem. „Je to jasné,“ řekla. Na rozdíl od hraběte, který byl očividně šokován, nedala na sobě znát žádné překvapení. „Jeho milost vévoda ze Sharnbrooku nás laskavě zve, abychom s ním strávili několik dní v jeho dědičném sídle.“

„Ano, ale proč?“ Jeho lordstvo rozhodilo rukama v neustávajícím úžasu. „Naposledy jsem viděl mladého Benedicta Riselyho, když nosil ještě dětské kalhoty. Můžeš mi vysvětlit, proč by si najednou vzal do hlavy, že mě a mou rodinu pozve do Sharnbrooku?“

Hraběnka pokrčila rameny.

„Nemám zdání. Možná se před ním lord Nicholas zmínil o svém přátelství se Sophií a o tom, jak se laskavě zúčastnila oslavy narozenin jeho staré tety. Možná se jí chce jeho milost osobně poděkovat.“

„Doufám, že v tom není nic víc a že si nevzal do hlavy nějaký bláznivý nápad, třeba že z naší malé Sophie by mohla být ideální manželka.“

Zdálo se, že se jeho lordstvo vůbec nezlobí, naopak, velice dobře se bavilo. „Však on rychle pozná svůj omyl, až se třeba rozhodnu jeho pozvání přijmout a on bude muset hostit jedinou mladou holku v celé zemi, která má odpor k otitulovaným džentlmenům!“

„Chápu to správně, tati, že ještě nejsi úplně rozhodnutý, jestli pozvání přijmeš, nebo ne?“ poznamenala Sophia. Kupodivu se jí také vrátil smysl pro humor. „Tos mě opravdu překvapil! Myslela jsem, že takové skvělé příležitosti se chopíš oběma rukama. Ale lord Nicholas se mi docela líbí, takže je možné, že ani jeho bratr mi nebude protivný. Přihodily se už i podivnější věci, ne?“

Vstala od stolu a zamířila ke dveřím. „Být sebou, tak to pozvání přijmu. I když v sobě s vévodou nenajdeme žádné zalíbení, určitě nám všem udělá dobře vypadnout na chvíli z tohoto zatuchlého městského vzduchu,“ pronesla a s těmi slovy opustila místnost. Její otec se za ní díval s pusou otevřenou úžasem.

Bez ohledu na to, jaké měla důvody k tomu, aby otce nabádala to nečekané pozvání přijmout – upřímně řečeno, ani sama nevěděla přesně, proč to dělá –, ničeho nelitovala, když o tři dny později Trapp zkušenou rukou zavedl kočár obloukem příjezdové cesty až ke vchodu a ona poprvé zahlédla dědičné sídlo vévody ze Sharnbrooku.

Zámek z období restaurace, který nenavrhoval nikdo menší než žák samotného Inigo Jonese, stál uprostřed panenského parku, zalitý měkkým sluncem pozdního odpoledne. Pohled na něj musel každého naplnit posvátnou úctou. Nepamatovala se, že by kdy v životě viděla tak dokonale situovanou budovu. Podívovala se nad tím, že současná hlava rodiny nechala to překrásné místo tak dlouhou dobu prázdné. Ona by nedokázala takovou krásu opustit ani na pět týdnů, natožpak na pět let, tím si byla jista. Ve chvíli, kdy Trapp zastavil před vchodem, vynořil se z východního křídla budovy olivrejovaný sluha a pomohl jí sestoupit z kočáru.

Interiér zámku byl stejně majestátní. Alespoň to, co mohla zahlédnout, si okamžitě získalo její srdce. Společně s matkou a otcem následovala postarší hospodyně po zdobeně vyřezávaném dubovém schodišti. Na poschodí se otočili doleva a pokračovali po chodbě do nedávno přistavěného levého křídla. Tam byla Sophia uvedena do světlé a vzdušné ložnice s postelí s nebesy, s ručně malovanými čínskými tapetami na zdech a bohatými hedvábnými drapériemi zelené barvy na obou oknech.

Chvíli se obdivně rozhlížela, přejížděla pohledem od zdobně štukovaného stropu až k podlaze s tlustým kobercem. Podle hraběte pracovali na domě a jeho okolí nejlepší architekti a designéři více než dvě století. Vytvořili místo nadčasové krásy, jež mohlo soupeřit s nejlepšími paláci v zemi.

Žádný zámek, který dosud navštívila, ji nezaujal tolik jako tento. Nevěděla, co ji tak upoutalo, ale pocítila náhle silnou touhu prohlédnout si všechno, prozkoumat každý zastrčený kout a škvíрку a odhalit jeho nejskrytější tajemství. Hbitě ze sebe shodila šaty zmačkané po cestě, oblékla si jedny ze svých půvabných lehkých denních mušelínových šatů, popadla lehkou štolu zdobenou třásněmi a zašla do matčiny ložnice.

Jediný pohled na matku, odpočívající u otevřeného okna na pohodlném čalouněném lehátku, jí stačil, aby pochopila, že hraběnka v této chvíli nesdílí její touhu prohlédnout si zámek.

„Promiň, mami, že jsem sem tak vtrhla. Spala jsi?“

„Ne, dítě, jen odpočívám.“

Hraběnka natáhla ruku a přizvala dceru, aby se posadila k ní. Okamžitě zaznamenala nedočkavý třpyt v jejích zelených očích a uvědomila si, že v posledních dnech v nich kupodivu scházel.

„Copak? Celá jsi zružověla, dítě. Těšíš se na setkání s hostitelem?“ Zkoumavě si ji prohlížela. „Říká se o něm, že je velice pohledný.“

„Ano, taky jsem to slyšela, ze spolehlivých zdrojů.“ Sophiina strohá odpověď prozrazovala naprostý nezájem. „Ale mě spíš uvádí v nadšení tento nádherný zámek než jeho majitel, tím si můžeš být jistá. Vidělas už někdy tak nádherně situované místo?“

„Ne, myslím že ne.“ Hraběnka sledovala dceru, která zamířila k oknu. Vzpomněla si na něco, co jí před několika dny připadalo dost

zvláštní, proto kývnutím hlavy propustila služebnou a okamžitě si chtěla ověřit svoji domněnku.

„Proč jsem říkala tátovi, aby přijal pozvání?“ opakovala po ní Sophia. „Myslela jsem si, že mu prospěje, když na pár dní vypadne z města. Doufala jsem, že mu změna udělá dobře. Vypadá v posledních dnech mnohem líp, nezdá se ti?“

„Ano, jistě, dítě,“ přikývla hraběnka a po chvilce ticha dodala: „Jsi si jistá, že jiný důvod jsi neměla?“

Sophia zavřela oči. Podařilo se jí zarazit proud slz, jež se odvažovala prolévat jen v noci v soukromí své ložnice, kde dlouho a tiše vzlykala do polštáře. Přesto se ráno budila bez toho, aby se jí aspoň trochu ulevilo. Záchvaty pláče postupně slábly, ale srdce bolelo stále stejně. Bolestivě jí připomínalo, že život dovede být krutý a že Osud může ženu potrápit, třeba tím, že jí přivede do cesty muže, do něhož se musí zamilovat, ale za kterého se nemůže nikdy provdat.

„Měla jsem jich několik, mami,“ přiznala se tiše. „Tajně jsem doufala, že lord Nicholas bude tady. Ale sama jsi slyšela, co mi hospodyně odpověděla na moji otázku. Jeho lordstvo se bohužel ráno vrátilo zpátky do Londýna.“ Pokrčila rameny. „Nevadí. Uvidím ho, až se vrátíme do města. Zatím si chci užít čistého venkovského vzduchu. Je příjemné vyměnit na chvíli hluk a nelibou vůni velkoměsta za venkov, ne?“

Paní hraběnka nepochybovala o tom, že dcera jí říká pravdu, zároveň byla přesvědčena, že Sophia jí svěřila jenom něco a většinu si nechala pro sebe. Ale nepokoušela se dál vyzvídat, jen poznamenala: „Věřím, že nám všem tento krátký pobyt na venkově udělá dobře. Ráda bych tě však upozornila, že když jsi pobídla otce, aby přijal toto naprosto neočekávané pozvání do Sharnbrooku, oživila jsi v něm naději na skvělý sňatek.“

Sophia se nervózně rozesmála.

„No a, proč ne?“

„Sama jsi přece řekla, že dáváš přednost lokajům před markýzi.“ Paní hraběnka si nemohla odpustit, aby jí to nepřipomněla. Usmála se nad jejím udiveným výrazem. „Jistě, taky jsem slyšela ty řeči, co se šířily na tvém plese,“ přiznala se, „a hned jsem si domyslela, odkud se asi vzaly.“

„Že jsem mohla říct někdy něco tak hloupého!“ zvolala Sophia a zrudla hanbou. „Nikdy nepochopím, jak jsi mohla celá ta léta snášet moje bláznivé nápady, mami.“ Rty jí přelétl letmý úsměv. „Možná že to všechno byl jen můj trest,“ zamumlala. Ani si neuvědomovala, že promluvila nahlas. „Zasloužila jsem si to.“

Hraběnka zostražitěla. V očích své dcery zahlédla něco, co v nich ještě nikdy neviděla. „Co je, dítě?“ Začala tušit nejhorší. „Děje se něco nepříjemného?“

„Pamatuješ se, mami, když jsme přijeli do Londýna,“ začala Sophia mluvit a obrátila se k oknu, vedoucímu na rozsáhlý park, jako kdyby tam hledala útěchu, „tatínek si dělal starosti, abych se nestala kořistí nějakého lovce věna. Jsem přesvědčena, že nikdy, ani na krátkou chvíli ho nenapadlo, že to může být i naopak, že se jednoho dne ukáže, že jeho vlastní zbožňovaná dcera je tak nedokonalá, že z ní nemůže být pořádná manželka.“

Otočila se zády k překrásnému výhledu a rychlým krokem zamířila ke dveřím. Bála se, že její železné sebeovládání splaskne jako mýdlová bublina. „Kdyby se tak žáby mohly proměnit na prince!“ zvolala. „Nemůžu mít svého žabáka, mami, tak se musím smířit s druhým nejlepším. Nějaký vévoda, nebo někdo jiný, vyjde to snad nastejno.“ Než se matka mohla dostatečně vzpamatovat, aby se zeptala, co těmi slovy vlastně myslí, byla Sophia už pryč.

Několik minut se paní hraběnce honily hlavou zmatené myšlenky. Nehybně seděla a civěla na zavřené dveře. Pomalu jí začalo svítat. Pak se rozběhla do vedlejšího pokoje. Její manžel stál s rukama spojenýma za zády před vysokým oknem a zamyšleně obdivoval podivuhodný výhled.

„Thomasi, musíme okamžitě odjet!“ prohlásila rozhodně.

„Ah...?“ Hrabě, vyrušený ze svého zamyšlení, se ohlédl. Jeho obvykle velice klidná žena se procházela sem a tam po pokoji jako nějaké šilené zvíře. „Prosím tě, vždyť jsme právě přijeli! Co tě trápí, Marisso?“

„Nic. Mám ale obavy, že Sophii ano. A taky se obávám, že jestli jí Sharnbrook nabídne sňatek, tak jeho nabídku přijme!“

Hraběcím uším to znělo jako nejkrásnější hudba. „No a? Co má být? Bylo by to skvělé manželství.“

„Ne. Ne, když jí její žába zlomila srdce.“

„Žába...?“ Hraběti citelně poklesla čelist. „O čem to kčertu mluvíš, Marisso?“ Chápavě se na ni usmál. „Já vím, děvenko. Unavil tě ten neustálý shon v Londýně. Toho napětí bylo až moc. Potřebuješ si odpočinout.“

„Ale mně nic není!“ vyštěkla. Snad poprvé v životě málem ztratila sebeovládání. „Měl by sis dělat starosti o Sophii.“ Přestala přecházet po pokoji. „Měla jsem si to uvědomit. Už dávno jsem si všimla, jak se mění... věděla jsem, že někdo na ni má jakýsi zvláštní, dobrý vliv... Ale ani ve snu mě nenapadlo, že se zamilovala... Panebože, jak jsem byla hloupá!“

„Zamilovala? Sophia...? Do koho, prosím tě?“ jeho lordstvo bylo dokonale zmatené. „Pokud je mi známo, snad až na mladého Riseslyho neprojevila po celou tu dobu, co jsme ve městě, nikdy sebemenší zájem o žádného muže.“

„Ne, já vím že ne,“ odpověděla paní hraběnka a v pobledlé tváři se jí jasně rýsoval neklid. „A právě to mě zaráží. Mám oprávněné obavy, že ztratila své srdce pro – pro někoho, kdo pro tebe bude naprosto nepřijatelný.“

„Aha! Takže takhle je to!“ zařvalo jeho lordstvo a opět nepříteliš opatrně třísklo pěstí do pečlivě upraveného stolku. „Tušil jsem, že ta malá čarodějnice udělá přesně tohle, aby mě napálila.“

„Jestli si myslíš něco takového, Thomasi, tak jsi k naší dceři velice nespravedlivý,“ namítla paní hraběnka. Jejího manžela to natolik překvapilo, že zapomněl i na svůj hněv a konečně ji začal pozorně poslouchat. „Kdyby ses tak neponořil do svých vlastních problémů, kdybys měl alespoň trochu zájem o to, co se kolem tebe v poslední době děje, tak by ti nemohlo ujít, jak se Sophia změnila. Chovala se k tobě v době tvých depresí a nevhodného chování s takovou trpělivostí a pochopením, že jsem byla pyšná na to, že jsem její matka. Ani jednou a ani na okamžik neztratila své sebeovládání, když jsi jí předváděl a vnucoval všechny ty hejsky a frajírky, jaké jsi jen kde sehnal. Není divu, že na to ubohé dítě ani jeden z těch tvých kandidátů neudělal žádný dojem, když její srdce bylo v té době už zadané!“

„Dobře. A smím se zeptat, kdo je ten muž?“ položil jí hrabě celkem pochopitelnou otázku.

„Nevím!“ Paní hraběnka se snažila zachovat klid. Posadila se na nejbližší židli a chvíli se soustředila, aby si seřadila zmatené myšlenky. „Kdybych se v posledních týdnech nezabývala jen tebou a tvými problémy, tak jsem si mohla více všímat Sophie. Určitě ji stálo velké úsilí, aby přede mnou všechno zatajila. V hloubce svého srdce asi tušila, že kdyby se za toho muže provdala, byl by to společensky nerovný sňatek, dopustila by se mesaliance.“

Zvedla hlavu a podívala se na hraběte. Zdálo se, že už se nezlobí, jen tiše a zahloubané seděl.

„Abych ti řekla pravdu, Thomasi, ani nevím, co se tady v posledních týdnech dělo, přímo nám pod nosem. Ale jedinou věcí jsem si jistá, a to že naše dcera je zoufale nešťastná a že se snaží ze všech sil nedat své city před nikým najevo. Kdyby existovala nějaká možnost, aby se skutečně její sňatek s tím neznámým mužem, který si získal její srdce, jsi ochoten ovládnout se a dovolit jí, aby se vdala? Za někoho, koho nemůže milovat jen proto, aby ti udělala radost?“

Rozhostilo se dlouhé ticho. „Ne, Marisso, nejsem.“ V jeho hlase se ozval opět ten starý, ocelově rozhodný tón. „Pojď, najdeme ji a zjistíme, co se vlastně děje.“

Sophia se zatím, v blažené nevědomosti o tom, co na ni chystají její rodiče, zrovna procházela po šterkových stezkách za zámkem. Dospěla v myšlenkách k závěru, že napětí z posledních dní se na ní konečně podepsalo. Málem se zhroutila před matkou, a teď má zase halucinace. Přísahala by, že zahlédla svého někdejšího podkoního Clema Claypolea, jak na nádherném vraníkovi ujíždí ke stájím.

„Úplně jsem se zbláznila!“ zamumlala a vstoupila do hustého skleníku. Kolem ní ze všech stran visely girlandy voňavých květín, z nichž většinu neznala.

Těžké vůně jí připadaly okouzlující, přestože uvnitř bylo málem nedýchatelné vlhko. Chvíli postála a okouzleně si prohlížela exotickou sbírku. Pak si několik kroků opodál všimla vysoké rostliny ve velkém terakotovém květináči.

„S tímhle opatrně,“ varoval ji příjemně modulovaný, a zároveň až překvapivě důvěrně známý hlas, když váhavě natáhla prst, aby se dotkla jednoho kožovitého listu vejčitého tvaru. „Přišel sem zdaleka.

Z Karolín, abych byl přesný. Na zámku máme jediný exemplář, takže se mu dostává mimořádné péče.“

„To je pochopitelné,“ odpověděla Sophia a rychle odtáhla ruku, jako kdyby se bála, že se spálí, a pak se prudce otočila. Uviděla, jak se z hustého křoví vynořuje vysoká, bezchybně oblečená mužská postava. Její podvědomí okamžitě rozeznalo v hlubokém hlase něco bolestně známého. Mohlo to pro ni být dostatečným varováním, přesto když zvedla oči, zůstala stát s otevřenou pusou jako omráčená.

Pod listovím se na ni usmívala milovaná tvář, teď hladce oholená, s korunou zlatých vlasů ostříhaných do přijatelnější délky.

„Ben!“ zalapala po dechu. Nemohla uvěřit vlastním očím. Přejížděla pohledem po každé drobnosti jeho bezchybného oděvu: dokonale naškrobený nákrčník, jenž si přes vysokou vlhkost vzduchu zachovával svoji svěžest, drahá lněná košile zastrčená do pásu přiléhavých kalhot pod kolena a jezdecké holínky z černé kůže, lesknoucí se jako zrcadlo. Co tady dělá a proč je oblečený jako džentlmen? Tyto a podobné otázky se jí vyrojily v její ubohé hlavě. Měla pocit, že jí praskne. Než se však mohla začít ptát, vyrušilo je něco, co jí opět vyrazilo dech. Ve dveřích se najednou objevila další důvěrně známá postava.

„Clem,“ zamumlala mdle. Snad se doopravdy zbláznila!

„Zdravím vás, mylady. Jsem rád, že vás zase vidím.“ Pak jejímu bývalému podkonímu zmizel ze rtů nesmělý úsměv a oslovil svého nového pána, který stál těsně za ní. „Promiňte, vaše milosti, že ruším, ale mám vám osedlat Sultána?“

„Ne, dnes ne, Cleme. Předpokládám, že dnes se budu věnovat... jiným, mnohem důležitějším věcem.“

Ani v beznadějném zmatku, v jakém se ocitla, když nedokázala uvěřit skutečnosti, jež byla nad slunce jasnější, neušel Sophii dobře známý, mírně pobavený tón milovaného hlasu.

„Mimochodem, vzpamatoval se už Trapp z šoku, který dostal, když mě uviděl? Doufám, že ses o něho dobře postaral.“

„Je u mě, v mém pokoji nad stájí, vaše milosti. Dáme si několik korbělů silného piva a budeme vzpomínat na staré dobré časy,“ zasmál se Clem. „Nebojte se, milosti, do rána bude zase v pořádku.“

Sophii se nějakým zázrakem povedlo odpovědět na pozdrav, kterým se s ní rozloučil její bývalý podkoní, ale nepřestávala upřeně hledět na místo, kde ještě před chvílí stál.

„Určitě ti to přijde směšné,“ ozvala se a v jejím hlase bylo nebezpečné napětí, „ale proč tě Clem oslovuje jako jeho milost?“

Chvíli bylo ticho. „Všichni moji zaměstnanci mi projevují tuto laskavost,“ ozval se Benedict posléze. Přímo slyšel, jak její malé bílé zuby zaskřípěly. Nepřál si nic víc, než ji vzít do náruče a slíbat počínající hněv, než propukne v plné síle. Ovládl se však.

„Chápu, že se zlobíš, cítíš se zraněná, dotčená, podvedená, zklamaná a nevímjak ještě, protože jsi už dávno neodhalila pravdu. Možná i podrážděná, protože si myslíš, že jsem si z tebe vystřelil.“

Ano, přesně tak, myslela si, ale ještě stále se držela a zachovávala obdivuhodný klid, na nějž byla její matka tak oprávněně pyšná. „A... nevystřelil?“

„Ne, moje milá. Od samého začátku jsem to myslel smrtelně vážně. Jenom jsem tě chtěl líp poznat.“

Pochybovačně se na něho podívala. Neuhnul pohledem, instinktivně vycítil, co si asi myslí a cítí. Nemohl jí ani v nejmenším vyčítat opovržení, jež se zrcadlilo v jejích nádherných zelených očích. „Uznávám, že jsem toho chtěl dosáhnout ne příliš rozumným způsobem. Bylo ode mě hloupé vydávat se za podkoního.“

„Tak proč jsi to dělal?“ zeptala se. Stále mu nevěřila a nedokázala mu to ani odpustit.

„Nicholas mi o tobě řekl něco, co mě k tomu přivedlo. Prý máš odpor k džentlmenům s titulem. A protože... Ale, copak já vím!“ Netrpělivě si prsty projel vlasy. Byl nahněvaný sám na sebe, především proto, že ze sebe udělal takového šaška. „Možná jsem podlehl momentálnímu nutkání být ještě chvíli neodpovědný, užít si poslední ztřeštěnosti, než přvezmu těžkou odpovědnost hlavy šlechtického rodu Riselyů. Bůh ví, co mě to popadlo za šílenství! Přitom jsem dobře věděl, že nebudu moct dlouho své přestrojení udržet v tajnosti.“

Povzdechl si tak srdcervoucně, že ji to až dojalo. Mlčky se na něho dívala a uvědomila si něco, co jí mohlo být jasné už od samého

začátku – že je do ní zamilován stejně silně jako ona do něho. A záleží ve skutečnosti na něčem jiném?

„Miluju tě, Sophie Cleevová, od prvního okamžiku, co jsem tě spatřil onoho dopoledne v ulici Bond Street,“ přiznal se otevřeně, a tím jen potvrdil, co už hluboko ve svém srdci cítila. Chtěla toho vědět ještě mnohem víc, ale byla ochotna počkat. Jediné, na čem teď záleželo, byla skutečnost, že Ben je tady.

Něco v jejím výrazu zřejmě prozradilo její myšlenky a on si je okamžitě správně vyložil. „Budeš mojí vévodkyní?“

„Ano,“ odpověděla a ochotně mu nabídla svou ruku. „Ale jen proto, abych tě zbytek života týrala a trápila nevýslovnými mukami za ten ohavný švindl, který jsi na mě sehrál!“

Jeho vítězoslavný smích utlumilo něžné objetí, jež se obešlo bez dalšího vysvětlování. Přitiskli se k sobě, líbali se a hladili – dokud je přísný hlas, který se dožadoval vysvětlení, nestrlh opět na zem ze závrtných výšek jejich vášně. Prudce se od sebe odtrhli a zčásti pobaveně, zčásti zahanbeně sledovali hraběte, jak na ně nasupeně hledí od dveří. Hraběnka vedle něho se také tvářila velice zmateně.

„Víš, že ti nerad odporuju, Marisso, ale mám pocit, že v tomto případě jsi situaci nevystihla příliš přesně,“ prohlásilo jeho lordstvo hrozivě. „Naše dcera nemá v žádném případě zlomené srdce. Naopak, chová se jako lehká ženština.“

Sophia nedokázala na toto nelichotivé ohodnocení své morálky zareagovat jinak než smíchem, a tak zbylo na Benedictovi, aby tak choulostivou situaci zvládl. Navrhl své budoucí choti, aby odvedla svoji matku do zámku a zařídila, aby do žlutého salonu přinesli čaj. Pak začal uklidňovat svého velice pobouřeného příštího tchána. Povedlo se mu to tak skvěle, že když se posléze oba připojili k dámám, první slova, která hrabě se smíchem prohodil, zněla: „Nemáš pocit, moje drahá Marisso, že jsme nějak zestárli? Jakého jsme to měli podkoního!“

„Ani ne,“ odpověděla a taky neskrývala veselí. „Starosti mi dělá jen to, co z toho udělají pomluvy.“

„Dával jsem si velký pozor, aby mě nikdo nepoznal,“ ujistil ji Benedict. „Nemyslím si, že někdo prohlédl moje přestrojení. Pro každý případ však navrhuji konat tiché zasnuby tady, na Sharnbrookku.“

Můžeme je zařídit během několika dní. Ať si klevetníci myslí, že to byla láska na první pohled... Což je ovšem také naprostá pravda.“

Poodešel k Sophii. „Souhlasíš s rychlými zásnubami, má lásko?“

Její ruměný úsměv byl dostatečnou odpovědí. Souhlasila vřele se všemi jeho dalšími plány, které zahrnovaly i sňatek o Vánocích v maličkém kostele v opatství Giles. Jen hraběnka byla mírně zklamaná, protože snila o tom, že její jediná dcera bude mít velkolepou svatbu.

„Ale oba to chtějí takhle, miláčku,“ uklidňovalo ji jeho lordstvo později a sledovalo šťastný pár, který si zrovna vyšel na terasu. „Jak říká Sophia, až se příští rok na jaře vypraví do Londýna, užijí si oslav i zábavy dost.“

„Jistě, to víš že ano. Vždyť i drahá Beatrice a Harry měli kouzelnou svatbu. Sophiina bude taky určitě hezká. Jsou do sebe opravdu zamilovaní, to je vidět na první pohled.“ Odtrhla svůj pohled od šťastným zářícího páru a vzhlédla k manželovi. „Určitě jsi moc rád, jak to všechno skončilo.“

„Moc,“ ujistil ji, ale pak náhle změnil téma. „Po oslavě se vrátím do Londýna a zařídím, aby se zpráva o zasnoubení dostala do novin. Začátkem června se pak vrátím do Jaffrey House. Nevidím důvod, proč bych se měl zdržovat ve městě do konce sezony.“

„Sem už se nevrátíš?“ zeptala se překvapeně a zároveň zklamaně hraběnka. „Ale já už jsem slíbila Benedictovi, že tady několik týdnů se Sophií zůstanu. Slyšel jsi to přece.“

„Jistě, ty zůstaneš tady, miláčku,“ hrabě ji vzal za ruku. „Já zatím zařídím několik záležitostí, které už dlouho čekají na vyřízení. Nic, čím by ses musela znepokojovat.“

Paní hraběnka si tím nebyla tak jistá, ale ponechala si své pochybnosti pro sebe a dovolila mu, aby ji odvedl na terasu, kde se připojili k dceři a ke svému budoucímu zeti...

Ukázka z dalšího pokračování série
Záhady opatství Steepwood, které vyjde příští měsíc pod názvem
Nevěsta v tajných službách

Když. Hester Percevalová vycházela se svými sest– řenicemi z Hammondova obchodu s látkami ve středu Northamptonu, připadala si jako ovčácký pes, který má dohlížet na pěkná roztomilá jehňátka. Děvčata byla rozverná, neustále radostně něco vykřikovala a smála se. Každá si nesla několik balíčků. Dalo jim práci udržet se na nohou a uhlídat balíčky, aby jim nespadly na zem. Na zasněžené kluzké cestě to nebylo nic snadného. V obchodě jim sice nabízeli, že jim nákup hned druhý den ráno doručí až domů, ale dívky svorně odmítly, protože se už nemohly dočkat, až si prohlédnou, co nakoupily. I Hester, která se vždycky držela spíš zpátky, se teď musela hlasitě smát, když sestřenicím podkluzovaly nohy a všechny tři se snažily navzájem si pomáhat, aby se neocitly na zemi. Na ulici bylo rušno a lidé se za nimi otáčeli. Jeden muž se dokonce zastavil a pozoroval ty čtyři mladé půvabné dámy s rozzářenými obličejí, které jim vykukovaly z kapuci lemovaných kožešinou. Všechny měly na sobě stejné teplé pláštěnky, lišící se jen barvou.

Když už byly sotva pár metrů od hostince, kam směřovaly, nejmladší ze sestřenic, Henrietta, znova uklouzla a ztratila rovnováhu. Hester se ji v poslední chvíli snažila zadržet, a přitom upustila svůj balíček do sněhu. Muž, který je pozoroval, jí ihned přispěchal na pomoc. Zvedl žalostně zmáčený balíček ze země a s úsměvem ho podával Hester. „ To je jen na povrchu, ale jestli chcete, pošlu někoho do obchodu, aby vám to znova zabalili.